

C:\Users\Plazma\Desktop\A\Anthony Piers - Záblesk paměti.pdb

PDB Name: Anthony P - Zablesk pameti
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 8.6.2004
Modification Date: 8.6.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Piers Anthony

Záblesk paměti

KAPITOLA 1

Mars

Na tmavě rudé obloze visely dva měsíce. Jeden byl v úplňku, druhý dorůstal. Jeden se zdál být v průměru čtyřikrát větší, ale ani jeden z nich nebyl přesně kulatý. Vlastně byly oba spíše podobné vejci: ten první slepičímu, ten druhý drobkovému vejci červenky. Možná dokonce bramborám, velké a malé.

Ten velký byl Phobos, pojmenovaný po zosobnění strachu: po tom, jenž ovládal armády a byl příčinou jejich porážek. Ten malý byl Deimos, zosobnění hrůzy. To bylo na místě, byli to průvodci starořímského boha války a zemědělství Marta.

Krajina na Marsu byla ošklivá. Až na obzor, který byl blíže, než by byl na Zemi, se táhly útvary holých skal, převisy a prach. Byl by to kraj vhodný pro válku pustošící terén, ale určitě ne pro zemědělství. Tohle byla země nikoho v nejpravdivějším slova smyslu.

Douglas Quaid stál na rozeklaném, svažujícím se povrchu. Měl na sobě lehký skafandr s dýchacím přístrojem, protože zdejší atmosférický tlak byl stopadesátkrát nižší než na zemském povrchu a teplota asi sto stupňů pod nulou Fahrenheita. Byl by tu arktický sníh, kdyby ovšem řídký vzduch měl dost vodní páry na jeho vytvoření. Jakékoli selhání obleku, jakákoli trhlina o okraj některé ze skal, to vše by znamenalo konec stejně rychle, jako hluboko ve vesmíru. Nakonec jediná věc, o kterou byl Mars lepší než vesmírné vakuum, byla gravitace: něco přes třetinu pozemské. Přinejmenším měl člověk aspoň pojem, co je nahoře a co je dole a mohl chodit.

Quaid zdaleka nepotřeboval, aby mu nízká gravitace usnadňovala chůzi. Byl to mohutný muž, tak svalnatý, že to bylo vidět dokonce i přes skafandr. Zdálo se, že hrubou silou přímo vyzařuje. Jeho pevné, ostře řezané rysy uvnitř přilby prozrazovaly pevnou vůli. Bylo jasné, že tu není náhodou. Měl tady úkol, a ani peklo, kterým byla tahle planeta, mu nemohlo dlouho bránit v jeho splnění. Pečlivě studoval horizont. Jak se otáčel, divoký terén se měnil, až se zvedl do nejvyšších hor, jaká je ve Sluneční soustavě známa: Olympus Mons, tyčící se deset mil nad bodem, kde stál. V celkovém součtu to bylo skoro patnáct mil, více než trojnásobek nejvyšší pozemské hory Mauna Loa na Havaji, jejíž větší část byla skryta pod hladinou Pacifiku. Stejně jako ona, i ta zdejší byla sopečného původu, ale v rozměru na Zemi neznámém. Základna jejího kužele měřila kolem 350 mil, do všech stran se rozlévající proudy lávy byly nyní zmrzlé. Kolem dokola byla obklopena gigantickou, přes dvě míle vysokou stěnou, která ji jasně ohraničovala a propůjčovala ji zvláštní vzhled. Olympus Mons, to byl div, který přiměl dokonce i muže jako Quaid, aby strávil chvíli jeho obdivováním.

Za ním se ozval zvuk, postřehnutelný spíš jako vibrace skály než vlna v řídké atmosféře. Někdo přicházel: byla to žena. Quaid se bez překvapení otočil, jakoby o ní věděl a s očekáváním ji pozoroval. Stála za to: byla pro své pohyby vybavena stejně dobře jako on a ve svém skafandru vypadala dokonce smyslně. Pod průzorem přilby se hnědě leskly vlasy, oči měla velké a tmavé. Opětovala jeho pohled a její výraz naznačoval zájem – jestli ho ještě nemilovala, brzo bude.

Ale tady nebylo dobré místo pro romanci. I kdyby na něco pomýšleli, skafandry by jim to stejně znemožnily. Tady čekala práce.

Otočila se a šla směrem k hoře ve tvaru pyramidy, kterou předtím neviděl. Přestože nedosahovala rozměrů Olympus Mons, byla stále dost veliká, aby budila úctu. Její symetrie se zdála téměř nepřírozená. Jak se mohl tak zvláštní tvar na Marsu vůbec ocitnout? Ale koneckonců nebyla to větší záhada než lidské tváře vytesané v okolních skalách nebo spousty malých, divných výtvarů, rozházených kolem. Důkaz, že člověk zde nebyl první živou bytostí.

Quaid šel za ní a litoval, že z jejího skafandru je průhledná jen přilba. Ale i takhle bylo potěšení sledovat její chůzi. Vedla ho do rozervaného otvoru v boku hory, evidentního to následku jedné z erupcí. Byla to jeskyně se strmými stěnami. Trhlinami sem proudilo právě tolik světla, aby mohli bezpečně jít po cestě, krouťící se do nitra hory.

Došli k převisu hluboko uvnitř. Ocitli se u zhruba kruhové místnosti obrovských rozměrů. Ne, byla to

proláklna, otvor; nad nimi už byla obloha Marsu. Místo podlahy šachta tak hluboká, že se zdála být bez dna. Quaidovy oči, adaptující se na tmu v téhle hloubce, rozeznaly jen zakřivený okraj a cylindricky se zvedající masu skály nad sebou. Byla to přirozená jeskyně, nebo prostor rozražený člověkem? Mělo to rysy obojího a žádného z nich. Cítil z toho úctu, která byla jen částečně způsobena velikostí a tajemností jeskyně. Také nějak věděl, že význam tohoto místa přesahuje vše, co může obyčejný muž či žena pochopit a že to, co zde dělají, je daleko důležitější než by kdokoli na Zemi mohl hádat.

Žena zahrnula doprava. Sáhla dolů a vytáhla odtud tenké lano. Zdálo se, že je zakotveno přímo ve skalním masivu, nebo ve výstupku stěny. Couvla o krok a tahala za lano tak, aby se napnulo. Když se otočila, Quaid viděl, že konec, který drží, je připevněn na zařízení, připomínající rybářský naviják spojený s pevným opaskem.

Donesla opasek k němu a roztáhla ruce. Pak se předklonila, aby na něj dosáhla a obepnula mu opasek kolem pasu, až mu zaklapl za zády. Teď byl naviják před ním a on byl přivázán ke skále.

Vyzkoušel si zapnutí tím, že ustoupil o krok a pozoroval, jak se lano odvíjí. Tam, kde bylo navinuté na cívku, bylo zploštělé, ale blízko ukotvení mělo kruhový průřez. Bylo skutečně pěkně dlouhé, ale vážilo jen pár liber.

Uchopil ho rukavicemi a zatáhl od sebe. Lano drželo. Svaly mu vystoupily, jak zesiloval tah. Lano drželo pořád. Mávl na ženu a ona přišla. Udělal z lana smyčku a posunkem jí naznačil, aby si do ní sedla. Nemotorně to udělala, přidržujíc se horní části lana, aby udržela rovnováhu. Quaid natáhl paži a snadno ji zvedl do vzduchu. Při marťanské gravitaci vážila sice jen čtyřicet pět liber, ale bylo jasné, že by dokázal právě tak lehce zvednout její plnou váhu. Usmála se.

Spustil ji na zem a usmál se také. Lano bude v pořádku.

Neohrabaně si podali ruce v rukavicích a popřáli si tak navzájem šťastnou cestu. Objali se, dotýkající se průrory, neschopni se políbit. Ze všeho nejvíce nenáviděl ten zatracený skafandr...

Pak ji pustil a stanul na okraji propasti. Chytil se rukama hrany a přeskočil nohama dolů způsobem, který by byl při zemské gravitaci velmi obtížný. Uchopil lano a tváří ke stěně ručkoval do hlubin tmavé propasti.

Menší muž by musel být opatrnější; musel by si provléknout lano pod levým stehnem a přes pravé rameno, čímž by vytvořil dvojité zalomení, které by při sestupu pomalu popouštěl. Quaid se tím nezatežoval; jednoduše ručkoval dolů jako po žebříku. Jeho nohy pokaždé skočily po zdi o yard dolů, chráníce ho před nárazem. Dětská hračka!

O několik yardů níž se zastavil a podíval se nahoru. Žena byla nahnutá přes okraj. Byla vidět silueta horní části jejího těla; zdálo se, že přilba je průsvitná a její hlava září. Vypadala jako anděl na stropní desce. Phobos v úplňku plul nad její hlavou a doplňoval její svatozář.

Položila dlaně na přilbu a pak je natáhla, posílajíc mu vzdušný polibek.

Quaid pocítil vlnu citu. Bože, ta je krásná!

Ale měl práci. Zhoupil se zpátky a zhodnotil svůj sestup. Uvědomil si, že nemusí používat ruce; naviják mohl být nastaven tak, aby povoloval lano rovnoměrnou rychlostí. Nastavil ho a nechal běžet.

Dostatečně zajištěn pokračoval dolů stejnou rychlostí jako předtím. Tím si uvolnil ruce, které se mohly hodit časem na něco jiného. Odpočinul si a rozhlédl se kolem.

Měsíční zář osvětlovala šachtu a ukazovala detaily, které nemohl shora vidět. Byly tu desítky gigantických svislých píšťal rostoucích z hloubky, které mu mlhavě připomínaly monstrózní varhany. Byl si jistý, že nejsou určeny na hru. Ale na co tedy byly určeny? Přece tady nestály jako dílo martských umělců?!

Pocítil vibraci v pase. Něco se dělo s navijákem! Hrál po něm, ale díky těm neohrabaným rukavicím to buď nepomohlo, nebo to situaci ještě zhoršilo. Lano se odvíjelo úděsnou rychlostí.

Quaid se řítí do bezedné propasti. Divoce se zmítal, pokoušeje se zastavit. Jeho nohy ztratily kontakt se stěnou a on rotoval kolem své osy. Stěna, píšťaly a prostor mezi nimi se závratně míhaly, jak padal.

„Doug!“ To byl vyděšený výkřik ženy shora.

Pokusil se odpovědět, ale byl příliš zmaten, než aby to dokázal. Stále padal, řítíce se nekontrolovatelně do prázdna.

„Doug!“ Její hlas zněl na tu dálku slabě a byl zoufalý. Propast se naplnila jasným bílým světlem. Quaid věděl, že to je konec. Kupodivu se nebál; vše, co mohl dělat, bylo jít vstříc svému osudu.

KAPITOLA 2

Lori

Quaid se překvapeně vzbudil. Byl v posteli, na Zemi, docela v bezpečí. Ložnice byla plná ranního světla. Když se zorientoval a jeho srdeční tep se uklidnil, napadlo ho, že měl poznat nereálnost svých zážitků. Nikdy na Marsu nebyl, tak jak by se tam mohl dostat? Proč ho nenapadlo o tom přemýšlet? Prostě se najednou objevil na holém povrchu Marsu, potkal tam dívku, šel do jeskyně na boku hory, co vypadala jako pyramida a pak lezl dolů do velké díry. Dávalo cokoli z toho racionální smysl? Ve snu mu to připadalo v pořádku, jenže tak už to ve snech bývá.

Teď si to znovu prošel v hlavě a nacházel děravá místa. Tolik světla od tak malého měsíce? Dobře, možná; jak to může vědět, když tam nebyl? Ale to lano – proč ho jednoduše nechytí a nezastaví tak svůj pád? Nebylo pochyb, že by to byl dokázal; bylo připevněno u břicha, takže ho mohl chytit u výstupu z navijáku, omotat si ho kolem rukavice a zarazit pád. Když se vezme v úvahu, že vážil jen část toho co na Zemi, pak při síle svých rukou by to bylo jako chytit velkého krocana, kterého mu někdo hodil. Náraz, ale ne nezvládnutelný. Pouze atmosféra snu způsobila, že se pád zdál nevyhnutelný.

Nejvíce ho znepokojoval jeden drobný detail. „Doug!“ – volala ta žena. To znamenalo, že ho znala, ačkoli on si její jméno nemohl z paměti vybavit. Ne, pane Quaide, ne Douglassi, ale Dougu křičela a bylo v tom hrozně moc citu. Ten cit teď vyvolával podobné pocity v něm, přestože už nebyl ve snu, ale zpátky v realitě. Byla pro něj důležitá více než skutečnost; ona...

Pak zbytek vzpomínky zapadl na své místo. Jak mohl slyšet, že ho volá – v martské atmosféře blížící se vakuu? Během snu spolu nemluvili, ale v závěru takhle věrohodnost, takhle zdánlivá pravdivost vzala za své.

To jasné světlo nakonec – to bylo zdejší světlo, světlo pozemského dne, intenzivnější než na Marsu. Ani záře nebes, ani hrůzy pekla nedoprovázely jeho smrt, ale obyčejné světlo obyčejného dne, kdy zaspal. To je úleva!

Ten hlas ho ale přesto stále znepokojoval. Ta žena... Někdo nad ním stál. Quaid zamrkal a podíval se.

Nad ním se skláněla krásná bytost. Měla na sobě tenkou noční košili, rozevírající se s ochotou, která musela být záměrná, aby odhalila podstatnou část jedinečné anatomie své nositelky. Nebyla to dívka ze snu; byla to omračující plavovlasá Amazonka. Jeho žena Lori. Jak na ni mohl zapomenout?

„Něco se ti zdálo,“ řekla s porozuměním, jak se natáhla, aby mu mohla setřít pot z obočí.

Neodpověděl; byl příliš zaměstnán pohledem na její plná nadra uvnitř odstávající košile. Samozřejmě je viděl už mnohokrát předtím, ale nějak se tohoto pohledu nemohl nabažít. Bylo to opravdu působivé.

„Zase Mars?“ – zeptala se úzkostlivě. Její nadra se pohnula zároveň s rukou, kterou stáhla z jeho tváře.

Přikývl, stále ještě rozrušen, ačkoli si rychle zvykal na současnou situaci. Co měla žena ze snu oproti Lori navíc? Možná hnědé vlasy, nic víc. A Lori teď zrovna neměla na sobě skafandr.

Náhle ho napadlo, že hlas té ženy na Marsu nebyl nesmysl. Byli ve skafandrech, a skafandry mají přece interkom nebo něco takového. Slyšel ji tímhle zařízením v přílbě! Tenhle závěr ho potěšil; znamenalo to, že jeho sen přece jen nebyl tak zmatený, jak původně předpokládal.

Lori, která špatně pochopila ztrátu jeho pozornosti, ho začala hladit. Její prsty se táhly dolů po jeho krku a třely mu svaly ramene. Měla ráda jeho svaly a ráda se jich dotýkala; vždy ji dokázaly vzrušit a jemu to rozhodně nevadilo.

„Chudáčku malý,“ zamumlala, hladíc mu prsní svaly. „Ubožáčku, pořád ty hnusné sny a noční můry.“ Sklonila hlavu a začala mu líbat dolní část krku a rameno způsobem, který mohl být uklidňující, ale postupně se stával erotickým. „Je to takhle lepší?“

Její rty se mu pohybovaly po prsou a zastavily se v oblasti bradavky. Podívala se mu z úhlu do tváře. Quaid nechtěl, aby přestala. „Mm-hmm,“ řekl proto.

Lori pokračovala v postupu a propracovávala se směrem k břichu. Věděl, že se ho pokouší svést, odvrátit jeho pozornost od snu. Uměla to. Byl šťastný a nechal ji pokračovat. Kdyby jen ta žena z Marsu neměla na sobě skafandr! Mohl by si představit, že to je ona...

„Byla tam taky?“ – zeptala se Lori zničehonic.

Dělal hloupého. „Kdo?“

„Však ty víš.“ Lori zvedla hlavu a udělala přemýšlivý obličej. Teď dělala taky hloupou, předstírajíc, že si na ni nemůže dobře vzpomenout nebo ji nemůže popsat. „Ta holka s těma...“ Zakroužila rukama v univerzálním gestu pro velká prsa.

Usmál se. „Jo, ta.“ Jako kdyby Lori nebyla taky taková.

Ale ona to nechtěla nechat zahrát do autu. „Tak co, byla?“

Rozesmál se. „Úžasně! Ty žálíš na sen!“ Podstata byla v tom, že ho bavilo takhle Lori dráždit. Snad proto, že to propůjčovalo aspoň trochu pravdivosti postavě, o níž věděl, že existuje jen v jeho představách.

Lori ho praštila do žaludku a odvrátila se od něj. Pokusil se ji zadržet, ale začala se s ním prát; chtěla pryč z postele. Vždycky si hráli drsně, ale nikdy přes míru; nikdy jí ránu neoplátil.

„To není legrace, Dougu,“ řekla, napůl z postele venku. „Pust' mě!“ Teď jí pomáhala i zemská přitažlivost: kdyby ji pustil, upadla by z postele na podlahu. „Vždyť jsi teď každou noc na Marsu.“

To je bohužel pravda. „Ale každé ráno jsem zas zpátky,“ zaprotestoval slabě. Uvědomil si, že teď konflikt začíná být vážný. Opravdu měl tajnou vášeň pro neexistující ženu a Lori to došlo.

Podářilo se mu ji stáhnout zpět na postel. Teď už se plně Lori věnoval, což byl zřejmě i její záměr. Zápasili spolu a jí se podařilo obemknout ho nohama a svírat ho v sice neškodném, o to však zajímavějším chvatu. Přišpendlil ji ruce u těla a pokusil se ji políbit. Vrtěla hlavou ze strany na stranu aby se vyhnula jeho rtům.

Už to definitivně přestávala být hra. „Jauú Lori, nebuď taková“ – protestoval, zmítaje se v jejích nůžkách a pošťuchoval ji tam, kde to mohla pocítit. „Ty jsi přece dívka mých snů!“

Lori se náhle přestala prát. Nedůvěřivě se na něj podívala. „Myslíš to vážně?“ Její nůžky povolily.

„Jasně.“ Teď to byla pravda. Jejich zápolení dokončilo, co její uklidňování začalo a v téhle chvíli ji hrozně chtěl. Věděla to taky. Koneckonců byla celou dobu v kontaktu s jeho příslušnou partií. Obemkla ho svými dlouhými nohama, tentokrát ne v sevření, ale v něžném objetí a přetáhla ho na sebe. Políbili se.

„Máš sílu jako býk,“ vydechla.

Rozesmál se. „Ty víš, co býk dělá s krávou!“

„Krávou!“ – vykřikla v hraném rozhořčení. „Už jsi někdy, viděl, aby kráva dělala něco takového?“ Posadila se obkročmo na jeho klín a přetáhla si přes hlavu noční košili. Měla nejkrásnější tělo na světě a věděla o tom. „Nebo tohle?“ Nadskočila, přičemž její nadra opisovala křivky sobě vlastní, zatímco stehna prováděla zcela speciální práci na jeho střední části těla. „Nebo tohle?“ Náhle sklonila horní část trupu na něj a divoce ho políbila. Její kadeře sklouzly dolů kolem jeho tváře a krku, hladké jako hedvábí a příjemně ho lechtaly.

„Ne,“ musel přiznat. „Krávy, které znám já, jen stojí a čekají na to.“

Zvedla hlavu a oči jí jiskřily nebezpečným humorem. „Kolik takových krav znáš?“

„Jen jednu.“ Cítil hřejivý tlak jejího těla. „A navíc jen ve snu.“

Lori se uvolnila. Měla ráda tyhle slovní hříčky. Nazval krávou dívku ze snu namísto té skutečné. Pokračovala ve své aktivitě. Bylo jistě pravda, že ona na to trpně nečekala; chodila mu vstříc víc než na půl cesty, aby dostala, co chce. To bylo chování, které miloval. Položil jí ruce na zadek a cítil, jak se mu pod nimi střídavě napíná a povoluje. Dráždilo ho to a povzbuzovalo, aby zapojil do hry víc než jen ruce.

Převalil se přes ni. Zaječela, jako by ji na nože brali a umkla jen, aby ho mohla vášnivě políbit. Blížil se k vrcholu. Tančila břišní tanec, ale její žaludek se přitom nepohnul; bylo to zevnitř. Její jazyk vnikal do jeho úst koordinovaně s pohyby břicha. Ach ano, skutečně nebyla kráva – ale on se v téhle chvíli cítil jako býk.

Obraz ženy jeho snů však i teď zůstal v jeho mysli a on si přál, aby to byla ona, kdo je v téhle chvíli s ním. Zavřel oči a pokoušel se uvěřit, že to je ta žena z Marsu, kdo ho objímá. Rád by věděl, co to s ním ksakru je.

KAPITOLA 3

Sen

Skončilo to tak jak mělo; vždycky to končilo takhle. Lori vstala a zamířila do sprchy; úpravnost pro ni byla životně nezbytná a on jí přece rozcuchal vlasy, upatlal rty a udělal řůru dalších věcí během té doby, co se mu věnovala. Lori byla superženská! Jak se mohlo takovému obyčejnému Honzovi, jako je on, podařit dostat takovou bytost?

Quaid si udělal pohodlí, pak se otočil po Lori – vycházela zrovna ven ze sprchy a její tělo se lesklo. Jeho vlastní tělo se cítilo dobře, jako vždycky, když skončili, ale hlava byla stále zmatená. Ten sen byl tak živý! Ať byl sebevíc stupidní, nemohl se ho zbavit.

Zburcoval své síly, osušil se a oblékl do pracovních šatů, přičemž pokračoval ve svém přemýšlení. Nebyl žádný hlavoun, profesor ani úředník z nóbl třídy, ale jen stavební dělník. Uměl svou práci dobře, ale to by sotva zvýšilo jeho atraktivitu. Přesto si ho Lori vzala a její láska nezeslábla ani po těch letech, co jsou spolu. Co jeho táhlo k ní, na tom nebylo nic divného – byla by přitažlivá pro každého muže, který se kdy narodil. Ale čím on byl přitažlivý pro ni? Ano, svalnatý a ona to má ráda, ale zcela jistě by byla našla a dostala muže, který má svaly a ještě peníze nebo moc. Proč se spokojila jen s půlkou? A proč on, místo aby byl šťastný jak blecha, teď přemýšlí o nějaké vybájené ženské? To vypadá přinejlepším jako zvrácenost a přinejhorším jako šílenství.

Nebylo to poprvé, co ho napadla tahle otázka. Pocházeli z odlišných světů. On byl stavební dělník, specialista pro přípravu stavenišť, špička ve své třídě nekvalifikovaných dělníků, kteří bourali staré stavby, aby udělali místo pro nové. V podstatě byl mkač se sbíječkou jako jeho táta. Nikdy nechtěl být víc a byl pyšný na to, že jde v jeho stopách. Uměl to dobře, s mašinou v ruce byl skutečný umělec a dělal dvakrát tak rychle než kdokoli jiný, ale tohle ho stěžilo mohlo udělat přitažlivým pro někoho, jako je Lori. Ano, je svalnatý a ona to má ráda, ale není žádný hlavoun, profesor ani úředník z nóbl třídy, je jen stavební dělník.

A Lori? Lori byla hýčkaná dcera reklamního odborníka. Připomněl si ten den před osmi lety, kdy se seznámili. Měl spoustu práce na starém mrakodrapu z oceli a skla, který měl být zbourán, aby udělal místo novému obchodnímu centru, celému z plaspexu. Staveniště bylo ve finančnické čtvrti, končinách, které Quaid příliš často nevidal, a tak se těšil z parády elegantně oblečených mužů a žen, posledních modelů vznášedel a čistících automatů, které leštily i ten nejmenší kousek povrchu. Byla to zajímavá změna proti dělnické čtvrti, kde bydlel, plné černochů a rozkladu.

Pak uviděl Lori. Stála na protější straně ulice a upřeně se na něj dívala. Dokonce na tu dálku viděl lesk zájmu v jejích očích, jak pomalu přejížděly jeho potem se lesknoucí tělo. Zvykl si držet jednou provždy odstup od krásných dam v drahých šatech, ale Loriin pohled byl výzva a ona šla ještě dál: přešla ulici a začala rozhovor.

K jeho nekonečnému ohromení se za tři měsíce vzali. Několik prvních let trval na tom, že budou žít z jeho platu, ale Lori ho postupně přesvědčila, aby přijal její peníze za své, a pak se konečně přestěhovali z jeho skromných pokojů do prostorné, moderní buňky v jednom z nejmódnějších věžáků. Lori se tam hned cítila doma, ale on měl se změnou problémy. V práci si kvůli tomu užil spoustu fórků, a stále cítil, že sem nepatří; dělnický halama mezi lepší společností.

Přesto si neměl na co stěžovat. Buňka byla skvělá. Ležel zase v posteli a pozoroval holoplochu na stropě, vzpomínaje na erotické holofilmy, které s Lori natočili a jak to dodávalo zvláštní šmrnc, když si je pouštěli při milování. Taky se těšil z čisté, smyslné radosti, když se po dlouhém dni oddal lázni ve vodním pokoji. Nechal všechny ty rozprašovače a vodní trysky, ať s ním otáčejí a otloukají všechnu únavu z jeho svalů, zatímco kolem stoupá pára a pak relaxoval, když ho vzduchové trysky sušily. Sociální stránka jeho nového života mu snad dělala problémy, ale přistihl se, že si rychle zvykl na jeho tělesné pohodlí.

Ale nade všechno ostatní měl Lori, jejíž láska nezeslábla ani po letech, co jsou spolu. Připomněl si znovu ranní milování, ale náhlá vzpomínka na sen se mu okamžitě vetřela do myšlenek a zcela rozbila jeho spokojenost. Potřásl hlavou, dokonale zmaten.

Když ten sen byl tak opravdový! Skutečně ho nemohl pustit z hlavy, ať byl sebestupidnější. A byl neuvěřitelně stupidní. Proč on, nejšťastnější z mužů, sní o vybájené ženské, když má Lori? To vypadá přinejlepším jako zvrácenost a přinejhorším jako šílenství.

Lori vyšla z koupelny, její tělo se lesklo a Quaid znovu přemýšlel, co tahle upravená, elegantní holka na něm vidí. S pokrčením ramen vyskočil z postele a zahrnul do koupelny. Dneska ráno už není čas na koupel; rychlá sprcha bude muset stačit. Usušil se a oblékl do pracovních šatů.

Vstoupil do kuchyně. Světla už byla zapnutá, naprogramovaná tak, aby to vyhovovalo jeho pracovnímu rozvrhu tento týden. Naházal ovoce do lisovače a zatímco se lisovalo, naplnil mixér ořechy, obilními klíčky,

proteinovými dávkami, zbytky zeleniny a pultuctem syrových vajec. Přidal ovocnou šťávu, zapnul kontrolky mixéru a pozoroval, jak se směs mění na ten nejlepší výživný koktejl, jaký znal. Suše se usmál. Dobře, pomyslel si, jestli mě Lori má ráda pro mé tělo, udělám, co můžu, abych si ho udržel ve formě. Slíbil si taky, že bude dělat všechno pro to, aby už setřásl ten zatracený sen.

Lori se sprchovala před ním, ale ustrojená byla později. Jeho oblékání bylo jednoduché: včerejší kalhoty, čistou košili a boty. Její možná jednoduše vypadalo, ale vždy to bylo umělecké dílo, které potřebovalo hodně času na správné zformování. O svůj vzhled pečovala Lori mnohem víc než on. Pouhé česání jí trvalo déle, než jemu celá toaleta.

Přes pokoj sem doléhaly videozprávy, ale nevěnoval jim příliš pozornost. Upíjel svou snídani a klouzal pohledem ven z okna, na vznášedla, pohyblivé chodníky a všechny ty malé pohyblivé lidičky pospíchající do práce. Za malou chvíli bude mezi nimi. Jako vždycky. Jeho život by byl opravdu prázdný, kdyby ho nežil pro Lori – ale ve skutečnosti je i tak setsakra prázdný. Věděl o sobě, co je zač: svalnatý nýmand, žijící lepší život, než si zaslouží, a přesto za něj není dostatečně vděčný.

Hlasatel videozpráv pokračoval ve svém řečnění: „Na válečné frontě satelity Severního bloku zničily raketovou základnu v Bombaji, přičemž založily požár, který zničil celé město. Odhaduje se, že ztráty na životech civilistů budou vyšší než deset tisíc. Podle Předsedy, který útok obhajoval, jsou zbraně rozmístěné ve vesmíru jedinou účinnou obranou proti početní převaze Jižního bloku.“

Krátká pauza, jak kamera přejížděla přes místo masakru. Videozprávy měly na takovéhle věci skutečně čich. Quaid se nenamáhal podívat. Představil si lidi pod svým oknem jako součást téhle scény; dusící se plynem a umírající, jak se snaží vstát a jít do práce, ale pak padají a hrouť se na pohyblivé chodníky. Vznášedla, vymykající se zpod kontroly, když jejich řidiče zasáhl plyn, jak padají do nižších pater jízdní dráhy v plamenech. Ne, vlastně ne v plamenech, dnešní vznášedla jsou jistěná a na rozdíl od aut jejich výrobci zaručují, že neexplodují. Ale i tak by to udělalo pěknou hromadu trosek. Tohle město jako cíl válečného útoku: mělo to jakousi zvrácenou přitažlivost.

„Astronomové tvrdí, že si neumějí vysvětlit chování šesti nov,“ pokračoval hlasatel se shovívavým úsměvem. Každý přece ví, co jsou ti vědci zač! „Zdá se, že tyto hvězdy neodpovídají parametrům své třídy. Některé hvězdy se mění v novy, některé v supernovy a mechanismy těchto pochodů jsou celkem dobře prozkoumány. Jenže v současné době se pomocí podrobnějšího průzkumu podařilo zjistit, že z nov vzniklých v této době jich šest vzniknout nemělo – podle astronomů.“ Znovu se usmál. „Tak zpátky ke svým výpočtům, chlapi!“

Nojo, pokaždé, když fakta neodpovídají teorii, vytvoří se nová. Eventuálně nějakou přizpůsobí. Hvězdy se přece nestávají novami jen tak zbůhdarma.

„A k dalšímu násilí došlo včera na Marsu, kde...“

Quaid zvedl hlavu a otočil se k videu. Byla to televize s několika obrazovkami, nejlepší, jakou si mohli dovolit. Což znamenalo barevná, ale ne třírozměrná. Zabírala celou stěnu kuchyňsko-jídelně-obývací části jejich buňky a způsobovala, že se malé apartmá zdálo větší, než bylo. Obrazovka byla rozdělena do mnoha částí, zobrazujících současně různé druhy textů a programů: počasí, burza, bezpečnostní monitory pro hlavní dveře a halu, zábavovací program pro zlobivé děti, nonstop erotický koutek pro chlípné stařečky, nákupní Zpravodaj pro zaměstnané hospodyňky a kanál na přehrávání starých videokazet. Quaid ostatní ignoroval bez jakékoli námahy; ne proto, že by jejich zvuk byl ztlumen, ale protože měl již od dětství vycvičen reflex, který umožňoval nevšímát devět desetin toho, co se dělo kolem něj, tak jako každý občan současného světa. Kterákoli sekce mohla být zvětšena tak, že pokryla celou obrazovku, ale obvykle to nestálo za tu námahu; lidské oko a mozek zvětšovaly daleko pružněji. Kromě toho se občas různí členové rodiny chtěli dívat na různé věci a takhle se to obešlo bez hádek.

Zpravodajský šot o událostech v dolech na Marsu zabíral velkou centrální část obrazovky. Hlasatel to komentoval z vlastního okénka. „...exploze roztrhla ochrannou kupoli nad Pyramidovým dolem a zastavila tak těžbu turbinové rudy, což je klíčová surovina pro výrobu paprskových zbraní Severního bloku.“

Vojáci v plynových maskách hrubě cloumali horníky. Bylo zřejmé, že vojenská moc téměř prahne po jakékoli známce odporu, který by mohla zlomit. Quaid se přistihl, že svírá prsty, jako by držel pušku a páčil z ní. Bylo to zvláštní, protože si nemohl vzpomenout, kdy naposled držel pušku v ruce, pokud ji vůbec někdy držel.

„Fronta za osvobození Marsu se přihlásila k odpovědnosti za tento výbuch,“ pokračoval moderátor, „a požadovala plné osvobození planety, od cituji, ‘tyranie Severního bloku’. Organizace tvrdí, že je připravena odpálit další...“

Náhle se hlavní obrazovka změnila na výhled z okna a záběr patrně panenského lesa zabral všechny části multividea. Byla to nádherná scéna, ale teď o ni zrovna nestál.

„No to se nedivím, že máš noční můry,“ řekla Lori a stoupla si před něj, dálkový ovladač v ruce. Měla na sobě elegantní šaty na ven, jak chtěla jít na nákup. „Pořád se jen koukáš na ty zprávy.“

Quaid si sedl ke stolu, kde si Lori začala mazat chleba máslem k snídani.

„Lori, já jsem o tom přemýšlel. Udělejme to.“

„Už zase? Já myslela, že ta ranní dřina ti bude aspoň na půl hodiny stačit!“

„Ne.“ Tahle hra ho nebavila.

Uvědomila si, že mluví vážně. „Co máme udělat?“

„Přestěhovat se na Mars,“ řekl s obavou z její reakce.

Lori se zhluboka nadechla, značně podrážděna. „Doug, prosím tě, není tak krásné ráno.“

„Aspoň o tom přemýšlej.“ Kdyby ji tak mohl přesvědčit...

„Kolikrát už jsme o tomhle mluvili?“ – zeptala se netrpělivě. „Nechci žít na Marsu. Je suchý, ošklivý a nudný.“

Quaid pohlédl na laň, pijící z potoka na obrazovce. „Právě zdvojnásobili prémie pro nové kolonisty.“

„Pochopitelně! Nikdo není takový idiot, aby tam lezl! Každou chvíli tam může vypuknout revoluce!“ Ani

nejedla snídani, nechala ji ležet. Byla opravdu rozčilená.

Quaid byl rozčilen také. Přál by si, aby jeho sen vzala vážně a přestala ho shazovat. V posteli byla skvělá, ale v tomhle směru byla na houby. Ovládl vztek, uchopil ovládač, který položila na stůl a přepnul zpátky na zprávy.

Měl štěstí, reportáž o Marsu ještě běžela. „Protože jeden důl je již uzavřen,“ mluvil komentátor, „guvernér Marsu Vilos Cohaaagen varoval, že bude-li to nezbytné, nasadí pro udržení plné těžby armádu.“ Scéna se změnila, ukazovala teď probíhající tiskovou konferenci. Quaid rozpoznal rysy Administrátora Martské kolonie. Cohaaagen byl mohutný, skoro tak jako on sám. Musí být, na tuhle práci, pomyslel si Quaid. Byl Severním blokem pověřen, aby zabezpečoval důlní těžbu na Marsu, takže byl spíš jako vojenský místodržící z imperialistické minulosti. Vládl téměř absolutní mocí a jeho velitelské schopnosti byly zřejmé z toho, jak čelil dotazům reportérů.

„Pane Cohaaagene!“ žádal jeden z novinářů. „Budete jednat s jejich vůdcem, panem Kuatem? Zdá se, že získává řadu stoupenců mezi...“

„Nesmysl!“ – přerušil ho Cohaaagen. „Viděl kdokoli z vás toho Kuata osobně? Může mi někdo ukázat aspoň fotografii? No?“ Čekal, ale reportéři byli najednou tiší. „Nemyslím, že vůbec nějaký Kuato je!“ Jeho tvář ztvrdla. „Rád bych, aby tohle bylo jasné, pánové. Severní blok kolonizoval Mars za cenu enormních nákladů. Výsledek celé války závisí na našich turbiniových dolech. Nemíníme všechno vzdát jen proto, že si hrstka líných mutantů myslí, že jim patří celá planeta!“

Náhle byla na obrazovce zase příroda, Lori si vzala ovládač a znovu přepnula program. „Má pravdu. Kromě toho, že náměsíčníci blbnou z měsíce, ne z Marsu. Všechno kolem Marsu je bláznovina!“

Podrážděný Quaid chňapl po ovládači, ale Lori se smíchem uskočila za stůl.

„Lori, pojď sem,“ vyštěkl. „Tohle je důležité.“

Vyčkávala, pak našpulila rty. „Pusu!“

Za normálních okolností miloval její hry, jejichž součástí byl těsný kontakt s jejím hedvábným tělem; nechtěl, aby se mu teď odcizila. Přistoupil na její hru. Vstal, došel k ní a objal ji.

Přitiskla se k němu. „Miláčku,“ udělala pauzu pro bojácný polibek. „Já vím, že to je těžké, ocitnout se v novém městě. Ale dej mu aspoň šanci.“ Další odmlčení. „Ano?“

Quaid se donutil k úsměvu. Jeho poslední zvýšení platu jim umožnilo přestěhovat se o dvacet pater věžáku výš, což zároveň znamenalo i vzestup na společenském žebříčku. Lori to milovala, ale Quaid si musel přiznat, že díky svému dělnickému původu mu dělá značné problémy zvyknout si na „nové město“. Zároveň byl otráven, že ho Lori zase rozptyluje. Zprávy z Marsu ho opravdu zajímaly.

Ještě jednou ho políbila. Stála zády k obrazovce. Jeho ruce našly její, jak za zády drží ovládač. Zatímco ji stále líbal, přepnul zpátky na zprávy a sledoval je přes její rameno.

Mluvil Cohaaagen. „Jak jste si možná všimli, nebyla nám na Marsu dána do vínku atmosféra. Aspoň ne taková, která by stála za řeč. Musíme si vyrobit náš vzduch. A někdo za to bude muset zaplatit.“

Lori konečně ukončila polibek, který byl delší, než zamýšlela. „Přijdeš pozdě.“ Asi se bála, že by chtěl opravdu zahájit další kolo milostných her, když už se tak pečlivě dala do pořádku. Její obavy nebyly zcela neopodstatněné.

Quaid ji pomalu pustil, jakoby se neochotně vzdával představy o dalším pokračování hrátek. Ve skutečnosti chtěl slyšet celý zbytek relace.

„To je pravda,“ říkal právě reportér. „Ale vaše ceny jsou příliš vysoké. Když horník odečte od svého platu cenu vzduchu, nic mu...“

„Tohle je svobodná planeta,“ Cohaaagenův hlas byl pevný. „Když nechcete dýchat můj vzduch, nikdo vás k tomu nenutí!“

„Pane Cohaaagene,“ ozval se jiný hlas. „Mohl byste komentovat zprávy, podle kterých jste uzavřel Pyramidový důl, protože byly uvnitř nalezeny stavby cizinců?“

Cohaaagen zakoulel hněvivě očima. „Bobe, přeju si, abychom našli nějaké pěkné stavby cizinců. Posílalo by to náš turistický průmysl.“ Reportéři se zasmáli. „Ale ve skutečnosti je to jen další ukázka teroristické propagandy, vypuštěné ven, aby podlomila důvěru v zákonitou vládu Marsu.“ Následovaly zprávy ze Země.

Lori ho táhla jemně, ale pevně ke dveřím. Teď už se podvolil a nechal ji, aby ho vedla k východu z buňky, tak jako tažný remorkér loď. Když se dostali ke dveřím, vystrčila ho ven.

„Měj se fajn,“ usmála se.

Quaid se usmál také, rychle ji ještě jednou políbil a odcházel. Slyšel jednotlivé obrazovky, když se je teď nepokoušel odladit, jak informují o počasí, vývoji finanční situace a bezpečnosti okolí. No, aspoň to zas nepřepnula na přírodu.

Když procházel dveřmi, něco mu proletělo hlavou. Byl to obraz nebe, které hrůzně rudne, budov, které vybuchují v plamenech. Celá Země je zničena novou! Slunce se rozšiřuje, žár dopadá na bližší planety, ohnivě bouře sežehují všechno. S hrůzou pochopil, že země – spolu se zbytkem svého druhu.

Quaid zamrkal. Svět byl zase normální. Byl to jen výplod fantazie, pravděpodobně vyprovokovaný reportáží o záhadných novách. Tady se to samozřejmě nemohlo stát, naše slunce je jiný typ.

Nebo mohlo? Ti astronomové přiznávali, že hvězdy se stávají novami, i když na to nemají právo. Astronomové zjevně neznají hvězdy tak dobře, jak si myslí! Jak mohou vědět o slunci doopravdy všechno?

Ne, to je příliš bláznivé. Zavrhl to a zamířil k výtahům.

KAPITOLA 4

V práci

Quaid se nacházel v proudu pospíchajících lidí, který pozoroval z okna. Nenáviděl to, aniž věděl proč; na hustě zaplněných pohyblivých chodnících nebylo v podstatě nic špatného. Možná to bylo proto, že sen o Marsu v něm vzbudil touhu po volné opuštěné krajině, kde dokonce i jediný člověk v dohledu byl důležitý, zvláště když to byla okouzlující žena ve skafandru. Tady byl neustále postrkován cpoucí se lidskou masou, dýchal vzduch, který už použili ti kolem něj a cítil průmyslové znečištění, které bylo v těchto nízkých patrech stále, bez ohledu na to, co hlásaly sdělovací prostředky. Na Marsu je aspoň čisto; není tam nic kromě červeného prachu a sem tam kamení. Na Marsu člověk může rozpráhnout ruce, aniž by přitom praštil do usmrkaného nosu muže, co stojí před ním.

Sjel po dlouhém eskalátoru, který v tuhle dobu připomínal hlučný vodopád hlav, zad a ramenou, klesající do nižších sfér hranice metra. Dole se proud na okamžik rozpojoval kolem malého místa, kde stál mrzák hrající na housle. Quaid se usmál, osvěžen pohledem na někoho, kdo bojuje o prostor a pozornost pro sebe sama uprostřed anonymní ranní zácpy. Zastavil, aby mohl vsunout svou identifikační kartu do přenosného registru konta houslisty. Zaznamenal svůj dar a nechal se spláchnout zpátky do proudu.

Protlačil se do střezeneho pásma. Masa pracujících tu vytvářela fronty, aby mohla projít velkými rentgenovými panely. Tady bylo kritické zúžení stojící nejvíc času, ale nedalo se nic dělat. V hromadné dopravě se stávalo tolik násilností, že nějaká opatření se proti tomu dělat musela, a ani on samozřejmě nechtěl být v metru okraden či zabit nějakou feťáckou zrůdou, nebo se stát rukojmím nějakého nového revolučního kultu. Bylo zakázáno nosit s sebou kov či nebezpečně vypadající plasty, leda by to prokazatelně nebyly zbraně. Násilné činy byly takto aspoň trochu redukovány.

Protože neměl nic lepšího na práci, pozoroval, jak fronta před ním zatáčí, aby prošla panelem. Každý ztrácel oblečení a maso, aby se stal kráčející kostrou a pak se za panelem vrátil do plně lidské podoby. Díval se na atraktivní ženu jak se přibližuje a sledoval zblízka její cestu přes panel. Nebylo to ono; vidět byly jen kosti, ne její nahé tělo. Vždycky doufal, že jednou se něco pokazí, že rentgenové paprsky budou oslabeny tak, aby odstranily jen oblečení a zanechaly holé maso. Naneštěstí se to nikdy nestalo; panely buď fungovaly nebo nefungovaly, plný provoz, nebo žádný. Ale stejně to byly hezké kosti. Přišel na řadu. Procházel skrz panel a připadal si jak striptér na jevišti. Když vyšel ven, otočil se na frontu za sebou a uviděl mladou ženu zírající na něj, špičkou jazyka si přejížděla rty, oči měla pevně upřené. Pokoušela se zahlédnout jeho nahou kůži! To ho aspoň trochu potěšilo. Věděl, že má kosti také pěkné.

Proč ho to tak zajímá, co si nějaká divná ženská myslí? Má okouzlující a pozornou ženu doma a okouzlující ženu plnou dobrodružství ve snu na Marsu. Nepotřebuje žádnou další avantýru. Zcela nesmyslně po nich přesto toužil. Alespoň se nějak dostat ven z té prázdné existence. Možná, že hledá jen dobrodružství, ať už v dalekých cestách, nebo v milostných výbojích. Cokoli kromě těch zatracených každodenních krysích dostihů! Pokračoval dál na eskalátor a dolů do metra. Tady bylo další kritické místo, protože vagónů nebylo nikdy dost, aby pobraly všechny, kdo se cpali dovnitř. Byl příliš vzadu, než aby se dostal do prvního vlaku a musel čekat na druhý, který přijel o dobrých šest minut později. Teoreticky měly jezdit v třiminutových intervalech, ale nikdy nejezdily; pravděpodobně proto, že se nějaký vysoký úředník přizívoval z fondu dopravy, čímž zbylo méně peněz na nákup a opravy vagónů. Takže to nakonec odnesli pasažéři, kteří bezmocně čekali další tři minuty navíc. Jestli chytne ještě jedno takové zdržení, přijde pozdě a dostane srážku z platu.

Vlak konečně přijel. Quaid se narval dovnitř; cítil se jako sardinka v monstrózní plechovce. To by se mu na Marsu nestalo!

Obrazovky videa byly umístěny úplně všude, každá chrlila své reklamy. Bylo to podobné multiobrazovce doma, jen s tím rozdílem, že tady všechny obrazovky praly pod neustálým tlakem kvality svého zboží do nebohých cestujících. Tohle byl trh, kde se lapaly oběti, a sponzoři byli nemilosrdní. Pokoušel se nevnímat nejbližší obrazovku, ale jedinou alternativou bylo vnímat pracné dýchání těch, kteří se mačkali kolem a čichání výparů jejich těl. Na obrazovce se právě otáčel taxikář, jako kdyby se díval na pasažéra na zadním sedadle. Pod staromódně kostkovanou čepicí byla tvář androida. S naprogramovaným úsměvem řekl: „Děkuji vám, že jste použil JohnnyTaxi! Doufám, že se vám bude jízda líbit.“ Reklama zmizela a začala další, Quaidovy oči ji mimoděk sledovaly.

Šťastně vypadající chlapík ležel na kruhové posteli, vedle něj krásná dívka. Zřejmě se s ní právě pomiloval, nebo se na to chystal. Nacházeli se pod skleněnou kupolí na dně oceánu, zvenčí kolem nich pluly barevné ryby. Quaid věděl, že nejvíc krásných ryb je nahoře u hladiny a ne tři míle hluboko, navíc mají lepší věci na práci, než pózovat pro turisty, kteří se na ně stejně nekoukají. Bodejť jo, když se s takovou kočkou dá dělat něco zajímavějšího! Ale, k čertu, byla to jejich reklama. Bylo by bláznovství čekat v reklamě realismus.

„Sníte o prázdninách na dně oceánu...“ řekl komentátor ohlušujícím hlasem, který inzerenti požadují, aby se vnutili svým obětím. Quaid ucuknul a pokusil se prodrat pryč od obrazovky, ale jeho spolucestující mu odmítli udělat cestu. Ani oni nechtěli být ohlušeni.

Děj se přenesl do chudého bytu, mnohem horšího než Quaidova buňka, kde seděl osaměle chlapík z podvodní kopule a kolem se vršila hromada účtů. Vypadal dost sklíčeně.

„...ale nemůžete zaplatit účet?“ pokračoval vypravěč. Tohle sedí! Kdyby tak Quaid měl peníze, aby se mohl dostat na Mars! To byl ten pravý důvod, který Lori vadil; věděla že není žádná možnost, jak by si cestu mohli dovolit. Ano, byl tu bonus pro nové kolonisty, ale ten by byl brzy pohlcen vzrůstajícími výdaji. Musel by mít dostatečnou finanční rezervu, aby se nemusel stát horníkem, kdyby tam chtěl přežít. Lori udělala, co mohla, aby v rámci daných možností žili co nejlépe a musel přiznat, že svůj úkol zvládla dobře. Měl by jí být za to vděčný, ale je jak ten ubohý trouba z reklamy: touží po vzdálené planetě, místo aby žil jako hromada jiných život smrtelníků, na který má. Jediný rozdíl mezi nimi byl, že ten hoch z reklamy neměl ani na slušnou buňku.

Záběr se zase změnil. Tentokrát světácká žena na lyžích, zastavující před hejnem tučňáků. V lyžařském

kompletu vypadala atraktivně. Zdálo se, že je na vrcholku světa – nebo na jeho spodku, což bylo pravděpodobnější.

„Chtěla byste lyžovat v Antarktidě...“

Pak stejná žena v kanceláři, kolem ní deset podřízených, všichni požadují pokyny. Vypadala pořádně zničeně. Měla rozčuchané vlasy a už nebyla atraktivní, ale jen unavená. Quaid už viděl výkonné ženy, jako je ona.

„...ale jste zavalena lavinou práce?“

Proti své vůli Quaid cítil, že ho reklama zajímá. Antarktida byla daleko; zapomenutá, pustá oblast, podobná svým způsobem Marsu...

„Vždycky jste chtěl šplhat po horách Marsu...“

Quaid nadskočil. Jeho pozornost byla náhle přikována k obrazovce. Na ní sportovec šplhal na rozeklanou horu ve tvaru pyramidy, která vypadala překvapivě podobně jako v jednom z Quaidových snů. Zdá se mu to? Přebírá jeho sen kontrolu nad reálným světem, nebo nad jeho vnímáním? Ne, byla to opravdu reklama! Nebyl to on sám, Douglas Quaid, kdo byl na obrázku, ale menší muž ve skafandru turistického typu, který byl spíš pohodlný než účelný.

Pak se ze sportovce stal stařeček, plazící se do schodů. „...ale dnes už to s vámi jde z kopce?“ Kamera se stáhla dozadu, aby odhalila tvídové sako a důstojnou tvář profesionálního elegána, reklamního komentátora.

„Pak navštivte společnost Rekall, kde si můžete zakoupit vzpomínku na dovolenou vašich snů levněji, bezpečněji a lépe než skutečnou dovolenou.“

Objevila se pláž se zapadajícím sluncem. Vypravěč byl pohodlně usazen v podivném křesle, které se vznášelo nad vodou. „Tak nenechte život utíkat. Volejte Rekall pro vzpomínku na život, který jste prožili.“

Quaid fascinovaně sledoval, jak za cinkání rolničky obrazovku vyplnilo dvanáctimístné telefonní číslo.

Quaid se cítil zmaten. Byl držen v zajetí bláznivého snu. Totéž zřejmě prodávala tahle parta: sen ve formě vzpomínky. Bude to stačit? Věděl, že potřebuje nějaký způsob, jak se smířit se svým obyčejným životem. Možná, že ho právě našel.

Reklamy vřeštěly jedna za druhou a předváděly intimní toaletní potřeby, pravděpodobně skvělé oblečení, nosní čípky proti exhalacím a řadu jiných věcí, ale Quaid tomu nevěnoval pozornost. Možná že našel způsob, jak se podívat na Mars!

Obvyklým způsobem dorazil do práce. Nepřišel ještě moc pozdě, a brzo už stál na svém místě a dělal, co mohl. Když chtěl šéf demolice, aby něco bylo zbouráno rychle a dobře, poslal na to Quaida jako prvního. Nikdy se neulejval; využíval práci jako cvičení pro neustálé udržování svých svalů. Nakonec Lori byla zatížená na svaly a žena z Marsu možná taky.

Pokusil se zahnat poslední myšlenku a soustředit se na práci. Byli uprostřed likvidace jedné staré továrny na auta, která hyzdila okolí. Úroveň znečištění začala být životu nebezpečná před nějakými padesáti lety, jak každý předpokládal už dávno předtím, ale dokud lidé nezačali padat jako mouchy, nic se proti tomu nedělalo.

Vozidla, spalující fosilní paliva, přestala být konečně „regulována“ a „zlepšována“ a byla postavena mimo zákon. Začala být prakticky využívána ekologicky čistá technologie fúze, která byla k dispozici už řadu let. Výrobci aut se změnám bránili zuby nehty, ale nakonec podlehl tlaku veřejného mínění a vyvinuli auta bez emisí. Byla to kapka v moři, malá a téměř pozdě na to, v jakém stádiu už znečištění bylo, ale první krok byl učiněn.

Výrobci aut opustili staré fabriky, které vyšly z módy, ve prospěch moderních, plně automatizovaných zařízení, kde roboti, pracující proudovou metodou, byli řízeni počítači. Ale zbytky minulosti zůstávaly a Quaid měl za úkol se s nimi vypořádat. Toto ráno pracoval na příjezdové silnici k troskám opuštěné továrny. Jak měnil silnici v kvalitní suť, stěží vnímal plynutí času.

Výhodou tvrdé práce bylo, že přestal myslet na bláznivé sny a soustředil se výhradně na práci, kterou měl vykonat, jako by to byla hlavní obrazovka opravdu fascinujícího videa, která přehlušuje všechno ostatní. Bylo to do určité míry příjemné, rozbíjet hladký povrch; bylo to jako by bušil do společenských omezení, která ho držela na nudné Zemi, místo na nějaké zajímavější planetě. Něco užitečného dělá.

Ale jeho sen se vrátil, nedal se odstranit tak lehce. Pokoušel se ho ignorovat, ale stále se vracel. Rekall – má to smysl?

„Hej, Harry!“ zařval přes hluk sbiječky. Harry byl dělník středního věku s pivním břichem a brooklynským přízvukem. Pracovali spolu už pár let a Quaid v něm našel sympatického, spolehlivého partáka. „Si někdy slyšel o Rekallu?“

„O Rekallu?“ zařval zpátky Harry. Potřásl hlavou, až mu z vlasů padaly kusy štěrků. Zřejmě nemohl poskytnout žádné reference.

„Prodávají falešné vzpomínky!“ upřesnil Quaid.

Teď si Harry vzpomněl. „Jo, ahá,“ řekl a odchrchlal si z plic. Pak zastavil sbiječku a zeptal se: „Chceš k nim jít?“ Quaid také přestal pracovat a opřel se o sbiječku, která syčela na neutrální: „Nevím“ oklepával si šterkový prach z rukavic. „Možná.“

„Tak nechod,“ prohlásil Harry pevně.

Přikrost odpovědi Quaida překvapila. Harry zřejmě věděl o firmě Rekall něco, o čem se reklama nezmínila. „Proč ne?“ zeptal se. Jestliže na celé záležitosti něco smrdí, chtěl o tom vědět.

Harry se naklonil blíž a ztlumil hlas. „Kámoš si vyzkoušel jednu z jejich ‚speciálních nabídek‘. Málem přišel o kus mozku.“

Quaidovi přeběhl mráz po zádech. „Do prdele...“ vydechl a otřel si čelo.

Harry ho poplácal po rameni a vrátil se ke svému stroji. „Nenech si zprasit mozek, kámo. Nestojí to za to.“ Jeho sbiječka se s řevem probírala k životu a Quaid ho napodobil. Během práce si přemílal Harryho slova. Samozřejmě, je to dobrá rada. Jenom hlupák by ji mohl ignorovat.

Ale když skončil s prací, šel k telefonu. Šel prstem po dlouhém seznamu firem a čísel jejich kanceláří, až se zastavil u Rekallu, Inc. Stále si nebyl jist, jestli to udělá, ale chtěl vědět víc. Možná, že je to bláznivé, ale možná, že je to jediná cesta, jak se vypořádat se svým snem.

KAPITOLA 5

Rekall

Quaid stál u terminálu počítače a na displeji měl adresář podniků a firem. Než z něj vybral Rekall, Inc., chvíli otálel. Na obrazovce už svítila adresa firmy, ale stále ještě váhal.

Je tohle správná odpověď? Harry ho před tím varoval, ale Harry nebyl chronicky pronásledován sny o Marsu. Mars byl mýrou, které se za žádnou cenu nemohl zbavit. Musel tu představu buď zapudit, což bylo nemožné, nebo jet na Mars, což bylo taky nemožné, nebo najít kompromis. Tohle by mohl být ten kompromis.

Věděl, že iluze, jakkoli přesvědčivá, není ničím jiným než iluzí. Přinejmenším objektivně. Ovšem subjektivně – to může být docela naopak.

Tak dobře, měl dohodnuté setkání. V nejbližších několika minutách. Teď byla chvíle rozhodnutí; mohl tam jít a vydat se jim na milost a nemilost, nebo odejít a zdrhnout jako sketa. Zmlátil by každého, kdo by ho nazval sketou – naštěstí se toho od dob jeho mládí nikdo neodvážil – ale teď tak nazývá sám sebe. Na jedné straně ho stále podivně lákal Mars, na druhé ho děsila možnost pádu do tajemné pasti. Opravdu chce dodat tomu snu zdání pravdivosti?

Byla jen jedna možnost, jak se to dozvědět. Zhluboka se nadechl, vstoupil do výtahu a zamířil do příjímací kanceláře firmy.

Sekretářka byla pěkně vyvinutá blondýna, barvicí si nehty. Každý potřela bílou tyčinkou a červený pigment se ihned rozlil po celé ploše nehtu. Na okamžik se zdálo, že je až do pasu nahá; její ňadra kryl jen modravý opar, ale pak se změnil úhel světla a Quaid si uvědomil, že je to jen efekt jedné z těch průsvitných měňavých halenek typu oblečená–neoblečená. Z jednoho úhlu byla při určitém světle zcela zahalená, z jiného při jiném světle byla nahá. Většinou vypadala jako něco mezi a její vzhled se zcela nevypočitatelně měnil, když se pohnula. Musí se o tom zmínit Lori, pravděpodobně si pořídí něco podobného.

Žena schovala nenuceně své propriety a usmála se naučeným způsobem. „Dobrý den. Vítejte vás v Rekallu.“

Dělá dobře? Připadal si jako školák, plížící se k hracímu automatu pro dospělé. „Volal jsem vám, že přijdu.“ Douglas Quaid.

Hledala chvíli v seznamu. Byl si jistý, že je to divadlo; návštěvu si opravdu domluvil a sekretářka byla v kanceláři sama, takže musel mluvit s ní. Zvedla hlavu. „Okamžik, pane Quaide.“ Tiše něco řekla do videofonu, přičemž úkosem pozorovala Quaida, který těkal očima po plakátech s obrázky vzdálených krajín, lemujících zdi místnosti. „Pane Quaide?“ otočila se k němu. „Pan McClane si pro vás přijde za okamžik.“

Jakmile domluvila, vstoupil zástupce firmy z vedlejší kanceláře. „Děkuji vám, Tiffany,“ mrknul na sekretářku. Pak se usmál a natáhl ruku ke Quaidovi. „Doug – Bob McClane. Fajn, že vás poznávám. Tudy.“ Quaid ho následoval ven z příjímací kanceláře.

McClane vypadal jako zovíralní kšeftsman. Bylo mu něco přes padesát a měl na sobě nejmódnější šedý oblek z kůže martské žáby. Žáby pochopitelně nebyly původními obyvateli Marsu; na téhle planetě původně žádný život nebyl. Ale importované pozemské žáby, chované na speciálních martských farmách, změnily značně anatomii pod vlivem snížené gravitace a vyšší radiace. V současné době byla po jejich kůžích značná poptávka.

McClane mířil do své stylově zařízené kanceláře. „Vemte místo, posaďte se a udělejte si pohodlí.“

Quaid klesl do hladce tvarované, futuristicky vyhlížející židle. Mírně zapružila, aby se přizpůsobila jeho váze a stavbě těla. O tomhle by taky Lori možná ráda věděla; tihle lidé šli s dobou.

McClane si sedl za svůj stůl z falešného ořechu. „Tak. Vy chcete vzpomínku na...“

„Mars,“ doplnil Quaid, uvědomuje si, že překročil hranici, za níž už není návratu.

Reakce jeho protějšku ho překvapila. „Správně, Mars,“ McClane nevypadal příliš nadšeně.

„Je na tom něco špatného?“

McClane se zamračil. „Hmmm, upřímně řečeno, Doug, jestli jste na vesmír, myslím, že se vám bude mnohem víc líbit některý z výletů na Saturn. Kdekdo o nich bájí a je to skoro za stejnou cenu.“

Aha. Takže „navnad“ a chytí – oblíbená finta, jak vyšroubovat ceny. „Saturn mě nezajímá,“ odpověděl pevně Quaid. „Zajímá mě Mars.“

McClane se zatvářil, jak nejlépe uměl; past nevyšla. „Dobře, dobře, tak teda Mars. Teď vydržte chvilíčku, než to...“ Ťukal do klávesnice počítače a na obrazovce nabíhaly čísla. „Paráda... náš Mars v základním balení přijde na pouhých osm set devadesát čtyři kreditů. A za to celé dva týdny vzpomínek, věrné v každém detailu.“ Vzhledl. „Delší výlet bude koštovat o trochu víc, protože potřebujete hlubší implant.“

Další finta. „Chci právě standardní výlet.“ Ve skutečnosti by radši výlet skutečný, ale jeho finance nebudou stačit ani na lepší sen.

McClane nasadil výraz rozumného muže, čelícího nerozumnému nebo mírně natvrdlému zákazníkovi. „Nemáme žádný standardní výlet, Doug. Každá cesta je individuálně šita na míru podle vašich osobních tužeb.“

Ten má ale výdrž! Snaží se vyrazit víc za každou cenu. „Já myslel, co je ve scénáři?“

McClane byl ve svém živlu. „Především, Doug, když jedete s Rekalem, jedete první třídou. Soukromá kajuta na raketoplánu Inter–World Spaceways. Luxusní ubytování v Hiltonu. Plus všechny hlavní pamětihodnosti: Mount Olympus, kanály, Venusville...“ Jeho výraz budil stejný dojem jako úsměv sekretářky. „Řekněte místo a budete si ho

pamatovat.“

„A nakolik skutečné pak jsou ty vzpomínky?“ Quaid slyšel o Venusvillu, jedné z nejhнусnějších děr v celé Sluneční soustavě. Pochyboval že by našel ženu ze snu právě tady.

„Tak skutečné jako každá jiná vzpomínka ve vaší hlavě.“

Quaid se nenamáhal skrýt svou nedůvěru. „Hm, no tak dobře.“

„Říkám vám, Dougu, váš mozek nepozná rozdíl – nebo vám vrátíme peníze. Budete mít dokonce hmatatelné důkazy. Útržky vstupenek. Pohledy. Filmové záběry, které jste na Marsu natočil s pronajatou kamerou. Suvenýry. A další věci. Dostanete veškeré podklady, které pro vzpomínky potřebujete. Zaručíme vám...“

„A co ten chlápek, co jste mu málem uřízli kus mozku?“ skočil mu do řeči Quaid. „Dostal odškodné?“

McClane ovládl škubnutí. „To už je stará historie, Dougu. Dneska je cestování s Rekallem bezpečnější než v raketě. Podívejte se do statistik.“ Vyvolal z paměti sloupec statistik a grafů na monitor, stojící před Quaidem. Jejich okamžité objevení a zdánlivá komplexnost samozřejmě mátl pozorovatele, což byl bezpochyby záměr. Klient měl být ohromen množstvím údajů a přesvědčen tak o jejich platnosti. „Tak co vy na to?“

Ten je s ním setsakra rychle hotový! Ale Quaid se nechtěl nechat chytit na jeho přehnanou srdečnost.

„Nejsem si jistý. Když budu mít implant, nikdy nebudu věřit, že je pravý.“

McClane se k němu naklonil přes stůl. „Dougu, můžu si nalít čistého vína?“

Tím chceš říct, že jsi až doteď lhal? Navenek se však Quaid tvářil bezvýrazně; chtěl vědět, jakou fintu si zas McClane vymyslí.

„Vy jste dělník na stavbě, že?“ pokračoval McClane. Tenhle manévr se minul účinkem.

„No a?“

„Jak jinak se dostanete na Mars? Dáte se nalejt do armády?“ McClane se zašklebil, názorně předváděje znechucení z takové perspektivy.

„Koukni, kámo: Rekal je tvoje šance. Leda bys rači zůstal doma a čučel na televizi.“

Nebylo to řečeno příliš taktně, ale naneštěstí přesně. Tohle je asi skutečně jediná možná cesta, jak se dostat na Mars, pro stavebního dělníka se sbíječkou, který je švorc. Dříve, než Quaid ztratil zbytek odvahy, se kterou sem přišel, McClane vstal, natáhl se přes stůl a položil mu ruku na rameno. „Kromě toho, uvědomte si, jaké patálie jsou s opravdovou dovolenou: ztracená zavazadla, blbý počasí, hotelový pokoje jak pro negry. S Rekallem vás nic z toho nepotká.“

Znovu se trefil. Quaid už si takových problémů užil dost a neměl chuť si je zopakovat ještě na Marsu. „Okej. Je to můj celoživotní sen a je mi jasné, že ve skutečnosti se tam nikdy nedostanu. Takže myslím, že to vezmu.“

„Nepřemýšlejte o tom tímhle způsobem,“ napomenul ho McClane přísně. „Nevybral jste si horší variantu Dougu. Skutečná vzpomínka, se svou mlhavostí, vynecháváním a zkratky, nechci říct přímo poruchami – to je horší varianta.“

Zase zásah. Jaký v tom bude rozdíl, až by se vrátil domů z opravdového výletu? Všechno, co by mu zbylo, by byly jen vzpomínky a vyčerpané bankovní konto. Vzpomínky z Recallu budou zaručeně lepší. Přesto v něm ještě hlodala pochybnost. „Ale když budu vědět, že jsem byl tady, ve vaší kanceláři, bude mi jasné, že ten výlet nebyl skutečný. Myslim...“

„Dougu, vy si nikdy nevzpomenete, že jste mne viděl nebo byl tady. Vy si dokonce nebudete ani pamatovat, že jste kdy slyšel o existenci téhle firmy. To je součást našich služeb. Ve vaší paměti nezůstane nic, co by odporovalo vašim novým zážitkům – všechno bude nasvědčovat tomu, že jsou pravé.“

Byl chycen. „Vezmu si výlet na dva týdny.“

„Nebudete toho litovat,“ řekl McClane přátelsky. Stisknutím tlačítka zaktivoval Quaidovu klávesnici. „A teď, zatímco budete vyplňovat dotazník, seznámím vás s některými z našich dodatečných nabídek.“

Quaid začal vyplňovat jednotlivé body na svém displeji: detaily svého vkusu ve spoustě nepodstatných věcí, jako oblíbená barva oblečení, i ve věcech podstatnějších, jako rozměry žen, které ho přitahují. „Není třeba,“ ucedil. Už ho to všechno přestávalo bavit.

„Jenom jednu otázku,“ zatvářil se upřímně McClane. „Co bylo vždycky stejné na všech dovolených, které jste prožil?“

Quaid nemiloval hádání. „Dám se poddat.“

„Vy. Vy se neměňte.“ Udělal efektní pauzu. „Bez ohledu na to, kam jedete, jste tam taky. Vždycky to stejné staré já.“ Záhadně se usmál. „Takže co vám teď chci navrhnout, Dougu, je udělat si malý odpočinek od sebe sama. To je poslední novinka v oblasti cestování. Říkáme tomu Ego-výlet.“

Znělo to podezřele. „To mne opravdu nezajímá.“

McClane byl neodbytný. „Bude to paráda.“ Narovnal se, jako by odhaloval taje něčeho opravdu významného. „Nabízíme vám možnost vybrat si na dobu výletu alternativní identitu.“

Pořád toznělo podezřele. Jaký by mělo smysl jet na výlet – nebo si ho pamatovat – když by to prožil někdo jiný?

McClane vymazal Quaidovi dotazník a nahradil ho seznamem:

- A-14 BOHATÝ PLAYBOY
- A-15 SPORTOVNÍ HRDINA
- A-16 PRŮMYSLOVÝ MAGNÁT
- A-17 TAJNÝ AGENT

„No tak, Dougu, proč jet na Mars jako turista, když se můžete stát playboyem, atletem...“
Přes veškeré pochybnosti to Quaida zaujalo. „Tajný agent – na kolik to přijde?“
„Nechte mě vás trochu napínat, Dougu. Je to jako film a vy jste hlavní hrdina. Drastáky, hrůzy, dvojité hra, honičky! Jste špičkový agent v hluboké ilegalitě, máte superdůležitý úkol...“ významně se odmlčel.
„Tak dál,“ Quaidovi se jeho odmlky nelíbily.
McClane si zase sedl. „Nechci vás o to připravit předem, Dougu. Jen pro váš klid: nakonec dostanete dívku, zabijete padouchy a zachráníte planetu.“ Vítězně se usmál. „A teď řekněte, nestojí to za tři sta kreditů navíc?“
Quaid se neochotně usmál také. Poslední McClaneova návnada zabrala.

KAPITOLA 6

41 A

Bylo tu ještě pár nepodstatných detailů, které Quaid ignoroval podobně jako nezajímavé obrazovky multividea. Došel k závěru, že když už se rozhodl, byl každý odklad zbytečný, když už to byla čistě jeho interní záležitost. Interní záležitost u hlavy. Za pár hodin bude z Marsu zpátky, na tom není nic složitého, alespoň co se jeho týče. McClane slíbil, že bude připravené vysvětlení pro ty dva týdny, které mu nebudou chybět: jak mohl být dneska v práci, když se vrátil z čtrnáctidenního pobytu mimo planetu? Prý, nemějte obavy, nebudou žádné zřetelné nesrovnalosti. On nebude o svých vzpomínkách mluvit, aby nevzbudil závist u svých kolegů a oni zas nebudou rozebírat jeho absenci, protože si budou myslet, že měl nějakou nemoc, za kterou se stydí. Nikdy nebude mít potřebu porovnávat skutečnou dobu své cesty s dobou, kdy byl v práci, protože v jeho mysli bude obojí pevně zaznamenáno. Přímá konfrontace s nashromážděnými fakty by samozřejmě objevila nesrovnalosti – ale kdo by měl zájem ji dělat? Jeho kolegové ne, ani Lori, která se všechno dozví nezávisle na něm. Bude informována o jeho návštěvě Rekallu, protože je nejbližší příbuzný a musí vědět, kam zmizely peníze, ale bude spolupracovat. Nabídnou jí dokonce platnou prémii: vzpomínku na jeho odlet z kosmodromu a osamění v době, kdy bude pryč, aby mohla bez hraní zvýšit věrohodnost jeho zážitků. Zaručeně bez problémů.

Pokud by si pamatoval cokoli z návštěvy v této kanceláři, může si nechat vrátit peníze. Všechno musí fungovat hladce, nebo ztrátu ponesou oni. Tenhle mechanismus má vlastní zpětnou vazbu.

Nastal večer a všechno bylo připraveno. McClane ho dovedl do další místnosti v zadní části traktu, kde stála věc, připomínající staromódní zubařské křeslo. Pokoj vypadal jako kříženec mezi operačním sálem a kabinou pro zvukaře. Sestra mu přikryla šaty zeleným chirurgickým plátnem. „Nebojte se, pane Quaide,“ uklidňovala ho, když McClane odešel. „To je jen proto, abychom vám neušpinili šaty infúzí. Nejsme na chirurgii!“

„Infúzí?“ zeptal se užasle.

„Musíme vás trochu uspat, pane Quaide, aby váš mozek byl vnímavý k paměťovému záznamu. Opravdu by to nešlo, kdybyste byl plně při vědomí.“ Usmála se. Nebyla tak hezká jako sekretářka a měla zcela neprůhlednou blůzu, ale její úsměv byl příjemný a uklidňující.

„Ale ano, samozřejmě,“ souhlasil a sedl si do křesla. Je to příjemné, když se o něj nějaká žena stará, ať je to kdokoli a kdykoli. Lori to uměla dobře, moc dobře. Ale tamta na Marsu...

Sestra se ujistila, že sedí pohodlně, upravila mu ruce na opěradlech křesla a přizpůsobila opěrku hlavy. Vyhrnula mu levý rukáv a potřela mu předloktí studeným alkoholem.

„Páni, vy ale musíte mít sílu pane Quaide,“ povšimla si svalů na ruce, když na její povrch nanášela líh. Většina žen – stejně jako mužů – tvrdí, že je pro ně důležitější charakter než vzhled, ale stejně se do značné míry instinktivně řídí vzhledem.

„Jsem stavební dělník. Dělán se sbíječkou.“

„Aá! Tak to je jasné! Musíte být opravdu dobrý pracovník.“ Věděl, že ho jen rozptyluje, aby odvedla jeho pozornost od svých příprav, ale stejně se mu to líbilo. Bylo snadné si představit, že jsou spolu v posteli, on napůl leží na své anatomicky tvarované pohodlné matraci a cítí na kůži její jemné dotyky. Necítil dokonce ani bodnutí jehly, když zaváděla infúzi. Cítil se tak nádherně uvolněně, čím dál tím víc, jak hadičkou proudila tekutina. Nevšiml si ani, že sestra odešla a už se o něj nestará; byl dokonale volný, zdálo se, že se vznáší.

Do místnosti vstoupil mladý muž. Pohyboval se rychle, skoro až překotně. Byl štíhlý, měl hnědé vlasy, které nelze popsat a rychle šmejdicí šedé oči, připomínající Quaidovi tak trochu myš. „Dobrý den, pane Quaide,“ řekl. „Jmenuji se Ernie a jsem technický asistent. Doktorka Lullová tady bude za chvíli. Sedí se vám pohodlně?“

„Ano.“ Byla to pravda. „Být to ještě trochu pohodlnější, tak bych usnul.“

„Teď vám nasadím kosmonautickou přilbu,“ pokračoval Ernie s rychlým, trochu křečovitým úsměvem a vysunul přístroj, upevněný na kovovém kloubovém rameni. „To je takový vtípek, víte, vypadá to jako...“

„Já jsem to pochopil,“ přerušil ho Quaid. Zacházejí s ním jako s dítětem. Je to milé od ženy, ale ne od neohrabaného pubertáka.

Ernie stáhl lesklou kovovou polokouli na Quaidovu hlavu. „To je váš první výlet?“

„Mm-hmm.“ Opravdu to připomínalo kosmonautickou přilbu, bylo snadné si představit, jak vstupuje na holý povrch Marsu s tímhle aparátem na hlavě. Jak ale věděl, ve skutečnosti to je snímač mozkových vln, který se používá k zachycování a modifikování té části jeho mentální aktivity, která se týká paměti. Tahle přilba stála pravděpodobně tisíce kreditů.“

Ernie pečlivě urovnal uložení této složité aparatury a zafixoval její polohu. Quaid se trochu zamračil, když mu příliš volný popruh sklouzl po hlavě.

„Nebojte se,“ uklidňoval ho Ernie a popruh upevnil. „Tyhle věci málokdy kiksnu.“

Tak už sakra dělej, troubo, pomyslel si Quaid. Byl připraven odcestovat na Mars.

Dveře se otevřely a vstoupila žena středního věku a ptačího vzezření. Měla na sobě módní kalhotový kostým, který jí moc neslušel. Její tělo bylo příliš vychrtlé a vlasy příliš rudé. Byla to umělá žena v tom špatném slova smyslu: snažila se vypadat schopně a úspěšně, ale dosáhla jen toho, že vypadala neohrabaně.

„Dobrý večer, pane...“ odmlčela se, aby se mohla podívat na výpis z videa; evidentně zapomněla jeho jméno. Už ho našla. „...Quaide, jsem doktorka Lullová.“ Mluvila se švédským přízvukem a zahrnula ho neosobní srdečností, která by šla na nervy, nebýt pod vlivem sedativ.

„Jsem rád, že vás poznávám,“ pravil neupřímě.

Tím byly komplimenty odbyty. Dr. Lullová si vzala chirurgickou zástěru a přelétla očima Quaidův výpis.

„Ernie, vytáhni mi z matrice 62b, 37a...“ pohlédla na Quaida. „Chtěl byste tam mít taky něco o mimozemšťanech?“

„Dvouhlavé příšery?“ zeptal se pochybovačně.

V jejím smíchu se něco blížilo skutečnému citu. „Nesledujete zprávy? Poslední dobou se hrozně probírají stavby cizinců, artefakty.“

Uf. „Jistě. Proč ne?“ Ta představa ho zaujala. Možná to byl jeden z důvodů, proč ho Mars tolik přitahoval. Doufal, že bude pátrat po pozůstatcích nějakého obrovského komplexu mimozemšťanů, ukrývajícíchho supervědecké vynálezy. Ohromí svět svým objevem, bude slavný...

Dr. Lullová hodila matrici Erniemu. To naznačovalo, co si o takových představách myslí: pár iluzí, napsaných na kusu patrony.

„Máte je tam,“ ozval se Ernie.

Jakmile Ernie vložil patrony do přístroje, dr. Lullová připoutala Quaidovi ruce, nohy a trup pevně ke křeslu. To ho trochu znepokojilo; předpokládají snad, že dostane křeče?

„Už jste dlouho ženatý, pane Quaide?“ zeptala se dr. Lullová; zdálo se, že ji to opravdu zajímá. Možná, že žena jejich tvarů sní o tom, že je vdaná, když už se jí nedaří se vdát.

„Osm let.“ Jeho vlastní odpověď ho překvapila. Ano, je to pravda – ale uvědomil si, že Lori stále vypadá nanejvýš na pětadvacet. Nezestárla ani dost málo. Tak jak ji viděl v den svatby, vypadala i dnes ráno. Je zvláštní, že si toho nevšiml už dřív. Ne že by mu to vadilo; byl by šťastný, kdyby si svůj vzhled udržela ještě dalších čtyřicet let.

Ale stejně, ta žena z jeho snu o Marsu – jak mohla být stará? Určitě ne přes třicet.

„Máte občas nějaké romáanky bokem?“ – zeptala se dr. Lullová, olizující si rty. Zcela zjevně ji to zajímalo – její tón byl spíš souhlasný než odsuzující.

Quaid si uvědomil, že dokonce i neatraktivní ženy středního věku mívají sny. Hověla si ve svých snech tím, že potichu sympatizovala s ním. Snad si představovala, jak je s ním v posteli, stejně jako to dělal on s každou mladou a sexy ženou, kterou potkal. Poprvé si teď uvědomil, že tenhle druh fantazie může být nepříjemný pro druhou stranu, i když to není vysloveno nahlas. Občas škádlil mladé ženy, jen aby je přiměl uraženě se odvrátit. Teď, když si představil sám sebe jako cíl tužeb dr. Lullové – jak leží připoután v křesle a ona z něj pomalu stahuje oblečení a pak s ním zachází jakýmkoli způsobem, který ji vzrušuje – pochopil, jaké má při tom pocity žena. Neměl chuť být znásilňován její fantazií. „Ne ve skutečnosti,“ odpověděl suše.

„Všechny systémy fungují,“ oznámil Ernie.

Dr. Lullová byla opět profesionální. „Dobře. Jsme tedy připraveni.“ Šlápla na páku a opěradlo Quaidova křesla pokleslo do vodorovné polohy. „Jste připraven na cestu do říše snů?“

Quaid přikývl. Náhle ho napadlo, že mu přílba možná celou dobu četla myšlenky. Věděla Lullová, že přemýšlel o ní? Doufejme, že ne!

Natáhla se po hadičce a otevřela průtok infúze. To Quaida znovu překvapilo; předpokládal, že už je nádržka prázdná! Existoval ten předchozí relaxační účinek jen v jeho představách?

„Zeptám se vás na několik otázek, pane Quaide,“ pokračovala dr. Lullová, „abychom mohli vyladit program přesně podle vašich přání. Buďte úplně upřímný, prosím.“

To určitě! Byl si jist, že dokáže kličkovat mezi jejími otázkami tak, aby se nedostala k jeho tajemstvím.

Teď už doopravdy cítil účinek anestetika. Nelétal, potápěl se. Jeho mentální bariéry ochabovaly; už se nestaral o to, zda se Lullová dozví, co si o ní opravdu myslí.

Dr. Lullová se nezačala ptát okamžitě. Místo toho zkontrolovala jeho životní projevy. Starala se pečlivě o jeho zdraví, což oceňoval. Ta příhoda s chudákem, co mu uřízli kus mozku, ho zneklidňovala; nechtěl, aby se to stalo znova.

Byla připravena. „Vaše sexuální orientace?“

Lehké! „Hetero.“ Zatím si ho jen mapovala; chtěla si být jistá, že jeho odpovědi jsou v souladu s jeho chováním. Pokývla. „Podívejte se teď na tento monitor.“

Zíral ospale na mlhavý obraz ženy na displeji computeru, kterého si dříve nevšiml.

„Jakým ženám dáváte přednost?“ zeptala se. „Blondýnky, brunety, rusovlásky, černošky, ženy z Orientu?“

„Brunety.“ Ale Lori byla blondýnka. To dívka z Marsu byla bruneta. Přesto řekl pravdu – dokonce více, než chtěl prozradit. Nebylo pochyb, že Lori má vše, co by si muž mohl jenom přát. Byl ten odstup, který si od ní držel, způsoben výhradně barvou jejích vlasů? Bude muset o tom uvažovat, až ho přitom nebude nikdo špehovat.

Z boku slyšel tiché ťukání kláves. To bude Ernie, zadávající upřesňující údaje do systému. Schematický obrázek se tvaroval podle Quaidova vkusu: ze ženy se stala bruneta s tmavými vlasy, tmavými očima a lehce olivovou pletí. Nebyla úplně stejná, jako ta ve snu, ale Quaid se nesnažil, aby jeho výtvar byl perfektní. Nebyl si jist proč. Možná proto že některé věci byly příliš intimní, než aby se mohly nechat naprogramovat. Možná proto, že nechtěl, aby jeho skutečná snová žena byla zmrazena umělou pamětí. Ať je to nějaká jiná žena, podobná, ale zase ne tak, aby se

daly splést. Vzpomínky možná nebudou tak pěkné, ale opatrnost především.

„Štíhlá, plnoštíhlá, smyslná?“ zněla rázná otázka.

Začíná být vážně ospalý! Ten sajrajt v infúzi nezahálí. „Smys...á.“

„Cudná, agresivní, vyzývavá? Mluvte pravdu.“

Proč neříct pravdu? Ano, má k tomu důvod, ale teď zrovna si na něj nemůže vzpomenout. „Vyzývavá...a cudná.“ Jen ať si pohrajou s tím mišmašem, kde jedno odporuje druhému!

„41 A, Ernie.“

Takhle mu to odfláknout! Možná, že kdyby nebyl tak ospalý, trochu by jim zamotal hlavu. Tentokrát mluvil pravdu a zcela jasně myslel přitom na ni. Vída, už měl dojem, že se těch fantazií aspoň trochu zbavil.

Matně zaznamenal, že Ernie vkládá kazetu 41 A do přístroje. Počítačový obrázek se stal schematickou podobou ženy ze snu. Podobnost byla až zarážející.

Ne! Vědí snad něco? To přece nemohou. I když... „Krucíš, tomu bude veselo,“ uchechtl se Ernie. „Se mu nebude ani chtít zpátky.“

Quaid přestal vnímat. Nějak to dopadne, ať se bude dít cokoli.

KAPITOLA 7

Problém

McClane zpovídal další slibnou klientku, osamělou ženu středních let. Takové bývaly jejich častými zákazníci. Zdálo se, že ženy mají více tajných snů než muži, a bývají častěji depresivní. Nemusí být nezbytně ani chudé, stačí, že musí třet doma, zatímco jejich manželé si lítají za dobrodružstvím. To, co jim McClane nabízel, bylo pro ně ideální. „Takže vidíte, paní Kildeerová, zařídíme vám, že si tohle budete pamatovat. Bude to nejlepší zážitek, jaký jste kdy měla!“

„Ale nebudu mít žádné upomínky,“ naříkala zákaznice.

„To není pravda,“ odporoval s upřímným výrazem McClane. „Za pár dalších kreditů vám dodáme pohledy, fotografie, na nichž budete, dopisy od sympatických mužů, s nimiž jste se setkala...“

Přerušilo ho zazvonění videofonu. Ksaku! Říkal jim, aby tohle nedělali, když uzavírá obchod. Propojil kontakt a na obrazovce se objevila dr. Lullová.

„Bobe?“ v jejím hlase bylo napětí. „Měl bys sem přijít.“ McClane zvedl oči v sloup, aby to paní Kildeerová viděla; jakoby v tichém spojení se zákazníkem proti firmě. Nepřeháněl zas tak moc; dobré obchody nebyly zcela každodenní a on nenáviděl, když mu někdo takhle kazil závěrečný lov. „Mám tu velmi důležitého klienta.“

„Vypadá to na další schizoidní embolii,“ pronesla dr. Lullová.

McClane byl v šoku. Co bylo ale horšího, paní Kildeerová také. Rozuměla tomu! Bylo velmi pravděpodobné, že ho to bude stát hned dva klienty: Quaida a Kildeerovou. To je ale průšvih!

Vstal a pokusil se o uklidňující úsměv: „Budu hned zpátky.“ Velice se bál, že až se vrátí, ona bude pryč. Do prdele práce!

Hnal se dlouhými kroky ven z kanceláře a dolů přes halu do zadního paměťového studia. Ti blbci, vyrušit ho s takovou zprávou v doslechu klienta! Někomu nakope pořádně zadek! Jestli si Renata Lullová myslí, že může dělat takové pitomosti a...

Když vešel do studia, strnul a jeho hněv byl ten tam. Díval se zděšeně, co se děje.

Klient, Douglas Quaid, zešlel. Řval a zmítal sebou v křesle, zuřivě se snažil přetrhnout popruhy, které ho držely. Byl to velmi silný muž – více, než by McClane čekal – a bylo nebezpečí, že si vytrhne infúzi. Celá sedačka se otřásala. Co se stalo? Že by opačná reakce na sedativum?

Quaid byl jako vyměněný. Ani tolik neblouznil, spíš zuřil. Jeho pohled byl jako z křemene, hlas byl ledový a plný hrozby. „Už teď jste mrtvolý, všichni!“ vyštěkl naprosto zřetelně. „Odhalili jste, kdo jsem!“

Dr. Lullová a Ernie se krčili u vzdálenější stěny, pokoušejíce se dostat do bezpečné vzdálenosti od zuřícího muže. McClane měl více zkušeností se špatnými případy; docházelo k nim častěji, než by se dalo podle jím hlídaných záznamů usuzovat. Každý klient byl jiný, s rozdílnými reakcemi a spojeními; zde byl zdroj mnohých problémů.

„Co se tady ksaku děje?“ vyjel dopáleně McClane. „Nejste schopni instalovat obyčejný blbý dvoj-implant?!“ Zdvouřilost byla pro slibné klienty, ne pro tupé zaměstnance.

„Já za to nemůžu,“ protestovala dr. Lullová. „Zasáhli jsme paměťové centrum.“

„Odvažte mě, vy kretěni!“ řval Quaid. „Budou tady každou chvíli! Všechny vás zabijou!“

„O čem to mluví?“ vyštěkl McClane.

„Zastavte ihned tuhle operaci!“ vřiskal Quaid.

Jak ten chlap může mluvit tak zřetelně? Špatným zákrokem vyprovokovaný zuřivec může vřskat a mít pěnu u úst, ale jeho řeč se většinou skládá z nesrozumitelných slov a neartikulovaných výkřiků. Quaid mluvil znepokojivě souvisle. „Pane Quaide, uklidněte se, prosím,“ řekl McClane, pokoušeje se ho uchláchnit. Možná, že by mohli změnit sedativum, pořádně ho uspat a pak zjistit, v čem je problém. Uměle zablokovaná paměť? Kdo to mohl čekat!

„Nejsem Quaid!“

Rozdvojená osobnost? To by mohlo být ono. Reakce je podobná jako u paměťového bloku, protože je část paměti zaplněna druhou osobností. Ale Lullová by tohle zjistila! McClane nervózně popošel blíž, aby mohl prozkoumat Quaidovy oči.

„Máte reakci na implant,“ řekl, ačkoli si tím v žádném případě nebyl jistý. Udělat cokoli, co uklidní tuhle horu

svalů, aby se z toho mohli nějak dostat! „Ale za pár minut to už...“

Quaid se znovu vzepjal ve svých poutech. Náhle praskl popruh na pravé paži. Paže vystřelila a chňapla McClanea za hrdlo. Jak zničující sílu ten člověk měl!

„Odvažte mě.“ Quaid teď mluvil tiše, ale hrozba v jeho slovech byla až příliš dobře zřetelná.

Dusící se McClane se pokusil vypáčit Quaidovu ruku z krku. Ale ani oběma rukama nedokázal uvolnit ocelové sevření. Stavební dělníci mají silné ruce; to věděl. Proč jim neřekl, aby zdvojnásobili pouta? Vždyť omdlí, než stačí něco říci!

Ernie vylezl ze svého kouta. Vrhł se kupředu a pokusil se strhnout Quaidovu ruku dolů, využívaje své tělesné váhy. Stejně dobře mohl lámat dubovou větev. McClane cítil, jak jeho vědomí uniká, jak neúspěšně zápasil o dech.

Dr. Lullová ve spěchu připravila narkotizační pušku a zuřivě vystřelila injekci do Quaidova stehna. Pálila jednu dávku narkidrinu za druhou, dokud Quaid konečně neuvolnil svůj stisk a nezhroutil se dolů.

McClane padal na podlahu a dával se; studio a svět kolem mu tančily v bláznivých kruzích. Ernie ho zachytil a zmírnil jeho pád.

Dr. Lullová přišla na pomoc. „Jsi v pořádku?“ ptala se úzkostlivě, vyšetřujíc mu čelo dotekem dlaně.

McClane odstrčil ruku a zalapal po dechu. To byla síla!

„Poslouchej mne!“ – řekla dr. Lullová naléhavě. „Pořád mluvil a mluvil o Marsu.“ Bylo zřejmé, že je doopravdy vyděšená. „On tam skutečně byl!“

Svět pomalu klesal a vracel se na původní místo, ale McClane pořád cítil tlak těch strašlivých prstů na hrdle. Měl pochopitelně podlitiny, ale naštěstí nic horšího. Takové zvíře! „Používej tu svou zatracenou palici, ty krávo blbá!“ zasípěl. „Prožívá si roli tajného agenta ve svém Ego-výletu! Měli jste ho přivázat tak pevně, aby ho to udrželo, aby když si myslí, že je...“

„To není možné,“ přerušila ho Lullová ledově. Neměla ráda silná slova, ale tentokrát jejich bezstarostnost přivolala katastrofu.

„Pročpak ne?“ zeptal se s despektem. Nebude mu utíkat do pseudolékařského žargonu, aby se vykroutila z toho, co provedla!

„My jsme ten implant ještě nezavedli.“

McClane na ni zůstal zírat, připravená ostrá odpověď mu zmrzla na rtech. „Do prdele...“ Náhle byl příšerně vyděšen. Bez implantu? A ten člověk mluvil o svých skutečných zážitcích z Marsu? Tohle už nebylo záhadné, to bylo nebezpečné!

„Snažila jsem se ti to říct,“ řekla se zadostiučiněním Lullová. „Někdo mu vymazal paměť. Ten muž opravdu byl na Marsu! A to není všechno...“

„Někdo?“ zaječel Ernie hystericky. „Zahráváme si s Agenturou!“

Dr. Lullová mu vrazila facku: „Drž hubu!“ Ostrý zvuk úderu ukončil debatu. Nastalo ticho.

McClane se pokoušel přemýšlet. Ale jak může člověk přemýšlet o nemyslitelném? Polízanice, která původně vypadala na schizoidní embolii, se změnila na noční můru. Vypadá to, že měl Ernie pravdu; ten paměťový blok musela implantovat Agentura. Nikdo jiný na to nebyl vybaven. A každý, od hlav států až po nejchudšího raziče štol v martských dolech věděl, že zkřížit plány Agentury znamená vážné, ne-li osudové, následky. Nemusel být Einstein, aby si spočítal, že odhalení agenta, byť náhodou, bude posouzeno jako značné zkřížení plánů.

Agentura byla napůl tajný nástroj vlády. Její síť byla rozprostřena po celé Zemi i martské kolonii a nebyla omezena žádným civilizovaným zákonem. Svých cílů dosahovala všemi prostředky, i když nikdo přesně nevěděl, jaké jsou to cíle a kdo je určuje. Skutečně měla agenty typu Quaida: nelítostné zabijáky, které mohl zastavit jen jiný zabiják. Skutečnost, že odhalení jednoho z jejích agentů bylo neúmyslné, neznamenalo nic. Oni tři teď skutečně mohou být mrtvoly, jak Quaid vyhrožoval. Proč jen šel ksakru do Rekallu?

McClane nebyl žádný zabiják. Ale teď, ó hrůzo, jeho život visí na vlásku. Mohli by zabít Quaida jednoduše zvýšením dávky sedativa. Mohou to udělat ihned. Ale dostali by se z toho? Co budou dělat s tělem? Všichni dohromady s ním stěží dokázali pohnout, natož ho bezpečně dostat odsud pryč tak, aby je nikdo neviděl. Byl Quaid sledovaný? Obával se, že ano – což by znamenalo, že v okamžiku, kdy jiskřička Quaidova života dohasne na něčím monitoru, bude celá Agentura na nohou. Mohli by ho nadopovat skoro k smrti u dostat ho někam, kde by nebyl k nalezení? Neexistovalo místo, kde by ho nenašli, když si ho mohli zaměřit podle vysílačky! Vystopovali by jeho trasu a pak už by si došli přímo pro ně do Rekallu. Takhle to nepůjde.

Pak mu to došlo. Nemusí přece schovávat nebo zabíjet jeho! Stačí, když zmizí oni sami a Rekall, Inc. z dohledu Quaida a Agentury. Dostat ho odtud pryč, vymazat vzpomínky na návštěvu tady, úplně stejně, jako by to udělali při běžném zákroku. Jen s tím rozdílem...

„Fajn, tak teď uděláme tohle,“ řekl nahlas. „Renato, zlikviduj veškeré vzpomínky, které má na nás a na Rekall.“ „Dělám, co můžu,“ zaprotetovala nervózně. „Je to dost komplikované.“

McClane se otočil na vyděšeného mladíka. „Ernie, nalož ho do taxíka. Ale až za rohem. Řekni Tiffany, ať ti pomůže.“ Ernie kývnul. Dovleče Quaida do taxíku a dá řidiči adresu jeho bydliště. Bude dost obtížné vystopovat zpátky celou cestu až k místu, kde ho naložili, a jestli Lullová udělá svou práci dobře, nikdo se o to ani nepokusí. Jedno je jisté: Agentura sem Quaida neposlala, přišel sem sám; patrně díky nějaké chybě v programu implantu. Pořád přemýšlel o Marsu – není divu! Když mu teď vymažou Rekall, měl by být klid. Když všechno půjde hladce.

Když všechno půjde hladce. To bylo hlavní. Ale Lullová ví, že na tom závisí její život stejně jako jeho; splní svůj úkol dobře. Byla dobrá ve svém oboru, stejně jako on.

„Zruším tuhle položku v počítači a vrátím mu peníze na konto,“ McClaneovy myšlenky běžely tryskem až do detailů. Znovu vstal a měřil svými kroky malý prostor podlahy. „A jestli se někdo přijde ptát... nikdy jsme neslyšeli o

Douglasi Quaidovi.“

Všichni pohlédli na Quaida, nataženého v křesle v bezvědomí. McClane upřímně doufal, že toho muže už v životě neuvidí.

Vrátil se do přední kanceláře. Pochopitelně, paní Kildeerová byla pryč. Už dál nelitoval ztráty obchodu; po pravdě řečeno, docela se mu ulevilo. V téhle chvíli měl na práci daleko naléhavější věci. Musel zrušit ty záznamy a upozornit každého, kdo viděl Quaida, že ho neviděl, zvláště sekretářku. V téhle chvíli se jim Tiffany bude hodit vzadu, protože Ernie nemůže odtransportovat Quaida v plném bezvědomí. Quaid by se mohl probrat právě teď, když dělají takové delikátní operace. Tiffany uměla výborně pacifikovat lidi, zvláště muže – mohla jim pomoci Quaida utišit. Tedy, ta refundace peněz – možná by mohl zrušit platbu dříve, než bude nevratně zaznamenána v hlavním systému, takže by pak nikdy k žádné platbě nedošlo. To by bylo mnohem lepší. Žádné placení, žádná refundace – vůbec nic se nestalo.

Jestli to vyjde, život půjde dál skoro jako předtím. Jestli ne, mohou být mrtví dřív, než jim to dojde. McClane věděl, že dnes v noci se moc nevyspí a po zbytek týdne to nebude o moc lepší.

KAPITOLA 8

Harry

Quaid zjistil, že se nachází na zadním sedadle auta. Déšť bušil do okna vedle jeho hlavy. Pokusil se zorientovat, ale jeho mozek toho nebyl schopen. Jak se sem dostal? Opravdu...

„Kde to jsem?“ zeptal se kohokoli, kdo byl na doslech.

„Jste v JohnnyTaxi!“ odpověděl veselý hlas.

Taxi. Auto. Takže tušíš správně. „Já myslím, co tu dělám?“

„Promiňte. Mohl byste zopakovat otázku, prosím?“ Quaid zamrkal a obrátil svůj kalný pohled z mokrého okna na řidiče v přední části kabiny. Nebyl to člověk, ale strnule se usmívající android ve staromódní drožkářské uniformě. Quaid si vzpomněl; tenhle druh taxíků si hrál na pseudolidský kontakt, vycházející z předpokladu, že i falešný člověk je konečnou lepší než žádný. On sám obvykle dával přednost verbálně programovatelným, plně automatizovaným taxíkům před poloautomaty, kde byl kontakt zprostředkován androidem. Androidi byli slabinou; jedním z důvodů bylo to, že často nerozuměli příkazům. Byly to relativně hloupé stroje.

S netrpělivostí pečlivě vyhláskoval: „Jak jsem se dostal do tohoto taxíku?“

„Dveře se otevřely a vy jste se posadil dovnitř.“

Dalším důvodem byl fakt, že všechno brali tak doslova, až to člověka dohánělo k zuřivosti. Quaid se rozzuřeně zhoopl zpátky do sedadla, jak Johnny přidal, aby ještě projel křižovátku na zelenou. Mělo to smysl bavit se s tou idiotskou mašinou, kam vlastně jede? Asi ne. Bylo jednodušší počkat, až tam dojedou. Do té doby se možná vyčistí i ta zatracená hlava. Co s ní jenom je? Poslední, co si pamatuje, že ten den odešel z práce a dál – prázdně.

Taxi zastavilo na místě, které znal: před jeho domem. Takže jel domů! Ale proč tak pozdě? Už je noc. Někde musel strávit několik hodin!

Dveře auta se otevřely, panák otočil hlavu a zadeklamoval: „Děkuji vám, že jste použil JohnnyTaxi! Doufám, že se vám jízda líbila.“ Quaid pocítil silné nutkání vytřáskat mu ten stupidní úsměv z tváře, ale bylo mu příliš špatně, než aby to udělal. Skoro uvítal studený déšť, který do něj bodal od chvíle, kdy vystoupil z auta. Byl sice promočený až na kost, ale pomohlo mu to alespoň nějak zregenerovat smysly. Jak vrávorál k domu, ozval se známý hlas.

„Hej, Quaide!“ Ten brooklynský akcent se nedal s nikým splést. Byl to Harry, kolega z práce. Quaida to potěšilo a překvapilo zároveň.

„Harry! Co tu děláš?“

Harry ho plácl po rameni a přátelsky se zašklebil. „Tak jaký byl výlet na Mars?“ zeptal se.

„Jaký výlet?“ Quaid si odhrnul mokré vlasy z čela a oplatil Harryho úsměv tupým pohledem.

„Jak ,jaký výlet‘? Vždyť jsi šel do Rekallu, copak si nevzpomínáš?“

Zmatený Quaid se pokoušel si vzpomenout. „Fakt jsem tam šel?“

„Nojó, šel,“ ujistil ho Harry. Quaid se o něj opřel a šli spolu ke vchodu do budovy.

Quaid si stále nebyl jistý. Možná tam opravdu byl. Chvíli o tom diskutovali v práci a Harry mu potom vyprávěl o tom klukovi, co mu uřízli kus mozku. Pak šel – a šel vůbec někam? Ale přece musel těch několik hodin někde být...

„Tak pod“, pobídl ho Harry. „Vemu tě na skleničku. Budeš mi o tom vyprávět.“ Natáhl ke Quaidovi paži, aby ho vedl, ale ten ucukl. Ať měl s hlavou cokoli, alkohol by mu nepomohl. Teď nechtěl nic jiného, než aby už byl doma a pečovala o něj Lori. Možná, že pak na to přijde...

„Díky, Harry, ale už je pozdě,“ řekl netrpělivě.

„Ty hajzle,“ vyštěkl Harry. Náhle měl zlý výraz a hrubý hlas. Než si Quaid uvědomil, co se děje, byl obklopen třemi všedně oblečenými muži a tlačení do domu.

„Hej!“ křikl Quaid. Nebyl si jist, co se to děje, ale nelíbilo se mu to a zmítal se, aby se uvolnil ze sevření. Pak něco ucítil. Podíval se dolů. Harry mu tiskl hlavě pistole mezi žebra.

„Dej si pohov,“ řekl Harry klidně. Quaid přestal vzdorovat, jen jeho srdce pádilo dál. Čtyři muži ho vedli přes halu a požární schodiště až na parkoviště v suterénu.

Neměl na vybranou. Aniž mu bylo známo jak, věděl, že by ho jinak praštili po hlavě a srazili ze schodů, ne-li ještě něco horšího. Musel mít své síly pod kontrolou víc, než je má teď, jestli z toho chtěl vyvážnout živý. Až zaútočí, bude to muset být překvapivé, rychlé a účinné. Proto v této chvíli dělal svou řeč a pohyby pomalejšími, než ve skutečnosti byly. Jen ať si myslí, že je ještě pořád nadopovaný. To bude jeho výhoda na útěku.

„Co se děje, Harry?“ Žádná odpověď. Díky adrenalinovému šoku se mu v hlavě začínalo vyjasňovat a paměť se aspoň částečně vracela: Šel do Rekallu a – a co? Chtěl vzpomínky na Mars. Mluvil s nějakým mužem – ale tady paměť končila.

Quaid to zkusil znovu. „Ty jsi polda?“ Zase nic. Načasování jejich útoku znamenalo, že nějak musí souviset s jeho návštěvou v Rekallu. Možná někdo nechtěl, aby se na něco pamatoval. Ale vždyť tam šel jen kvůli svému snu o Marsu...

„Harry, co jsem udělal?“ zeptal se úzkostlivě a hněvivě zároveň. Tentokrát dostal odpověď.

„Žvanil jsi, Quaide!“ řekl Harry vztekle. „Moc jsi kecal!“

„Kecal? O čem?“ Dříve než měl čas tu záhadu rozřešit, muži jím smýkli proti zdi a zkroutili mu pevně ruce za zády.

„Měls mě poslechnout, Quaide.“ Harryho hlas byl teď tichý, ale tím znatelněji byla cítit hrozba v něm. „Byl jsem tady, abych tě uchránil malérů.“

Jakých malérů? Mělo to něco do činění s pamětí? Jak by mohly vzpomínky někomu ublížit? Nebo to možná nějak souviselo s jeho snem. Ne, to je ještě směšnější. Quaida nenapadalo žádné vysvětlení, nepamatoval si dokonce dost ani na to, aby zkusil hádat. Ale bylo jasné, že teď je to stejně jedno; tak jako tak ho zabijí. Vždycky si myslel, že Harry je jeho přítel. Teď viděl, jak byl oklamán. Tahle akce nebyla výsledkem okamžitého hnutí mysli, ta byla plánována a byl to zjevně Harry, kdo ji řídil. Což znamená, že jestli vyrazí do útoku, musí vyřadit jako prvního Harryho.

„Harry, děláte chybu,“ řekl s vědomím, že jestli to neudělá teď, další příležitost už mít nebude. „Spletli jste si mne s někým jiným!“

Harry se ani trochu neusmíval. „Nene, kámo. Ty sám jsi se spletl s někým jiným.“ Jeden z mužů trhl Quaidovi rukou a on ztratil rovnováhu. Na okamžik se mu zdálo, že padá...

Jeho obraz ze snu mu opět zaplavil hlavu a náhle si byl jistý. Tohle všechno nějak souvisí s Marsem! Ten sen byl tak opravdový a tolik se vracel! Možná, že tam opravdu už někdy byl – ne, to nemohl, jen se tam chtěl dostat. Celý svůj dospělý život strávil na Zemi s Lori. Na to se pamatuje zcela jasně, zatímco na Mars jen mlhavě. Ledaže...

Byla tu ta sekretářka s průhlednou blůzou a modravými nadry pod ní. „Pane Quaide, jste pěkný muž a nesluší vám, když se začnete zlobit,“ to řekla. „Kdyby vám to udělalo dobře, mohli bychom se jít spolu projít...“ Ne, tak to nebylo, on se na ni nezlobil a ona nic nenabízela. To musela být nějaká jeho fantazie nebo implantovaná myšlenka. Takhle vypadaly umělé vzpomínky, jako sny, o kterých si člověk myslel, že se doopravdy staly. Chtěl vzpomínky na Mars. Mluvil s nějakým mužem – ale paměť zase selhala.

Harry zvedl pistoli ke Quaidovu spánku. Jeho prst se pomalu napínal na spoušti. Tvářil se omluvně a jeho oči jakoby říkaly: bolí mě to víc než tebe.

Quaidův výraz ztvrdl. Stejně jako zlobivé dítě před výpraskem i on měl pochyby o tom, koho to bolí víc. Zároveň si uvědomil, že postavení všech mužů je teď ideální. Nastal čas se do toho obout.

Harry udělal klasickou chybu, když držel zbraň příliš blízko cíle. Quaidova pěst vyrazila tak rychle, že nebylo možné ji ani sledovat a odrazila Harryho paži. Pistole vystřelila na schodiště.

Quaidova paže udeřila Harryho přes krk a rozdrtila mu průdušnici. Než se Harry zhroutil, marně se pokoušel nadechnout nebo zvracet, Quaid se rychle otočil a zasáhl nejbližšího muže pěstí do srdce. Byla to rána jako perlíkem; muž ještě stál na nohou, ačkoli už byl mrtev, a Quaid se vrhl na dalšího. Uchopil jeho hlavu do dlaní a zakroutil s ní tak divoce, že se ozvalo slyšitelné křupnutí a tvář se dívala z opačné strany těla, oči vytřeštěné v úžasu. Poslední z nich měl tři vteřiny času, aby reagoval: otáčel se k němu a zvedal zbraň. Quaidovo koleno mu vrazilo do obličeje a rozdrtilo mu nos až do mozku. Muž se zhroutil se zející ranou v obličeji.

Uplynulo pět vteřin od chvíle, kdy Harry tiskl prst na spoušti. Čtyři muži byli mrtví.

Začínáš být pomalý, kámo!

Cože? Quaid potřásl hlavou. Nikdo jiný už tu nebyl. Jen on sám a čtyři mrtví muži, skýtající příšerný pohled, jak leželi, rozhozeni na schodech. Jeden z nich byl možná kdysi jeho přítel.

Zíral v úžasu na mrtvá těla. Jak – proč...?

Pohlédl na zkrvavené ruce. Jsou opravdu jeho? Jak mohly spáchat tenhle masakr? Připadalo mu, jako by náležely někomu jinému.

Vzpomněl si, jak přemýšlel o rozestavení mužů a jak se do nich obuje. Pak – tohle.

Ať se tu stalo cokoli, mohl by z toho mít nepříjemnosti, kdyby tu zůstal stát. Musí pryč z té noční můry, domů do bezpečí.

KAPITOLA 9

„Manželka“

Quaid proletěl přes schody a halou, nedbaje o ostatní nájemníky domu. Cívil, když je míjel. Nikdo k němu do výťahu nenastoupil.

Nahoře vpadl do své buňky. To je úleva, být doma! Ale ještě nemůže odpočívat; jestliže po něm šla jedna banda hrdlořezů, může tu být další. Vědí, kde bydlí.

Lori stála uvnitř holoprostoru a švihala tenisovou raketou v perfektní synchronizaci s hologramem tenistky. Hologram zazářil jasnou červení na znamení, že se Lori trefila. Když Quaid vstoupil, usmála se na něj, spokojena se svým cvičením.

„Ahoj, zlato,“ přivítala ho.

Quaid se vrhl přes buňku, přičemž držel hlavu pod úrovní okna. Zhasnul všechna světla, vystrčil Lori z holoprostoru a vypnul jej také. Vyděšeně se na něj podívala.

„Nějaká parta chlapů se mě právě pokusila zabít!“ vykřikl.

Ztuhla. „Zloději?“

„Ne. Špióni nebo něco na ten způsob. A Harry od nás z práce.“

Lori před ním ucouvla směrem k oknu. Otevřela ústa...

„K zemi!“ zaječel, chytil ji a strhl na zem. Pak ji přikryl vlastním tělem tak, aby každá kulka nejdříve zasáhla jeho.

„Harry byl jejich šéf,“ zasípěl.

Otřesená Lori se vysmekla z jeho sevření a nepříteli úspěšně si napravovala pocuchaný zevnějšek. Očividně se snažila porozumět celé záležitosti. „Co se stalo? Proč by tě měl někdo chtít zabít?“

Skvělá otázka! Vykoukl rohem okna. „Nevím,“ zašeptal. „Mělo to něco společného s Marsem.“

Zas ten Mars! Lori se zamračila. Začíná pochybovat o Quaidově duševním zdraví. V tomhle směru ji ale jen těžko může oklamat. „Mars? Vždyť jsi tam nikdy nebyl!“

„Já vím. Je to divné. Po práci jsem šel do té kanceláře Rekallu a po cestě domů...!“

Nemohla tomu uvěřit. „Ty jsi byl u těch řezníků, co kuchají mozky?“

„Nech mě domluvit!“ Ovšem, když se vezme v úvahu, co se stalo, nelze popřít, že k nějaké řeznické skutečně došlo. Před Rekalem byl jeho život sice prázdný, ale normální, pravda – kromě snu o Marsu. Po Rekallu se mu život zkomplikoval a všechno je vzhůru nohama. Přesto – jak by mohla i sebelépe implantovaná vzpomínka souviset s Harrym a jeho bandou?

„Co s tebou udělal?“ naléhala ustaraně. „Řekni mi to!“

„Byl jsem na výletu na Marsu.“ Tahle vzpomínka zapadla na své místo někdy cestou domů: ne vzpomínka na Mars samotný, která zřejmě chyběla, ale jeho souhlas k její implantaci. Něco se stalo špatně – ale mohl by tohle být důvod k jeho zabít?

„Proboha, Dougu!“ Musela si myslet, že ho do Rekallu svou nechutí k Marsu dohnala ona. Vypadala vyděšeně.

„O to teď nejde! Ti lidé mě chtěli zastřelit...“ kousek se odtáhl, pokoušeje se vybavit, co se stalo. „Ale zabil jsem já je!“ Zdálo se to nemožné, ale přesto si byl jist, že tato vzpomínka je skutečná. Přinejmenším proto, že na jeho rukou byla krev, která teď už poskvnila i Loriin tenisový úbor.

Lori byla daleka se o to starat. Přinutila se ke klidu. „Dougu, poslouchej mě. Nikdo se tě nesnažil zabít. Máš halucinace.“

„Tohle je doopravdy, ksakru!“ vybuchl. Vymrštil se k jinému oknu a vykoukl ven.

Lori přišla za ním a chytila ho za ramena. „Přestaň tu pobíhat a poslouchej mě!“

Quaid zůstal stát a zíral na ni.

„Ti řezníci v Rekallu ti zpackali mozek,“ řekla naléhavě. „A ty máš paranoidní představy.“

Zvedl zakrvácené ruce: „Tomuhle říkáš paranoidní představy?“

Zůstala ohromena, zjevně nejistá, zda se má bát o něj nebo jeho.

Bylo zbytečné s ní diskutovat. Sám si byl stěží jist, co se děje. Běžel do koupelny, vyhýbaje se místům, kde by mohl být oknem vidět. Jejich buňka byla vysoko nad zemí, ale dobrý střelec by to mohl zvládnout, zvlášť kdyby střílel ze stejné výšky z jiné budovy.

Lori čekala, až se za ním zavřou dveře od koupelny a pak šla k videofonu. „Dougu,“ křikla přes rameno. „Zavolám doktora!“

Jeho hlas se ztlumeně ozval zpátky: „Ne! Nikoho nevolej!“ Když se na obrazovce objevila mužská tvář, Lori se slabě usmála. „Richtere,“ vydechla.

Mužova tvář měla v sobě něco dravčího, jakousi tvrdost a krutost, ale změkla, jakmile Lori zašeptala jeho jméno. „Ahoj,“ odpověděl muž. Lori mu poslala tichý polibek.

Quaid si v koupelně umyl z rukou krev. Pocházela patrně z muže, jemuž roztránil nos – ačkoli si stále nebyl jist, jak se mu to povedlo. Jistěže se uměl prát: stát a pěstmi pohybovat před obličejem a pak se snažit prorazit kryt protivníka a zasáhnout ho do hlavy nebo do ramene. Ale tohle udělal kolenem. A ti ostatní – jednomu docela ukroutil hlavu a roztránil hrtan. To by nebylo ve férovém boji možné. Ale i kdyby bylo – kde by se to naučil? Ta přímočará rychlost místo nemotorného přešlapování. Udělal čtyřikrát – a každá rána byla tak brutálně účinná, až ho to teď zpětně děsí. Připomínal v té chvíli smrtící stroj.

Zatímco přemýšlel, smyl z rukou všechnu krev. Postříkal si obličej studenou vodou a pak se na sebe podíval do zrcadla. Neměl ani škrábnutí. Tak teď to skutečně začíná vypadat jako přelud!

Ale věděl, že není. Osušil si ruce a obličej, zhasnul světlo a otevřel dveře od koupelny. Z nějakého důvodu, který ani jemu nebyl jasný, zůstal stát stranou od dveří, jako by dával někomu přednost, místo aby stanul přímo v nich.

Série kulek rozpárala tmu v koupelně, drtící zrcadlo, zdi a věšáky. Sklo stříkalo všude kolem něj. Quaid skočil střemhlav k zemi a doplazil se do pásma života.

Ti vrazi tu jsou zase, další banda! Nějak to předpokládal a opatrnost mu zachránila život. Už se s ním nebudou parat a cpát ho živého do auta; teď to udělají hladce a smetou ho z povrchu, jakmile se jim dostane na dohled.

„Lori!“ křičel vleže, jak se kutálel pod pohovku. „Utíkej!“ Obývají pokoj tonul v naprosté tmě, kromě bledých obdélníků oken, za nimiž blikala světla města. Quaid se pohnul a jeho kolena zaškrábala po podlaze – a kulky se zabořily do polstrování, pár palců od jeho hlavy.

Nahnul se na bok, otočil se a zmizel pod kávovým stolkem, kutáleje se tiše způsobem, který sám u sebe neznal. Ztuhl na místě a naslouchal. Bylo slyšet útočníka, jak jde kolem přes pokoj. Střelec byl právě zde a skrýval se ve tmě.

Lori se neozvala. Museli ji odtud tiše odvléci, zatímco byl v koupelně. Jestli jí ublížili, tak to bude další účet k vyrovnání! Ale nejdřív musí zachránit sám sebe.

Ve tmě cítil, jak mu rysy tvrdnou do důvěrně známého výrazu. Jeho paměť mohla být prázdná, ale přesto věděl, že není v boji poprvé. Věděl, co má dělat.

Bezhluchně stáhl z pohovky polštář. Pak ho hodil přes pokoj .

Ohnivá čára polštář smetla.

Quaid vystartoval kupředu. Přeskočil židli směrem ke zdroji střel; znovu se pohyboval s rychlostí a jistotou, která ho překvapovala.

Už ho měl. Kulky divoce létaly, zasahující strop a stěny. Pak se mu podařilo srazit zbraň stranou tak, že spadla na zem. Teď už bojoval s útočníkem. Drtil mu rameno a nohu, pokoušeje se zorientovat na zápasící postavě ve tmě. Pak zasáhl tělo a uslyšel bolestivé heknutí, jak svému soupeři vyrazil dech. Střelec byl malý, spoléhal spíš na rychlost než na sílu. Quaid použil škrtící hmat, dostatečně těsný na to, aby udržel toho druhého v šachu a sáhl po vypínači světla na zdi.

Světlo se rozsvítilo. Quaid zamžoural, jak se jeho oči přizpůsobovaly. Podíval se na člověka, kterého držel.

Byla to žena a její světlé kadeře byla rozčuchány. Byla to Lori.

Byl překvapen a zdrcen. Jeho žena po něm střílí? Jak je to možné?

„Lori...“ začal.

Dupla mu na nohu. Ačkoli to bylo přes botu, účinkovalo to; bolest doslova explodovala. Na okamžik povolil sevření. Vrazila mu loktem do tváře a zatlačila ho zpátky; přesto ji nepustil docela. Otočila se, vzpírajíc se proti jeho paži, a zasypala ho rychlou sérií seknutí a úderů do prsou, krku a tváře. Věděla, co dělá: nebylo to žádné dívčí plácnutí, ale dobře mířené a překvapivě silné rány, které zraňovaly. Menšího muže by skutečně dokázaly srazit. Quaida chránila jen jeho mohutná konstituce a kondice; automaticky napnul svaly a otočil hlavu, odoláváje ranám, takže sklouzávaly stranou a ztrácely plný efekt.

Překvapen spíše identitou útočníka než údery samými, Quaid neoplácel. Jak mohla jeho krásná, milující žena tohle udělat? Ještě dnes ráno byla tak vláčná a sexy, její ruce tak jemné a vzrušující! Být to někdo neznámý, zneškodnil by ho, ještě než by dopadla první rána. Ale proti Lori...

Ta se však teprve rozechvívala. Teď měla dostatečný prostor. Kopla ho plnou silou. Těhle ráně se nedalo vyhnout či jí vzdorovat.

Udeřil ji do žaludku. Náraz byl spíše silný než rychlý a Lori byla lehká. Trochu ten úder zpomalil; stále ještě váhal, zdají má opravdu ublížit. Navíc byl ještě oťresen jejím zuřivým útokem a pro tuto chvíli oslaben. Ani účinek drogy zcela ještě nevymizel. Přesto rána Lori odhodila přes celou kuchyni.

Stále se držela na nohou, v žádném případě poražena. Jako rváč byla v lepší kondici, než by byl kdy předpokládal. Skutečně se zdálo, že toho o ní spoustu neví. Ale jak by ona mohla být zapojena do celého spiknutí? Vždyť přece o Mars neměla zájem?

Zapotácel se směrem k ní; věděl, že ji musí dostat na zem a vyzpovídat jí. Nikdy by ho nenapadlo, že by mohla o téhle udivující situaci něco vědět, ale v této chvíli bylo jasné, že ano. Musí z ní dostat všechno, co ví!

Lori uchopila dranzírovací nůž z držáku na zdi. Plížila se k němu, pohybujíc se s větší jistotou než on. Couvnul; bylo mu jasné, že proti němu nestojí žádný amatér.

Rozhlédl se po pistoli a objevil ji na zemi na druhé straně místnosti. Vyrázil směrem k ní, ale Lori ho zastavila – málem mu usekla nataženou paži. Pokusil se uskočit a dostat se ke zbrani znovu, ale šlehla mu nožem po prsou a otevřela mu na nich úzký šrám. Držela ho v šachu, zraňujíc ho vždy, když se soustředil na pistoli místo na ni, ale nebyla mu schopná zasadit smrtící úder. Začínal být pokryt mělkými ranami a kapající krví.

Sáhl po zbrani ještě jednou, tentokrát levou rukou. Bodla ho do ruky, čímž mu způsobila další zranění – ale v tom okamžiku byla zasažena jeho pravou pěstí. Byla to důkladná rána na čelist.

Lori, zcela ohromena, spadla dozadu. Quaid rychle uchopil pistoli a namířil na ni: „Mluv!“

Setrvala v tvrdohlavém mlčení. Dloubl ji hlavní do ucha. Myslel to vážně a bylo to vidět. Jeho tvrdší druhé já opět převzalo kontrolu. „Proč se mne má vlastní žena snaží zabít?“

„Nejsem tvoje žena,“ řekla.

Natáhl kohoutek. Lori zpanikařila.

„Přisáhám! Viděla jsem tě prvně v životě před šesti týdny! Naše manželství je jen implantovaná vzpomínka—aúúú!“

Quaid chňapl hrst jejích vlasů a škulbl jí hlavou dozadu. Jak může tvrdit, že osm let jejich manželství nikdy nebylo? On si je pamatuje! Pamatuje si způsob, jakým mu zkřížila cestu první den. Pamatuje si jejich svatbu, překvapující kontrast mezi skromnou parádou svého otce a stylovým smokingem z kůže marťanské žáby, který měl její otec. Pamatuje si svatební cestu tak živě, jako by to bylo včera; jízdu transkontinentálním hypervlakem, apartmá v drahém hotelu, kde byli obskakováni skutečným houfem služebných androidů. Prvně v životě spal na gelovém lůžku, prvně okusil šampaňské z Venuše. Upíjeli ho z krystalických trubiček, vyráběných ve stavu beztlíže na jedné z kosmických stanic. Stále ještě viděl zvláštní tvar krystalu, cítil ho v ruce, ochutnával jiskřící bílé víno.

Vzpomínal na několik prvních let, které spolu strávili v jeho starém bytě. Lori se v tom prostředí vyjímal jako diamant v regenerátoru na odpadky a on teď znovu prožíval, jak šťastná byla tehdy, když nakonec souhlasil s přestěhováním do jejich nové buňky. Nikdy nezapomene na tu noc oslav... Jak mohla Lori říct, že nic z toho se nestalo? On si to pamatuje.

Přesto se ho pokoušela zabít, a nebyla to žádná náhoda nebo omyl. Věděla, kdo je a chtěla, aby zemřel. To znamená, že na tom, co řekla, něco bude.

„Myslíš, že jsem idiot?“ pronesl Quaid trpce.

Loriin upřený pohled a výraz naznačovaly, že přesně to si myslí. Zdálo se, že se přeměnila ve studenou čubku, tak odlišnou od milující ženy, jako se Quaid lišil od smrtícího stroje, přebírajícího kontrolu nad jeho tělem. Její tenisový oblek byl v troskách a na tváři měla škrábance, přesto se ale zdála spíš pohrdající než pokořená.

„Pamatuji se na naši svatbu!“ řekl.

„To ti implantovala Agentura,“ odpověděla tiše.

„A to, jak jsme se zamilovali?“ Ačkoli teď si uvědomil, že ji nikdy doopravdy nemiloval. Pamatuje si, že ji měl rád, ale city k té ženě z Marsu mu připadají opravdovější. Ano, s Lori je zábava v posteli, ale to není totéž. Ta absurdní představa začíná dávat smysl!

„Taky.“

„Naši přátelé, má práce, osm společných let. Předpokládám, že Agentura implantovala i tohle?“

„Práce je skutečná,“ pronesla vyrovnaně. „Ale zařídila ti ji Agentura.“

„Hovno.“ Quaid ji odstrčil, ale zbraň měl stále namířenou. Snažil se zůstat nedůvěřivý, ale jeho jistota se začínala rozpadat. Tohle vysvětlení řeší tolik malých – a velkých – záhad. Její nechut' k jeho snům o Marsu – protože měl být držen od Marsu co nejdál? Harryho úsilí odradit ho od té návštěvy v Rekallu – protože si nesměl Mars ani pamatovat? Spouště věci ještě nerozumí, ale tady přinejmenším získal myšlenky, s nimiž bude možné pracovat. Jeho myšlení bylo zmateno životem, o kterém si myslel, že ho žil – Lori jako žena, Harry jako přítel – takže by ho ani nenapadlo přemýšlet o tom, jak žil doopravdy. Bylo to jako když stará struktura musela být stržena dřív, než mohla být nová a pevnější postavena. Lori mluvila dále, potvrzujíc některá z jeho podezření.

„Vymazali tvou osobnost a implantovali ti novou. Mne ti tam zaznamenali jako tvou ženu, takže jsem na tebe mohla dohlížet, ujistit se, že vymazání bylo dokonalé. Nezlob se, Quaide,“ její tón postrádal jakoukoli lítost. „Celý tvůj život je jenom sen.“

Opřel se o zeď. Všechno sice začínalo dávat smysl, ale tím nebylo o nic snazší nová fakta přijmout. Dříve ho zneklidňoval jenom sen; teď se stal snem celý jeho život. „Když nejsem Doug Quaid, kdo teda jsem?“

Pokřčila rameny. „Co já vím. Já tu jenom pracuji.“

Mohla být tak bezcitná? Její vzezření podporuje to, co říká. Její láska byla jen přetvářka; tohle je realita.

Quaid se odstrčil od země a sedl si na židli. Třel si čelo a pokoušel se rozhodnout, co má dělat. Poznání, že jeho životní vzpomínky byly jenom klam, ještě neoživilo jeho skutečný život; ten zůstal skryt. Nenapadlo ho kam jít nebo co dělat. Jeho základy byly vytrženy ze země a stále ještě padal. Jak asi přistane?

Lori náhle začala být přátelštější. Její tvář změkla a výraz ztratil svou nezúčastněnost. Byla zase více podobná ženě, kterou znal.

„Budeš mi chybět, Quaide,“ řekla. „Byl jsi můj nejlepší úkol, jaký jsem kdy měla. Fakticky.“

„To mě těší,“ odpověděl, aniž by tomu věřil. Už mu dost přesvědčivě ukázala, jak málo jí na něm doopravdy záleží. Vzal ji za loket a táhl ji s sebou, pistoli stále na její hlavě.

Vykoukl z okna. Dával pozor na jakýkoli její nepatřičný pohyb; nemělo by se jí podařit srazit mu pistoli tak, jak to on udělal Harrymu. Nepotřeboval se na ni ani dívat; stačilo cítit její pohyby. Kde jsou ostatní? Byl si jist, že někde venku. Ačkoli si nemohl vzpomenout na podrobnosti, věděl, jak to v takových případech chodí: ti, kdo jsou v akci, nikdy nepracují sami. Vždycky mají spojovací síť, kde jeden kryje záda druhému. Možná je teď na chvíli zatlačil zabitím těch čtyř a neutralizací Lori, ale to nebylo vítězství, jen odvrácení dvou jejich útoků.

„Nechtěl by sis...?“ zeptala se. „Jako zastara?“ Něžně se k němu natáhla.

Jeho útroby se sevřely ironií jejích slov. Jestliže je pravda to, co mu Lori teď řekla – a začínal tomu věřit – pak mu jeho svět nepatří. Jestliže neměl minulost, jak by mohl mít přítomnost? Quaid nebyl na hluboké úvahy; byl muž činu. Když se vynořil sen o Marsu, šel do Rekallu, aby s tím něco udělal nebo se aspoň o to pokusil. Ale co mohl dělat teď? Co by měl podniknout, aby získal zpět život, který ztratil?

Přinejmenším teď to byla jen řečnická otázka. Musí nejdřív vymyslet cestu, jak uniknout těm vrahům, než bude moci pátrat po chybějících částech své identity.

Quaidova čelist ztvrdla. Mohl být oklamán jednou, ale neměl by se nechat chytit dvakrát na stejnou věc.

Stáhla ruku. „Netvař se, jako bychom si byli cizí.“ Podíval se z druhého okna, více se soustřeďuje myslí než očima. Věděl, že nemohou být vidět. Jestli tam jsou, brzy ho nějaký odstřelovač dostane. Musí jednat rychle. Ale jak?

„Jestli mi nevěříš, můžeš mne svázat,“ Lori si rozhrnula výstřih, aby bylo vidět více z jejího poprsí.

„Netušil jsem, že máš tak originální nápady!“

„Je na čase, aby sis toho všiml.“

Co má za lubem? Věděl, že o sex s ním nestojí. Otočil se k ní zpátky – a zachytil její pohled na obrazovku videa.

Uf. Jedna čtvrtina obrazovky byla bezpečnostní monitor, ukazující halu domu. Čtyři muži právě vcházeli do výtahu. Zjevný šéf byl mohutný, pevně stavěný a vypadal jako zlý člověk, asi jako útočný pes, cvičený opakovaným bitím.

Quaid zíral upřeně na Lori a tiskl pistoli k její hlavě. „Chytrá holka,“ procedil skrz zuby.

„Nezastřelíš mne, Dougu, že?“ zeptala se, setrvávajíc ve své přátelské a trochu bezmocné póze. „Ne, po tom všem, co jsme spolu prožili.“

Nerad si to přiznával, ale ona s ním manipuluje. Nechtěl jí ublížit, ačkoli se ho zcela jistě snažila zabít. „Máš pravdu, Lori. Něco z toho byla docela psina.“

Usmála se. „Jo, to byla, Dougu. Jestli chceš, můžeme...“

Takový hlupák zase nebyl. Věděl, že má málo času. „Co jsou zač?“

„Kdo?“

„Nenuť mne udělat něco, co nechci.“

Přestala hrát. „Ten velký je Richter. Je z nich nejhorší. Ten vedle je Helm a není o moc lepší. Podívej, Dougu, priznávám, že jsem se tě pokoušela zmást. Je to moje povolání. Ale můžu ti pomoci jím utéct, když...“

Dal pistoli o trochu níž a dotkl se jejího řadra. Povzbudivě se usmála a nadechla se. Náhle zbraň zvedl a udeřil ji s ní do hlavy, takže padla na zem.

„Bylo příjemné tě „poznat“,“ řekl, sám překvapen tím, co udělal. Jeho druhé já opět převzalo velení a udělalo, co bylo potřeba. Quaid jen doufal, že ví, co dělá, protože on sám to zcela jistě nevěděl!

KAPITOLA 10

Metro

Quaid pádl dolů chodbou a míjel dveře ostatních buněk. Nepoužil výtah: slyšel ho, jak jede nahoru a zastavuje. Zcela určitě v něm byla ta smečka hrdlořezů! Jestli ho viděli, je s ním konec. Měl sice pistoli, ale jejich palebná síla byla desetkrát vyšší. Proskočil dveřmi s nápisem „Východ“, těsně před tím, než se otevřely dveře od výtahu.

Zadržel dech a přitiskl se ke stěně. Pozorně naslouchal. Slyšel, jak se rojí ven z výtahu a berou buňku útokem: jeden, dva, tři, čtyři. Jak je mohl s takovou jistotou spočítat jen podle dupotu jejich nohou, nevěděl. Musel absolvovat nějaký velmi náročný výcvik, někdy, někde, daleko ve vymazané části paměti. Připomínalo mu to muže, který spočítal stádo krav jedním pohledem tak, že sečetl nohy a vydělil je čtyřmi. V tomto případě to nebyl vtip; skutečně slyšel jenom kroky, jichž bylo víc než mužů, kteří je dělali.

Čtyři – stejný počet viděl na monitoru. To znamená, že dole nezůstal nikdo, kdo by ho zastavil. Další taktická chyba. Ale co čekáte od takových ničemů? Nejsou to praví profesionálové, ale jen námezdné svaly, jejichž mozky nejsou k ničemu.

Zatím je to dobré. Stál jen pár vteřin a vyrazil dál. Řítil se po schodech dolů, bral je po několika najednou, dolů po té nekonečné kroutící se spirále, která vedla až na ulici. Bylo jednodušší stoupat dva či tři schody najednou, než je stejným způsobem sbíhat, ale Quaid byl zjevně vycvičen i v tomhle. Vlastně skoro plul dolů, čtyři, pět, šest schodů najednou, téměř baletními skoky, používaje zábradlí jako vodící linii. Byla to správná technika pro tento terén, a to bylo dobře, protože ho čekala dlouhá cesta.

Jeden důvod, proč ztrácel čas vyslýcháním Lori, když věděl, že oni jedou nahoru, byla dlouhá doba, po kterou výtah nahoru jel. Ani ten nejrychlejší výtah neujel dvě stě pater za okamžik. Výtah sice byl rychlý, opravdová raketa, ale byl omezen zrychlením, které byli normální uživatelé schopni snášet, dokonce i když byl nastaven na přednostní jízdu. Takže čas by byl.

Jenže v této chvíli musel těch dvě stě pater zvládnout sám, a to rychle. Díky své technice se pohyboval rychlostí špičkového běžce. Přímou dolů by to byl pád dlouhý dva tisíce stop, což znamenalo něco kolem míle schodů. Mohl uběhnout míli za pět minut? Bude muset, protože těm lumpům to může trvat tak minutu, než zjistí, že je pryč, další dvě, než chytí výtah, který jede dolů a tři minuty vlastní jízda. Nanejvýš šest minut – ledaže by chytli nějakou poruchu výtahu. Bude mít jen minutový náskok a při větší smůle žádný. Takže skákal po schodech dolů zdánlivě sebevražednou rychlostí. Ale nebude to sebevražda!

Až se dostane dolů, věděl, že může proběhnout přes dům a seškrábat se dolů po šikmé střeše nad podzemním poštovním centrem. Tohle by mohlo ušetřit nějaký čas a byl by dřív mezi lidmi. To bylo ono: neprchá před ohněm nebo jinou běžnou pohromou, ale před svými vrahy. Pět pater, deset, patnáct – ztratil přehled a ani na tom počítání nezáleželo, protože to důležité už vypočítal.

Jednu minutu! – běželo mu hlavou. Dejte mi jednu minutu a nikdy už mě nenajdou! To znamenalo šest minut pro ně. Budou tak stupidní, aby se v buňce zdrželi déle? Kéž by ano!

Richter se vrátil do buňky. Jeho tvář se zkrivila zuřivostí, když uviděl Lori, jak leží na zemi v bezvědomí. Nechtěl, aby vzala tenhle úkol, i když byl důležitý pro její – jejich – další služební postup v Agentuře. Varoval Lori, že muž zvaný Quaid je nebezpečný, ale ona se mu jen smála, že se moc stará. No dobře, tak teď už se mu nesměje. Klekl si k ní a jemně se ji snažil vzkřísit.

„Lori,“ opakoval měkce. „Lori!“ Její víčka se zachvěla a Lori otevřela oči. Zasténala, jak se dotkla odřeniny na spánku. „Jsi v pořádku?“

Hořce přikývla. „Promiň,“ řekla slabě. „Asi jsem to prošvihla.“

„Co si pamatuje?“

„Zatím nic.“

Helm vytáhl malý zaměřovací přístroj a zapnul ho stisknutím knoflíku. Zvedl ho a pomalu jím otáčel, jak pátral po signálu. V okamžiku, kdy míjel okno, se rozblíkla červená tečka. Helm se zaměřil tím směrem a zmáčkl jiný knoflík.

Rozsvítla se miniaturní obrazovka zaměřovače; na ní se objevil třírozměrný plán budovy situovaný z místa, kde stáli. Vypadalo to jako model z průhledného skla. Dole blízko spodku kroužila blikající červená tečka v bláznivé spirále. Vypadala jako otrávená moucha. Běžel dolů po schodišti a měl zatraceně dobrý čas.

Náhle tečka opustila úplně dům. Richter vyhlédl z okna, Helm stál hned za ním. Spatřili Quaida, jak běží dolů po šikmé střeše směrem k ulici plné lidí. „Do prdele!“ vykřikl Richter. „Metro! Běžte! Honem!“

Helm a druhí dva vystartovali ke dveřím, ale Richter zůstal stát. Tiše Lori pomohl vstát a objal ji. Bylo to dlouho, co ji naposled držel v náručí a Bůh ví, kdy k tomu bude mít další příležitost.

„Sbal si své věci a běž odtud pryč,“ jemně ji od sebe odstrčil.

„Co když ho přiznou zpátky?“ zeptala se Lori, když mířil k východu.

Richter se zastavil ve dveřích. Otočil se a Lori se zděsila výrazu v jeho očích. „Nepřiznou,“ řekl. Rychle se otočil a byl pryč.

Quaid si tiše oddechl úlevou, když bezpečně dorazil do stanice metra. Měl svou minutu náskok, možná víc. Co tam ti hlupáci nahore dělají, milostnou seanci s Lori? Jestli ano, měl by jí poděkovat, pomyslel si ironicky, i když si může být jist, že tahle její služba nebyla dobrovolná. Mrzelo ho, že ji musel omráčit, ale byl to jediný způsob, jak ji zabránit, aby začala křičet na poplach, ještě než se ti grázlové vůbec dostali nahoru. Ačkoli ji nemiloval, měl ji rád a nebyl by jí ublížil za nic na světě – než se stalo tohle. Zdála se příliš dokonalá, než aby to byla pravda, a zdání ho bohužel neklamalo. Byl to prostě její úkol. Šest týdnů – není divu, že se mu za těch osm let vzpomínek vůbec nezměnila! Byly to skutečně jen prožitky z šesti týdnů.

Považoval svůj život za nudný. V této chvíli určitě nudný nebyl, ale docela rád by ho vyměnil zpátky. Přinejmenším by byl v bezpečí. Takhle musí utíkat, aby si zachránil krk a navíc nemá ani ponětí, kam půjde a co je vlastně zač. Kdyby to mohl vrátit zpátky, vyhnul by se Rekallu obloukem a nastraženými očima a ušima by sondoval tiše situaci, aniž by si pošťoval na hlavu tu bandu ničemů.

Lidé na něj zírali. Zpomalil a občas se ohlédl přes rameno. Bylo lepší se ztratit v tlačenci, dokud své pronásledovatele neměl zrovna za zády. Jak mohou být daleko? Doufal v minutový náskok a měl ho, ale bylo mu jasné, že ho nenechají jen tak utéct. Musel chytit nějaký vlak kamkoli a tak je definitivně setřást.

Pochopitelně to trvalo celé minuty, než vlak přijel. Vyčkával před bezpečnostním pásmem; nechtěl se ukazovat dřív, než to bude nutné. Tři, čtyři minuty? Jak dlouho to ještě může trvat? Sedí tu jak kachna na vejcích! Utrhl se jim útekem z budovy, ale teď se k němu štěstí otáčí zády.

Uslyšel vlak. Dokáže to! Zamířil do vstupního průchodu. Napadlo ho, že bude lépe, když se zbaví zbraně; může být vystopována a jeho nepřátelé se podle ní mohou orientovat. Navíc se s ní nedostane přes bezpečnostní pásmo, takže by nemohl do vlaku.

Ohlédl se ještě jednou – a viděl Richtera a jeho bandu, jak běží do stanice. Doprčic! Ještě půl minuty a byl by v suchu! Okamžitě změnil plán. Zůstane ve frontě, ale pistoli si nechá. Proč by mu měl vadit poplach, když už ho stejně našli? Vtkročil mezi panely.

Mrkl na malý monitor, sledující procházející pasažéry. Stal se krácející kostrou, a zbraň, kterou držel v kostnaté ruce, zářila jasnou červení! Poplašené sirény zaječely a rozblíkala se červená světla. Strážci vystartovali kupředu, aby ho zastavili. V bezpečnostním pásmu nebylo nic ponecháno náhodě!

Přesto se nemohl dát do běhu; před ním byl dav lidí, nacpaný v úzkém pruhu. Myslel si, že uhnou, když uslyší poplach, ale zůstali zmateně stát na místě. Mezitím obklopili obrazovku strážci a i jejich zbraně svítily červeně.

Mohl jít jinudy? Jeho kostra na monitoru se zastavila a otočila, odrážejíc Quaidovu nerozhodnost. Viděl, jak se přibližují Richter a Helm. To bylo horší!

Nezbývala žádná cesta k úniku, tam, nebo zpátky. Otočil do strany, přeskočil zábradlí a vrhl se proti samotnému rentgenovému panelu. Na monitoru se jeho mlhavé obrysy náhle zvětšily. Pak prorazil skrz vlastní obraz kostry a obrazovka se roztržila. Dámy ve vestibulu začaly ječet.

Tím se dostal ven – ale ne k vlaku. Ani neutekl svým pronásledovatelům. Co teď?

Jeho skryté druhé já převzalo velení. Vyspuroval vpřed, několika úskoky se vyhnul hloučku zírajících cestujících přeskočil dolů na schodiště. To ho dovede k vlakům, jejichž koleje se zde kříží v pravých úhlech, každý další vždy o patro níž. Ale pořád ještě nevěděl, kam pojede. Jistěže se mohl dostat do vlaku – ale kam?

Richter a jeho banda dorazili k horní části schodiště. Richter kontroloval zaměřovač. Blikající červená tečka, jež znázorňovala kořist, se pohybovala rovnoměrným tempem stále dolů. Richter schoval přístroj a prohlédl si okolí. Dole pod schodištěm bylo několik eskalátorů jedoucích nahoru.

Uprchlík může použít jeden z nich a pokusit se proklouznout zpátky na ulici, kde se ztratí. Nebude chtít jet vlakem, protože nemá kam. Takže místo aby ho honili a byli stále za ním, ho mohou obklíčit. Pak už skutečně nebude mít kam jít. Byla to ošemetná práce; je zatraceně neohrabané snažit se někoho dostat na veřejných prostorech, kde je plno lidí. Ale brzo to bude hotovo a oni budou moci zmizet.

Zamával na ostatní kromě Helma, aby zůstali na tomto patře. „Běžte tam, dělejte!“ zařval na ně. Otočil se na Helma: „Ty půjdeš se mnou.“ Vrhli se po schodech dolů za Quaidem.

Quaid seběhl po schodech a opatrně se rozhlédl kolem. „Nejsou tady. Kus popoběhl, uviděl eskalátor jedoucí nahoru a zamířil k němu. Ještě pořád klid. Ale tohle se mu nezdálo. Každou chvíli mohou vyběhnout zpoza rohu a pálit vším, co mají, aby ho sejmuli – protože se mu zdá o Marsu? Ne – protože není tím, za koho se pokládal.

Nic z toho nedávalo moc smysl. Potřeboval čas, aby s tím něco udělal, aby prozkoumal i ten nejmenší kout zbylé paměti a dal dohromady všechno, co tam najde. Možná zjistí, že je zločinec, který – ale ne, zločinci by přece nikdy nedal krásnou buňku, příjemnou práci a ženu, jako je Lori. Ledaže by ho drželi u ledu, dokud nebude čas, aby svědčil při nějakém velkém soudním procesu. Ano, tohle by mohlo dávat smysl. Nechtěli, aby si vzpomněl příliš brzo, protože by mohl utéct zpátky ke svým komplicům, místo aby proti nim svědčil. To by vysvětlovalo, proč byla Lori k němu taková milá a aktivní, když, jak se teď ukázalo, o něj vůbec nestála. Měla za úkol zaměstnávat jeho myšlení. Nebo jeho tělo. To je totéž, mysleli si asi. A měli by pravdu, ale ne v případě Lori, ale v případě snové ženy z Marsu.

Nyní byl na eskalátoru a jel nahoru. Rozhlížel se kolem, ale viděl jen obyčejné cestující. Kde jsou? Už by tu měli být! Pohlédl před sebe – a byli tam! Čtyři chlapi, dobíhající k vrcholu eskalátoru. Dívali se dolů. Pokusil se skrčit, schovat se mezi lidmi, ale byl příliš velký, než aby se to podařilo. Jeho jediná šance byla, že si ho nevšimnou, dokud se

nedostane dost blízko na to, aby...

Pátravě prohlíželi eskalátor, zkoumali celou jeho délku, jednoho po druhém. ONI HO VIDÍ!

Neváhali ani na okamžik, nevolali na něj, aby se vzdal. Prostě začali střílet.

Quaid uskočil stranou. Nějaký nešťastný pasažér byl zasažen do hlavy velkorážnou kulkou. Padl dozadu na Quaida. Už neměl tvář.

Ozvaly se výkřiky, jak si i ostatní uvědomili, co se děje. Celý dav se vrhl dolů na schody, pokoušeje se dostat z dráhy střel. To obnažilo Quaida; on jediný zůstal stát.

Nemohl se skrčit jako ostatní – provrtali by ho jako řešeto v několika vteřinách, když už vědí, kde je. Ale jeho druhé já rozhodně nemělo v úmyslu se nechat provrtat. Už byl v pohybu, stoupal po eskalátoru, využívaje tělo bez obličejů jako štít. V rukou pistoli, pálící na nepřítel. Jeden, dva, tři, čtyři – a čtyři muži padli na zem jeden po druhém, každý zasažen jednou kulkou.

Quaid nevěděl, kdo je jeho druhé já, ale začínal ho mít rád. Byl to člověk, který dokáže přežít v každé situaci!

Ted' byl aspoň na chvíli v bezpečí. Mohl se dostat ven z metra a...

Kolem ucha mu zabzučela kulka. Zezadu! Bleskurychle se otočil. To byl Richter a Helm, běžící k eskalátoru a pálící v běhu. Už byli na něm a šplhali vzhůru přes pasažéry, ležící tváří k zemi. Stále stříleli. Kdyby se zastavili, aby mohli lépe mířit, Quaid by byl po smrti, ještě než by si jich vůbec všiml.

Quaid zvedl do výšky tělo, které mu až dosud sloužilo za štít, otočil se a svrhl je dolů, čímž těm dvěma podrazil nohy. Pak vyběhl zbytek schodů nahoru a zamířil halou dolů. Mohl mít tak deset vteřin k dobru, ovšem pokud má za sebou jen ty dva. Kam může jít? Nahoru a ven na ulici? Tam mohou být další, rozmístění kolem východu. Když půjde nahoru, zůstane stále ve stejné oblasti; mohou kroužit kolem v autech, možná i letadlech a hledat ho. Zpátky do buňky nemůže; Lori by ho ihned prozradila, pokud by ho ovšem dřív neodpráskla.

Takže zbývají vlaky metra. Křížují celé město a řadu okolních bodů a jejich spojnice vedou všude. Agenti nemohou hlídat každý východ celého systému metra! Kdyby se mohl dostat do vlaku, aniž by je měl v patách, jeho desetivteřinový náskok by se mohl zvětšit na deset minut a mohl by se dostat z města, než získají alespoň nějaké ponětí, kde se nachází.

Jeho tělo už tohle vědělo. Dusalo dolů chodbou a mířilo k nejbližšímu vlaku. Pistoli si zastrčil do kalhot; byl už teď uvnitř bezpečnostní zóny, takže už nemohla vyvolat další poplach.

Dostal se na nástupiště, kde stál vlak. Poslední cestující se právě cpali dovnitř. Běžel sprintem po perónu, který byl v té chvíli milosrdně prázdný, k vlaku.

Poslední pasažér byl uvnitř. Zazněl signál k odjezdu. Dveře se zavíraly.

Quaid udělal skok a v letu se na poslední chvíli nacpal do vagónu. Vzadu ve vlasech pocítil ovanutí, jak se dveře zaklaply. Povedlo se to! Zakolísal, pokoušeje se nevrazit do ostatních cestujících. Na chvíli ztratil rovnováhu, ale podařilo se mu udržet na nohou.

Kulky roztrhly dveřní sklo těsně nad ním a prorvaly se ven na vzdálenější straně vagónu. Richter a Helm jsou tady! Kdyby stál rovně...

„K zemi!“ – zařval na ostatní; dobře věděl, co bude následovat.

Vlak se dal do pohybu. Celé řady oken se třítily. Cestující se řídili podle jeho rady; skrčili se dolů, jak nejlépe mohli.

Vlak nabral rychlost. Quaid vykoul dírou v okně. Uviděl Richtera s Helmem, jak se znechuceně dívají na vlak odjíždějící ze stanice. Vyhrál – prozatím.

Obrátil se a zjistil, že jeho spolucestující na něj zírají s úžasem. Došlo mu, že je zakrvácen od těla, které používal jako štít. Neměl chuť jim nic vysvětlovat. Čím méně budou vědět, tím líp pro něj a pro ně taky. Richter zřejmě nemá žádné skrupule při výběru svých metod; když si bude myslet, že někdo ví o Quaidovi, bude z dotyčného vymáhat informace s namířenou pistolí – a pak ho možná stejně odstřelí.

Vyhnul se zvědavým pohledům a raději se díval na reklamy na nejbližší obrazovce. Byl tam reklamní agent, stojící před kosmickou lodí. „Nespokojte se s vybledlými vzpomínkami! Nenechte se ošidit falešným implantem! Můžete si dovolit skutečnou cestu vesmírem v historickém korábu a strávit tak opravdovou dovolenou!“

Odpověď cestovních kancelářů na Rekal! Quaid potřásl hlavou a povzdychl si. Kdyby tak opravdu mohl! Protože jediná věc, která se po téhle demolici jeho života nezměnila, je jeho touha po Marsu. Ještě pořád se tam chtěl dostat, tak či onak a najít tu tmavovlásku, pokud existuje.

Skutečně existuje? Mohl jen doufat, že ano. Jeho hmatatelný život s Lori se stal iluzí; možná, že sen o jiné ženě se stane skutečností.

KAPITOLA 11

Pomoc

Richter a Helm vztekale rázovali dlouhými kroky ze stanice pak se prodírali deštěm k autu. Richter zuřil. Kořist jim nakonec stejně utekla a je samotné ještě sbalila bezpečnostní služba metra, protože jejich zbraně spustily poplachové zařízení. Aby se z toho dostali, museli ukázat své průkazy. To se bude v záznamech špatně vyjímat. Nehledě na to, že ztratili další čtyři agenty nižší třídy. To už je celkem osm, plus jeden nebo dva civilisti. Z toho kouká pěkný malér pro všechny zúčastněné! První pokus zpackal Harry, zjevně pitomec, kterému nikdy nemělo být svěřeno vedení akce. Ale tentokrát v tom byl Richter sám, a nikdo ho nepochválí za to, že skoro uspěl. „Skoro“ by taky mohli

znamenat skoro degradaci!

Nenáviděl muže, který si myslel, že je Douglas Quaid. Nikdy ho neměl rád. Bylo v něm něco, čemu nedůvěřoval, a Cohagen to pořád nemohl pochopit. Ježíšmarjá, vždyť on toho parchanta protěžoval! Richter si znechuceně odfrkl. Ale nenávidět toho hajzla začal, až když Lori byla přidělena role jeho „manželky“. Pak ještě ty jeho fórký ve stylu Kráska a zvíře, to už se opravdu nedalo vydržet. A nakonec mu ten chlap fouknul a pokořil ho, což jeho nenávisť rozžhavovalo do běla tak, že se stěží ovládal. Až uvidí Quaidův mozek zaživa rozstříknutý po okolí, bude to málo. Při troše štěstí bude mít možná příležitost uvidět, jak se ten chlap potí, než zemře.

Nasedli do auta. Helm zaujal místo řidiče, Richter si sedl na vedlejší sedadlo, kde byla aparatura. Děšť na jejich šatech rychle potřísnil vnitřek vozidla a tím ještě zhoršil Richterovu už beztak mizernou náladu.

Palubní deska byla pokryta složitými zaměřovacími zařízeními, elektronickými mapami a spojovací technikou. Richter zuřivě kroutil knoflíky a mačkal tlačítka, pokoušeje se získat nějaké informace o uprchlíkovi. Sakra, zaměřovač by měl dávat nepřetržitý signál, kde to blbne? Že by nějaké přechodné rušení signálu? Kdopak si to asi odskáče, když prosvihnou úkol díky špatnému zaměřovači?! Věděl, že Cohagen nebude informován o podrobnostech celého případu, a když dostane na stůl návrh na Richterovo stažení z případu...

Rádio ožilo. „Šest beta devět, máme na příjmu pana Cohagena.“

Richter zasténal a pohlédl na Helma. Já to přivola!

Ale nedalo se tomu vyhnout. „Tady Richter. Přepojte mi ho.“ Otrel si dešť z obličeje a uhladil si vlasy, ačkoli mu to moc nepomohlo. Moderní věda byla báječná, ale v téhle chvíli litoval, že dokázala obejít omezení světelné rychlosti a umožnit tak skutečně okamžitou komunikaci mezi planetami. Kdyby to tak nebylo, nemohl by ho teď Cohagen otravovat zrovna uprostřed honičky.

Video obrazovka se rozzářila, zablikala a objevil se zrnitý obraz Cohagenova obličeje. Pochopitelně nevypadal tak sympaticky, ani nemluvil tak uhlazeně jako v interview pro videozprávy. Upřel pohled na Richtera a vyštěkl: „Co to k sakru děláte, Richtere?“

Richter nasadil úslušný úsměv, i když věděl, že ho tím neošálí; ale ani to neměl v úmyslu. „Pokoušíme se neutralizovat zrádce, pane.“

Ted' jsem ho nazval pravým jménem! Jen si to pěkně přežvýkejte, pane!

Cohagenovo zachmuření vybuchlo do otevřeného hněvu. „Kdybych chtěl, aby byl mrtvý, tak ho neuklidím na Zemi!“ Richter nasadil klidnou tvář a přidal úslušný podtón, který však neměl nic společného s jeho opravdovými pocity: „Nemůžeme ho nechat jen tak pobíhat, pane Cohagene. Ví příliš mnoho.“

„Lori tvrdí, že si pamatuje starou belu.“

„Prozatím,“ oponoval Richter. „Za hodinu se mu může vrátit celá paměť.“

„Poslouchejte mě, Richtere.“ Bylo slyšet šumění statické elektřiny, ale ne natolik, aby to přehlušilo Cohagenova slova. „Chci, abyste mi dodali Quaida živého pro nový implant. Pochopil jste to? Chci ho mít zpátky s Lori, tam kde byl.“

Jen přes moji mrtvolu, pomyslel si Richter. Musel se hodně ovládat, aby nevyrvál obrazovku z palubní desky a nevyhodil ji z auta.

„Slyšel jste?“ dožadoval se Cohagen. Richter hrábl na palubní desku a pootočil volicím kotoučem, čímž přerušil spojení. Bylo nemožné určit z druhého konce, proč se spojení přerušilo.

„Co jste říkal, pane? Neslyším vás.“

Cohagen se zase objevil. Řekl jsem grd... krtz... v f d s... Richter zesílil rušení, záměrně, aby nemusel slyšet Cohagenovy příkazy.

Helm se nevzrušeně díval oknem do deště. Perspektiva, že jim uprchlík vyklouzne z oprátky, ho netěšila o nic více než Richtera.

„Haló?“ řekl Richter. „Ruší nás sluneční skvrny. Přecházím na jinou frekvenci.“ Zaplat'pánbu za to, že je to spojení tak nespolehlivé, jak se jen trochu změni sluneční aktivita!

Na panelu zaměřovače se rozblikala červená tečka. Helm šťouchl do Richtera a ten přikývl. Už ho mají zase pod kontrolou.

„Pane Cohagene, jste tam?“ pokračoval Richter. „Haló? Haló?“ Jeho tón byl zdvořilý a trochu zmatený; záznamy mu dosvědčí, že neměl ani ponětí o změně instrukcí.

Pohrdavým otočením kotouče Richter ukončil spojení. Cohagen mu nedokáže vůbec nic; meziplanetární spojení bylo notoricky známé svými poruchami. To byla cena za obelstění rychlosti světla. Během relace bylo dost skutečné interference na to, aby za sebou mohl zahladit stopy.

Richter si dopřál ošklivé pousmání. Otočil se k Helmovi. „Zatracenej hajzl. Ten by Quaida zabil, kdyby mohl.“ A teď on, Richter, to s potěšením udělá za něj. Už svou kořist zaměřili, a žádné sluneční skvrny, pravé ani falešné, jí nepomohou.

Helm vystřelil s autem do jízdního proudu, stříkaje vodu na chodce, kteří vycházeli z metra. Jejich protesty, které slabě doléhaly dovnitř, zněly jako hudba pro Richterovy uši. Zvedl ruku a vztyčil jeden prst ve výmluvném posunků, i když věděl, že do auta není vidět. I tak ho to uspokojilo. Jen škoda, že stejné vyjádření úcty nemohl ukázat Cohagenovi.

Quaid se rozhodl nejezdit příliš daleko. Budou předpokládat, že chce utéct z města, takže si pospíší, aby odřízli všechny cesty ven. Tedy zůstane blízko – ale ne zase moc. Jeho druhé já ho opustilo; projevovalo se, jen když bylo nutné provést okamžitou a účinnou akci, jako zabít několik mužů v několika vteřinách. Byl teď ponechán sám sobě, a to ho uspokojovalo.

Vystoupil z vlaku po několika stanicích a šel na záchod. Že ale vypadal! Ostříkal si vodou obličej a ruce a navlhl nejhorší skvrny na košili, ačkoli to nebylo moc platné. Pak dostal nápad: sedl si na bobek a škrábal prsty po podlaze u zdi, čímž si je docela slušně ušpinil. Pak si je otřel o košili a zakryl tak zbývající skvrny od krve. Ted vypadal spíš jako omšelý tramp než jako uprchlík z jatek. Bude to muset stačit. Odhrábl si vlasy z čela a nasadil tupé vzezření, jako by byl jen utahaný manuál, vracející se po perném dni v kanále.

Nastoupil do jiného vlaku, pokoušeje se ztížit sledování svým pronásledovatelům. Ale to nešlo dělat do nekonečna; potřeboval se přesunout do jiných končin. K tomu byly nutné peníze.

Zastavil se u peněžního automatu blízko konce trasy metra a vybral si tolik peněz, kolik se jen odvážil: stačilo to na letenku na jiný kontinent. Tato transakce bude zjištěna a za pár minut má tu smečku za sebou zase. To byl ostatně důvod, proč mu ještě nezablokovali osobní kartu. Ale i když mu chyběla odborná dokonalost jeho skrytého já, byl trochu mazaný od přírody. Místo aby jel na letiště, chytil nejbližší vlak zpátky do centra a přistál skoro tam, odkud začínal. To by je mohlo překvapit, alespoň v to doufal. Mohou předpokládat, že ho nenapadne, že na sebe upozornil vybráním peněz a že tedy půjde bezelstně přímo na letiště.

Vystoupil a vyjel eskalátorem nahoru. Vynořil se pod bránou s nápisem METRO v místě, kde staré nákupní středisko z osmdesátých let dvacátého století zdegenerovalo ve zpustlé mexické ghetto s bary, lacinými hotýlky, hernami, zastavárnami a masážními salóny. Prostor byl přeplněn dětmi se skateboardy a koly, a nechyběli ani pobudové, spící na schodech. Bylo to jako vstoupit do minulosti a on cítil nostalgii. Než byly osídleny další planety, život musel být jednodušší!

Tohle bylo ideální místo pro úkryt. Vybral si špinavý hotýlek na druhé straně ghetta. Tady vezmou hotové peníze bez zbytečných otázek a nikdo po něm nebude chtít osobní kartu. Bude si tu moci odpočinout a vyprat košili, nebo možná koupit jiné oblečení v nějakém vetešnictví s použitým zbožím. Bude se tu moci uchytit a přežít jako anonymní uprchlík.

Vzduch byl čistý, mohl jít. Vstoupil do hotelu.

Helm jel rychle deštivými ulicemi.

„No, člověče,“ prohodil. „Vsadím se, že jsi rád, že Lori je z tohoto případu venku.“ Richterovi ztvrdla čelist, ale oči stále sledovaly zaměřovač.

„Je to jenom práce,“ odpověděl stroze.

„Nó, já bych určitě nechtěl, aby mi Quaid prasil moji holku.“

Richter zavřel. Jeho ruka vystřelila, chňapla Helmovo ucho a bolestivě ho zkroutila. Auto vybočilo ze směru. „Myslíš, že se jí to líbilo? Tohle jsi mi chtěl říct?“

Helm zápasil se řízením a zároveň se snažil nenechat si urvat ucho od hlavy. „Ne, ne, jistěže ne!“ – ujišťoval skrz zatnuté zuby. „Jsem si jist, že každá minuta pro ni byla utrpením!“

Richter ještě jednou uchem pořádně zakroutil a pustil jej. Zrudlý námahou obrátil zase svou pozornost k zaměřovači, který už zaostřil na výsek z podrobné mapy. „Okruh dvacet osm, horní patro,“ prohlásil nevzrušeně. Pak se usmál. Stará Galleria... Pochopitelně. Quaid si myslí, že jim zmizí, když zaleze do brlohu.

„Víš, co si myslím?“ zeptal se Helma. „Že mu ještě nedošlo, že je napíchnutý.“ Ale byl, samozřejmě. To Quaidova štěnice, miniaturní vysílačka, je upozornila na jeho návštěvu v Rekallu. Poplašný signál se ozval, když ten člověk sešel ze své normální trasy, takže rychle vyrazili, aby vyzpovídali personál Rekallu a zbavili se ho.

Helm projel zatáčku smykem, přičemž upíral oči na silnici a mnul si ucho.

Quaid vstoupil do svého hotelového pokoje. Nečekal, že by byl moc valný a realita potvrdila jeho očekávání. Přepážky, které ho oddělovaly od sousedních pokojů, byly z papundeklu. Kdyby pozorně naslouchal, mohl by slyšet, co se děje v okolí: cinkot skleniček, ostrý jakot hádky, poker, táhnoucí se celou noc, dunivé bouchání párku, který byl právě v nejlepším a spoustu hluku z videa. To všechno dělalo z tohoto místa ideální skryš.

Avšak dříve, než zatáhl špinavé záclony na okně, zazvonil telefon. Nereagoval na něj, ale zneklidnilo ho to: proč by sem někdo volal? Sháněli včerejšího nájemníka? V tom případě by bylo lepší to zvednout a vydávat se za něj, tím by utajil svou vlastní přítomnost. I když...

Po čtvrtém zazvonění ustoupil stranou od obrazovky tak, aby nemohl být viděn a stiskl tlačítko ODPOVĚĎ. Nepromluvil. Jestli ho zavolají nějakým jménem, bude se tvářit, že patří jemu. Upřeně pozoroval z úhlu obrazovku, stále mimo její záběr.

Všechno, co na ní uviděl, byla ruka, zakrývající čočky. Vida, takhle to jde taky!

„Jestli chceš zůstat naživu, nezavěšuj,“ řekl chraptivý mužský hlas.

Tohle nevypadalo, že by si někdo spletl číslo! Quaid zůstal stát, nezavěsil, ale také nepromluvil.

„Napíchni tě, máš na sobě štěnici,“ pokračoval volající. „Během tří minut u tebe vyrazí dveře, když neuděláš přesně to, co ti řeknu.“

Quaid, stále pečlivě mimo zorné pole, prohledával šaty a hledal štěnici. Ztracený hlupák, že ho to nenapadlo!

„Nenamáhej se s hledáním. Máš ji v lebce.“

Quaid se obezřetně rozhlédl. „Kdo jsi?“ Jeho vlastní totožnost zjevně nebyla pro volajícího záhadou.

„Na tom nesejde. Namoč si ručník a omotej si ho kolem hlavy. To ztlumí signál. Není nijak zvlášť silný.“

„Jak s mě tady našel?“ Musel mít jistotu, že tohle je přítel a ne protivník. Ale proč by ho nepřítel varoval?

„Radím ti, aby sis pospíšil.“

Quaid zaregistroval výlevku na druhé straně pokoje. Cestou k ní prošel před videofonem. Zřejmě už nemělo smysl se schovávat.

„Tím získáš nějaký čas,“ schválil jeho počínání neznámý. „Nebudou schopni tě přesně zaměřit.“

Quaid si připadal jako hlupák, ale namočil velký ručník a začal si ho obtáčet kolem hlavy. Vytvořil neohrabaný turban, jehož konec mu padal dozadu na krk.

Helm řídil auto ve směru signálu, který vysílala Quaidova štenice. Na displeji se podrobná mapa místa změnila v generální plán celé oblasti. Blikající světlo zmatnělo a zhaslo.

Richter zazíral. „Do prdele!“

„Co se děje?“ zeptal se Helm.

Richter chvíli manipuloval se zaměřovačem a několikrát do něj bouchnul. „Ztratili jsme ho!“ Kčertu jak? Třeba se sprchuje. Richter věděl, že voda může rušit signál. Zatínal pěsti v klíně. Nebyl trpělivý od přírody, ale dokázal se učit. Quaid nemohl zůstat ve sprše věčně, a až vyleze...

Quaid přebalil ručník a vylepšil turban, ale stále mu vzadu padal.

„To stačí,“ ohodnotil to jeho protějšek. „Teď se podívej z okna.“

Quaid došel k oknu a opatrně odhrnul záclonu. Vykoukl ven. Tohle nebyl žádný mrakodrap; nebyli moc vysoko nad chodníkem.

„Vidiš tu telefonní budku vedle baru?“ ozval se za ním hlas neznámého.

Podíval se přes ulici a objevil bar a pak i budku. Muž s knírem, vypadající jako voják, se díval přímo na něj a zvedal doktorský kufík.

„Tenhle kufík jsi mi dal ty,“ řekl voják.

„Já tobě?“

„Nechám ho tady v budce,“ pokračoval voják. „Dojdi si pro něj a pohni sebou.“

Quaid viděl, jak se muž chystá zavěsit. „Počkej!“

Voják se zastavil. Bylo zřejmé, že i on má naspěch. „Co je?“ zeptal se netrpělivě.

„Kdo jsi?“ Potřeboval znát jméno toho tajemného spojence. Všichni, kterým důvěřoval, ho zradili. Tenhle muž je možná jediný přítel, který mu zůstal. Quaid musel vědět, kdo to je.

Voják zaváhal, pak náhle promluvil. „Byli jsme kámoši v Agentuře, tam na Marsu. Prosil jsi mě, abych tě našel, kdybys zmizel ze světa. Tak jsem tady. Nashledanou.“

„Počkej!“ vykřikl Quaid zoufale. „Co jsem dělal na Marsu?“ Ale telefon oněměl a voják byl ten tam. Quaid bušil do okenního skla ve svém zklamání, když viděl muže, jak rychle odchází pryč. Přesto i to, co Quaidovi řekl, bylo neocenitelné. Jestli patřil k Agentuře a utekl z ní...

Ale teď nebyl čas na dohady. Vyrázil z pokoje a přidržoval si přitom rukama svůj rozpadavý turban.

Helm a Richter kroužili autem kolem ghetta. Déšť pokračoval s nezmenšenou silou, odpornější než kdy jindy. Richter tiskl do zaměřovače, ale nepomohlo to. Je tady, pomyslel si Richter. Cítím ho. Znovu do přístroje praštil. Stále žádný signál.

Helm řídil beze slova dál.

Quaid vyběhl z hotelu. Hledal vojáka, ale už byl pryč. Ksaku! Možná mu ten cizinec zachránil život – a možná že ne. Může mu věřit? Předpokládejme, že byl v hotelu v bezpečí, a takhle ho vylákali ven, kde ho ta smečka mohla lépe odstřelit? Nezdálo se, že to dává moc smysl, ale to dávalo jen velmi málo z toho, co dnes prožil.

Ale zapomněl na kufík. Možná, že v něm najde odpovědi na některé z otázek. Vystartoval do telefonní budky, ale s hrůzou zjistil, že ho předběhla nějaká stará paní. Už držela kufík v ruce.

„Promiňte, paní,“ oslovil ji. „To je moje.“

Stařena se na něj kysele podívala. „Nevidím na tom vaše jméno,“ štekla.

Quaid uchopil kufík a jemně zatahal. „Někdo ho tu pro mne nechal.“

Babka se odmítla vzdát. „Pusťte mne!“ vykřikla.

Quaid zatahal silněji. „Prosím vás, paní. Potřebuju ho.“

„Najděte si svůj vlastní kufík!“ odpověděla a přitiskla si ho vši silou k hrudi. „Měl byste se stydět, vy syčáku!“ Několik kolemjdoucích se zastavilo, aby si užili zábavy zdarma.

Quaid byl v koncích. Nechtěl jí ublížit, ale potřeboval ten kufík. Plnou silou jí ho vytrhl ze sevření, přičemž skoro ztratil svůj turban.

„Promiňte, paní,“ omluvil se. „Moc mě to mrzí.“ Otočil se na podpatku a utekl. Ozvěna hlasu staré paní se nesla za ním. „Čert tě vem, ty hajzle!“

Od vchodu pozoroval celou situaci voják. Zadržel dech, když Quaid neohrabaně bojoval se starou paní, a úlevně si oddechl, když Quaid získal kufík a utekl pryč. Prožili toho spoustu na Marsu i na Zemi a muž, známý teď jako Quaid, mu nejednou zachránil život. Taky to byl Quaid, kdo ho přivedl do Agentury. V této chvíli si voják nebyl jist, zda mu má za to žehnat, nebo ho proklínat.

Přemýšlel o tom, jak se Agentura změnila od té doby, co do ní vstoupil. Původně byla založena, aby dohlížela na různé polovýzvědné skupiny v Severním bloku. Jejím úkolem bylo držet špióny na uzdě a zajistit, aby vládě Severního bloku nepřerostli přes hlavu.

Pak byl Velitelem Agentury jmenován Vilos Cohaagen. Pod jeho velením Agentura na tyto skupiny nejen dohlížela, ale postupně je absorbovala. To, že s Agenturou spolupracovala celá řada institucí dohlízejících na dodržování zákonů, bylo jen zdání. Ve skutečnosti tyto instituce byly přímo součástí Agentury, a to ve větší míře, než by bylo možné si představit. Cohaagen věděl, co s takovou sítí dělat a což bylo důležitější, byl dost politicky fikaný na

to, aby to dělal nenápadně. Nikdo se ho neptal, co dělá, protože to nikdo neviděl. V okamžiku, kdy si toho všimli, už bylo pozdě.

Cohaagen používal Agenturu k získání obrovského množství špinavostí o lidech v klíčových funkcích ve vládě. Zvláště zhoubná byla složka materiálů o Předsedovi. Ve správném okamžiku využil nasbíraných špinavostí, aby dosáhl svého jmenování Administrátorem Martské kolonie. Cohaaagen věděl, že když někdo ovládá martské doly na turbinium, ovládá i Severní blok, celý Severní blok, nejen hrstku politiků. Bez turbinia do svých zbraní by se Severní blok musel vzdát. Předseda to věděl také, ale věděl i to, že aby se Cohaaagen mohl ujmout své funkce na Marsu, bude muset odejít z Agentury. Předseda předpokládal, že odesláním Cohaaagena na Mars a jmenováním nového člověka získá opět kontrolu nad Agenturou, a tak neutralizuje Cohaaagena.

Ten hlupák. Nový šéf Agentury byl Cohaaagenovou loutkou. Vše, co Cohaaagen z Agentury potřeboval, měl stále pod kontrolou. A teď navíc i turbiniové doly.

Ale jen tak dlouho, jak je dokáže udržet. Voják se usmál. Cohaaagen byl snad výkonným šéfem Agentury, ale nevěděl zhora nic o tom, jak řídit kolonii. Byl tak zaměstnán politickými intrikami, že zcela ignoroval prosperitu lidí na Marsu, zvláště pak horníků v dolech. Když protestovali proti zhoršujícím se životním podmínkám, bez milosti je zlikvidoval. Ale jeho teroristické praktiky se teď obracely proti němu, podněcovaly revoluci, což by mohlo znamenat zastavení těžby turbinia a podemletí Cohaaagenova tažení za mocí.

Voják potřásl hlavou. Nebyl politik, nezajímal se o státní záležitosti. Na rozdíl od mnoha lumpů, kteří v současnosti přicházejí do Agentury, si v sobě zachoval silný smysl pro osobní čest. To, co mu nařídil Cohaaagen kvůli potlačení revolty na Marsu, čestné nebylo. Byl zručný profesionál, ne zvrhlý sadista. Chtěl pryč z Agentury, a to rychle.

Splnil svou povinnost k muži zvanému Quaid a mohl pokračovat ve svém pečlivě naplánovaném zmizení. Udělal slib a ten dodržel, i když jeho osobní riziko bylo značné. Bezstarostně se loudal do boční uličky, pokouše se chovat jako normální chodec, ale byl nervózní. Věděl, že Agentura je jeho příteli v patách, takže se tu může kdykoli někdo objevit a nachytat ho. Pomohl tomu chlapci tak, jak bylo třeba, ale jestli na to někdy přijdou, vyburcuje to celou Agenturu a on bude v nebezpečí, i když se mu mezitím podaří zmizet. To byl také důvod, proč zůstal utajen; čím méně se o něm ví, tím lépe.

Při křižování Galerii uviděl Helm někoho, kdo mu připadal povědomý. Šťouchl do Richtera a ukázal mu tím směrem. Richter ho poznal také. Jeho oči se zúžily. Co tu ksakru Stevens dělá? Nekamarádil se on na Marsu s Quaidem? Třeba v tom teď jedou spolu. Však to všechno brzo zjistí.

Helm strhl vůz na místo vhodné k parkování. Svižně, ale tiše vystoupili, a nadběhli mu.

Stevens minul vnitřní okruh střediska a očima nervózně těkal v temnotě před sebou. Otočil rychle hlavu, aby zjistil, zda ho někdo nesleduje – a kráčel přímo do náručí Richterovi s Helmem. Helm ho chňapl a třáskl mu hlavou o zeď, pak ho několikrát pořádně kopl do žeber a do ledvin. Stevens se zhroutil na chodník.

„Copak tu děláš, Stevensi?“ zeptal se Richter. „Přijel jsi navštívit starého kámoše Quaida?“

„O čem to mluvíte?“ Ačkoli byl Stevens oslněn, poznal Richtera, výkonného agenta Agentury, jednoho z těch hrdlořezů, kteří se přičinili o špatnou pověst organizace. Stevens se opřel o ruku a vzchopil se, jak nejlépe mohl, ale věděl, že je konec.

„Mám ti to vysvětlit?“ Richter zvedl botu a dupl Stevensovi na roztažené prsty. Stevens zařval, jak mu zapraskaly kosti. Helm mu zavřel ústa dalším dobře mířeným kopancem.

„Kde je?“

„Nemohu říct,“ zamumlal Stevens přes krev a polámané zuby. „Je to tajné.“ Ta finta s ručníkem tedy účinkuje a oni ztratili kontakt. Stevens nechtěl svého přítele stáhnout s sebou do záhuby.

Richter přistál patou na Stevensově ruce. Bolest vystřelila rukou až do ramene.

„Však ty nám to řekneš, Stevensi,“ řekl Richter chlácholivě. „Vždyť jsme ze stejné party.“ Nedbale si poskočil na Stevensově rozdrčené ruce.

„Jo, jo,“ zajčel Stevens. „Jen zavolejte Cohaaagenovi, ať zruší utajení.“ Zcela zuřivý Richter skočil na jeho holeň a zlomil mu ji o okraj chodníku.

„Tak co, už ho zrušil?“ – zeptal se sarkasticky.

Stevens se zatřásl v agonii. Věděl, že už o moc víc nevydrží. Náhle pocítil slabý závan naděje. Helm odvrátil svou pozornost někam jinam; dloubl loktem do Richtera a někam ukazoval.

„Támhle je!“ Richter se zadíval do dálky a uviděl Quaida, jak míjí stanoviště JohnnyTaxi na druhé straně střediska. Kolem hlavy měl omotáno něco bílého a nesl nějakou tašku. Richter se ošklivě usmál. Jo, Quaid má kufík, tak jsme doma.

Helm ihned vyrazil za ním s pistolí v ruce, ale Richter se ještě zdržel, dívaje se na Stevensovo zmrzačené tělo. Pak se lehce ohnul a zaklepal Stevensovi na rameno. Ten vzhlédl, přímo do hlavně Richterovy pistole.

Zazněl výstřel.

KAPITOLA 12

Johnny

Quaid měl kufík, ale stále neměl kam jít. Šel dolů po ulici a nevnímal ani trvající déšť. Doufal, že obsah kufíku mu pomůže, ať už tam bude cokoli. Připadal mu jako velmi tenká nit, na které visí jeho život.

Náhle zaslechl zvuk, který poslední dobou znal až příliš dobře: výstřel z pistole. Předpokládal, že v těchto končinách to není až zas tak neobvyklé, ale už toho zažil příliš mnoho, než aby se na takové vysvětlení spoléhal. Jak hledal zdroj zvuku, zahlédl dva muže, pádící směrem k němu. Byli příliš daleko, než aby poznal, co jsou zač, ale neměl chuť čekat, až se mu představí. Otočil se a zaplul do čekajícího taxíku, skrčil se dolů a pokoušel se schovat hlavu.

Johnny se k němu otočil a usmál se tak, jak mu to výrobci naprogramovali. „Budte vítán v JohnnyTaxi. Kam vás dnes mohu odvézt?“

„Už jed!“ vyštěkl Quaid. „Rychle.“

Panák se zarazil, pak promluvil tímtož přátelským tónem. „Mohl byste prosím říci ještě jednou adresu?“

Quaid se ohlédl přes zadní okénko. Ti dva už byli dost blízko, aby rozeznal tváře. Byli to chlapi, kteří ho honili v metru. Museli ho tady vystopovat i přes ten ručník!

„Kamkoli!“ zařval, stále ještě otočen dozadu. „Jed! Jed!“ Viděl, jak Richter vytahuje bouchačku a mří. „Ksaku!“

Johnny se nepohnul, stejně jako taxík: „Tuto adresu neznám, prosím.“

Teď vytáhl zbraň Helm a hledal cíl. Byli od něj ještě půl bloku, ale jejich pistole odsud vypadaly jako malé kanóny.

„K McDonaldovi! Jed’ k McDonaldovi! Hned!“ Richter s Helmem zahájili palbu. Vůz se stále ještě nehnul z místa. „Ve velké oblasti města je čtrnáct podniků McDonald. Prosím o bližší určení...“

Co je moc, to je příliš. Quaid věděl, že když neodjede během několika vteřin, už neodjede nikdy. Uchopil figurínu, vytrhl ji z kontaktů i s věncem volantu a přehodil na zadní sedadlo.

Kulky roztrhly zadní okénko. Quaid zavzpomínal na staré časy, kdy všechna vozidla musela mít nárazuvzdorná skla nebo plexiskla. Natáhl se přes řidičovo sedadlo a neohrabaně dosáhl na hřídel, na níž byl volant původně namontován. Taxík poskočil vpřed.

Johnnyho hlava promluvila. „Připoutejte se, prosím.“ Bez volantu auto stěží půjde ovládat. Jak bude řídit?

Tak jak bude muset, pomyslel si pochmurně, když mu kulky svištěly kolem uší. Nastartoval motor a pokusil se manévrovat s hřídelí doleva, kde byla postranní ulice.

Richter s Helmem chrtili jednu ránu za druhou. Kusy oken létaly, zatímco Quaid se snažil získat kontrolu nad vozem. Škubnul hřídelí do protisměru – a zůstala mu v ruce!

„Do prdele!“ Taxi se přestalo točit na místě a vyrazilo vpřed. Richter a Helm zůstali vzadu. Na okamžik si Quaid myslel, že má vyhráno. Pak se podíval před sebe.

Mířil přímo do betonové zdi.

„Připravte se na srážku,“ řekl klidně Johnny. „Připravte se na srážku.“

Quaid pocítil chuť se hystericky rozesmát, jak se rval, aby dosáhl na pahýl hřídele, ale tento pocit se brzo změnil v čirou hrůzu. Auto bylo zcela neovladatelné a zeď se rychle blížila. Havárie byla nevyhnutelná. Otevřel dveře, aby mohl bezpečně vyskočit.

Pak si vzpomněl na kufřík! Jednou rukou zavěšený na dveřním rámu, druhou sáhl zpátky do vozu a sebral kufřík, který ležel na Johnnyho usmívajícím se obličejí.

„Připravte se na okamžitý náraz,“ ohlásil Johnny, nevyveden z míry.

Quaid skočil. Také tohle jeho tělo ovládalo: akrobatický kousek, při němž by se amatér zabil, na Quaidovi zanechal stěží pár škrábanců. Udělal čistý kotoul a kutálel se po dláždění; kufříku se přitom držel jako klíště. O několik vteřin později se vůz roztrhl o zeď a vybuchl v plamenech.

Quaid byl v bezpečí aspoň pro tuto chvíli. Ale za chvíli mu bude zase v patách Richter, až zjistí, že v troskách taxíku není jeho tělo. Quaid se musel ztratit lépe než předtím, a nenechat se najít.

Postavil se na nohy a zmizel ve tmě.

Richter s Helmem dorazili krátce poté, co taxík vybuchl. Déšť stále ještě padal, ale zdaleka nestačil uhasit sloupky plamene, šlehající ze zničeného auta.

Zírali na to, popadali dech a vychutnávali to hrůzné divadlo. Všechny způsoby zkázy jsou krásné, ale oheň má svou zvláštní přitažlivost. Helm se vrhnul kupředu, ale Richter ho strhl zpátky.

„Ještě ne,“ řekl a nabídl Helmovi cigaretu. „Mám rád, když je maso dobře připravené.“ Zapálil si také a otočil se, aby viděl na to opékání.

Quaid s kufříkem v ruce zatím nikým nepozorován přelézal přes plot v průmyslové části města. Mířil k nadějnému stínu mezi dvěma cihlovými domy. S trochou štěstí budou jeho pronásledovatelé dostatečně dlouho zaměstnáni hořícím taxíkem a ztratí úplně jeho stopu. Nabyl sebedůvěry a dal se do běhu. Teď potřeboval najít nějaké místo v ústraní, kryté před tím příšerným deštěm, kde by si mohl prohlédnout obsah kufříku. Rukou si přidržoval rozdrbaný turban; měl štěstí, že o něj nepřišel při střetu se zdí!

Helm byl v autě zavolat rádiem pro posily. V této chvíli se už spolu s Richterm a čtyřmi dalšími agenty dívali, jak dva hasiči pokrývají pěnou kouřící trosky a pátrají v nich po pozůstatcích. Jeden z hasičů se otočil a šel zpátky k Richterovi.

„Nikdo tam nebyl,“ ohlásil s pokrčením ramen. Richter s Helmem se na sebe ohromeně podívali.

„Třeba shořel,“ namítl Helm.

Vtom se ozval od vraku druhý hasič: „Počkejte moment! Něco mám!“

Richter s Helmem dychtivě přispěchali k požárníkovi, který tahal z pěny jakýsi zuhelnatělý předmět. Byly to doutnající pozůstatky řidiče–androida. Strašidelná hlava se pohnula.

„Děkuji vám, že jste použil JohnnyTaxi,“ pronesl zřetelně. „Doufám, že se vám jízda líbila!“

Kořist jim zase utekla před nosem! Rozzuřený Richter udeřil pěstí do Johnnyho hlavy; přerazil mu čelist a tak

ho umlčel. Bolestně se zašklebil a rychle ucukl rukou zpátky. Ten zatracený krám byl horký!
Přiběhl k němu jeden z agentů. „Zachytili jsme signál z cementárny,“ hlásil. „Je to slabé, ale je to on.“
„Pohyb!“ houkl Richter.

KAPITOLA 13

Hauser

Quaid křížoval cikcak průmyslový komplex a hledal vhodný objekt, přičemž se snažil nebýt moc na očích. Hledal něco opuštěného, ale aby to nevypadalo jako skryš na první pohled.

Quaid navštívil podobná místa mnohokrát v rámci své práce. Dobře znal štiplavý zápach chemického odpadu, prosakujícího z rezivějících barelů, pohled na zmrzlé vyřazené mechanismy, oranžové a zelené olejové skvrny, plovoucí na každé louži. Lépe než většina ostatních lidí věděl, kolik továren bylo uzavřeno od té doby, co se přiosťila válka s Jižním blokem. Když začala jít většina peněz do výroby zbraní, produkce v ostatních odvětvích začala klesat.

Dobře situovaní lidé, jako byli obyvatelé Quaidova nového věžáku, to téměř nepocítili. Luxusní zboží, které potřebovali, bylo dodáváno malými továrnami specializovanými na „boutique“. Teď, stejně jako dříve, bohatí lidé bohatli a chudí byli ždímaní stále víc. Opuštění velkých průmyslových center znamenalo pro obyčejné lidi strádání a nedostatek. Bylo také mnohem těžší najít si práci: nové zbrojovky byly většinou automatizované.

Nebylo tedy divu, že tolik lidí emigrovalo za prací v dolech na Mars. Nejen že je lákaly tučné prémie, ale tahle práce měla navíc i perspektivu. Bylo dost pravděpodobné, že poptávka po turbiniu bude ještě dlouho vzrůstat.

Turbinium byla vzácná surovina, na Zemi neznámá, ale na Marsu relativně běžná. Byla to klíčová součást pro výrobu paprskometů. Přesné složení a způsob použití byl tajný; turbinium dokonce nebylo ani zmiňováno ve většině prací, týkajících se této problematiky, přesto ale bylo známo, že na něm závisí všechny vesmírné zbrojní systémy Severního bloku. Tato látka byla cennější než diamanty a dokud bude trvat válka, budou potřeba horníci, aby ji dobývali z půdy Marsu.

Quaid se zastavil, když zahlédl místo, vhodné pro úkryt: velká, rozpadající se tovární budova, v níž určitě najde kam se schovat. Časem bude zařazena do demoličního plánu, aby udělala místo pro centrum na zpracování turbinia, ale teď byla opuštěná. Dokonce ani okna nebyla zamčená; tady určitě nebylo co ukrást. Vyšplhal se na okno a konečně se dostal z dosahu deště, skláněje hlavu, aby si z ní nesrazil turban. Ocítl se uvnitř rozsáhlé průmyslové zříceniny. Dírami ve střeše kapala voda. Ideální!

Neztrácel čas. Položil kufík na zkorodovanou montážní linku, vyndal jeho obsah a horečnatě doufal, že by se z něj mohl něco dozvědět o své pravé identitě. Možná pak porozumí, proč se ho ti hrdlořezové snaží zabít.

Byla tam spousta balíčků martských peněz. Tiše hvízdal, když se probíral červenými bankovkami. Martské peníze platily i na Zemi, stejně jako naopak, takže tohle vyřeší jakýkoli finanční problém, který možná bude mít. Ale v této chvíli hledal něco jiného. Potřeboval něco, čím by si zachránil život.

Další předměty už byly zajímavější. Dvě osobní karty. Jedna, vystavená na nějakého Brubakera, měla fotografii, která mu byla nápadně podobná. Jeho ruce se třáslы vzrušením. Bylo jeho právě jméno Brubaker? Byl Brubaker tím, koho chtěli zabít ti ničemové? Prostudoval si druhý průkaz. Na obrázku byla obézní žena s několika podbradky, neurčitěho věku. Musela pro něj být nějak důležitá – proč by tu byl jinak její průkaz? Upřeně pozoroval její tvář a hledal v paměti alespoň náznak řešení. Mohla to být příbuzná? Matka? Přítelkyně? Nic z toho nesesedělo. Ta tvář mu nic neříkala. S pocitem zklamání ji odstrčil a pokračoval ve vyprazdňování kufíku.

Pak tu byl podivný chirurgický nástroj, zatažený v průhledném plastiku. No, kufík vypadal jako lékařský, takže tento předmět tu mohl být pro zvýšení věrohodnosti a kamufláže. Možná, že byl dřív specialista v nějakém oboru medicíny.

Další byla zvláštní gumová guma. Zvedl ji a uviděl, že to je přesná maska, pokrývající celou hlavu. Uvnitř bylo vestavěno nějaké elektronické zařízení, které umožňovalo pohybovat ústy a měnit trochu výraz obličeje. Maska byla totožná s ženou na obrázku. Takže to byl převlek s odpovídajícími doklady. Pod maskou bylo velké množství tenké, plastové tkaniny; doufal, že je to součást převleku. Bude potřebovat víc než jenom masku, i když precizní, aby vypadal jako žena na fotografii.

Zalovil hlouběji. Už tu bylo jen několik věcí. Vytáhl balíček sladkých tyčinek.

Překvapeně na ně zíral. Opravdu to byl tento druh: Martské tyčinky. Někdo měl zvrácený smysl pro humor. I tak mu to připomnělo, že má hlad. Jestlipak jsou k jídlu?

Pak tu byl pár podivných galoší. Chm?

Zalovil znovu, a tentokrát to bylo něco mezi náramkovými hodinkami a kalkulačkou. Prohlédl si přístrojek a přitom se dotkl jednoho z tlačítek. Náhle byl překvapen nebezpečně vyhlížejícím mužem. Civěl na něj z přitní ani ne třicet stop od něj.

Nebyl čas na přemýšlení. Quaid vytrhl zbraň a vypálil. V tom samém okamžiku zamířil i muž a střelil po Quaidovi. Kdo padne k zemi? Quaid se necítil raněn, ale to mohlo být jen zdání. Člověk může být těžce zasažen, a přesto o tom nemusí vědět, když musí čelit protivníkovi. Nemohl se teď začít prohlížet, dokud nevěděl, co bude dělat ten druhý.

Vypadalo to, že jeho protějšek měl stejný nápad. Hleděli si pátravě do očí, namířené zbraně v rukou.

Quaid udělal krok vpřed. Druhý muž také, přičemž se dostal na světlo. Měl na hlavě neuměle zhotovený, rozpadávající se turban.

Quaid byl ohromen. Vždyť to byl on sám! Nebo spíš jeho holografický zrcadlový obraz, vzatý do nejmenšího

detailu. Kráčel k hologramu, který samozřejmě dělal totéž. Quaid zvedl paži; obraz také. Quaid udělal prudký pohyb, jako by se snažil druhého nachytat, tak jak se to dělá v dětských hrách. Dvojník se nenechal oklamat.

Hodinky! Dotkl se knoflíku a objevil se obraz. Dotkl se ho znovu. Ozvalo se zabzučení a dvojník zmizel.

To je opravdu krásný vynález! Jestli ho Richter přijde zastřelit... ano. Připnul si hodinky na zápěstí a dával pozor, aby se nedotkl knoflíku.

Helm pomalu řídil skrz opuštěnou průmyslovou část města. Další dva pročesávali budovy v okolí reflektorem na střeše auta. Nenašli nic, než deštěm nasáklé, bezútěšné ruiny.

Richter promluvil do rádia: „Žádná stopa?“

Kromě Richtera tu křižovala dvě další auta se čtyřmi muži. „Slyšel jsem výstřel ze staré Toyoty,“ hlásil jeden z nich.

A hele! „Počkejte na mne u nákladní rampy,“ přikázal Richter. Vsadil by se, že jsou na správné adrese. Možná, že Quaid z hladu střílí po krysách, nebo po některém z hladových psů, kteří se tu toulají po okolí.

Quaid zahnal kopnutím krysu, která se chtěla dostat k jeho sladkým tyčinkám. To bylo opravdu dobré znamení; krysy jsou mazané a nešly by po otráveném jídle.

V kufříku zbyla ještě jedna věc. Vyndal ji: miniaturní televize s přehrávačem videodisků. Uvnitř byl disk, což mohlo znamenat, že je tam pro něj nějaká nahrávka. To bylo to, co nejvíc potřeboval: informace. Nasměroval přístroj obrazovkou k sobě a zapnul ho.

Objevil se detailní záběr jeho vlastní tváře bez turbanu. Tvář oslovila kameru: „Ahoj cizince. Tady je Hauser. Jestli všechno dopadlo špatně, mluvím k sobě samému – a ty máš kolem hlavy omotaný mokrý ručník.“

Quaid vyskočil a sáhl si na turban.

Hauser se srdečně rozesmál. Působil absolutně sebejistým dojmem. Bodejť, je to krásné, vědět, že někdo zírá, co všechno o něm vím. Quaid roztrhl obal jedné z tyčinek a dal se při sledování do jídla.

„Ať se jmenuješ jak chceš, připrav se na jedno velké překvapení,“ zvažněl Hauser. „Ty nejsi ty. Ty jsi já.“

Quaid se zahryzl do tyčinky. „Houby,“ prohlásil, zíraje na Hauserovu tvář.

Richterovo auto se setkal s ostatními ve vratech velké opuštěné továrny, již vévodil rozpadající se nápis TOYOTA. Richter zkontroloval zaměřovač, který slabě svítil. „A máme ho.“

Uvnitř byl Quaid zcela zabrán do sledování malé obrazovky. Konečně se pohnul z místa!

„Celý život jsem dělal pro zpravodajskou filiálku Agentury na Marsu. Jinými slovy, dělal jsem za Cohaaagena špinavou práci. Pak jsem před pár týdny někoho potkal – jednu ženu. A zjistil jsem pár věcí. Jako třeba, že jsem hrál na špatné straně.“ Hauser si povzdychl a zatvářil se provinile. „Všechno, co teď můžu dělat, je pokusit se nějak to napravit.“

Quaid hodil vytrvalé kryse kus tyčinky. Bylo to hloupé, ale cítil trochu sympatie k tvorovi, který se musel schovávat na podobném místě, člověkem nenáviděn a pronásledován. Krysa popadla sousto a odcupitala pryč.

Hauser si poklepal na hlavu. „Mám tady dost, abych s Cohaaagenem pěkně vycouval – a právě to mám v plánu. Bohužel, jestli posloucháš tento záznam, tak mě dostal první. A teď půjde do tuhého, kámo – teď je všechno na tobě.“

Quaid přežvykoval; nebyl si jist, zda se mu ten nápad zamlouvá. Jestli jeho dvojník na obrazovce ví, čím až dosud prošel a říká, že teprve teď půjde do tuhého...

„Mrzí mě, že tě do toho zatahuju, ale jsi jediný, komu můžu věřit,“ řekl omluvně Hauser.

Richter vybíhal schody po několika najednou a vedl Helma a ostatní do nitra budovy, z dosahu deště. Tentokrát tu nejsou žádné chodby, žádné eskalátory ani vlaky, kterými by jim kořist mohla prchnout. Tentokrát ho chytanou. Richter toužil slyšet, jak ten parchant bude řvát, než ho zlikvidují.

Objevily se dvě krysy a čekaly, jestli jim něco hodí. U zdejších krys se zprávy šíří rychle! Quaid se zakřenil. Vem to čert! Hodil každé pořádný kus tyčinky. Kdyby se tak snadno mohl taky zbavit lidských krys, které se ho drží neméně vytrvale...

„Nejdřív to nejdůležitější,“ pokračoval na obrazovce Hauser. „Zlikvidujeme tu štenici, kterou máš v hlavě.“ Zaťukal si mezi oči. „Vem si tu věc v plastickém pytlíku,“ zvedl chirurgický nástroj, stejný jako Quaidův. „A strč si ji do nosu až úplně na doraz.“

Do nosu? No to je lahůdka! Ale asi lepší než kulka v hlavě, kterou by díky štenici jinak brzy dostal.

Otevřel plastický sáček a vyndal chirurgický nástroj. Vypadal jako kovové chapadlo nějakého mimozemšťana.

Stiskl píst. Zevnitř se vysunulo tenčí tykadlo s útlými čelistmi kleštiček. Připomínalo mu to hada, který leze z díry ve zdi, něco chňapne a stáhne to s sebou zpátky. Do nosu?

„Neboj se, to trefí samo,“ chlácholil ho Hauser. „Jen musíš pořádně zatlačit, abys prošel celou nosní dutinou!“

Quaid si vzpomněl na starý vtíp: „Když můj pes neposlouchá, udělám mu biftek!“ „Ale vždyť on má určitě bifteky rád!“ „To ano, ale ne z vlastního nosu!“ Tomu psu by se tenhle mučící nástroj asi taky nelíbil. Jenže Quaidovi nešlo o biftek, ale o krk.

Muselo to být. S nechutí zasunul nástroj do nosu a začal ho postrkovat hlouběji. Dokázal snášet normální

bolest, jako třeba když se udeří pěstí o zeď, ale ten pocit, že mu něco vrtá hluboko uvnitř nosu, byl zvláště nepříjemný. A kdyby jen v nose; to bylo nebezpečně blízko mozku. Představil si jeden z těch rotačních čističů odpadu, jak se jako červ zavrtává do odtokové trubky, nastavený tak, aby roztrhal každou překážku, ucpávající potrubí. Jenže tady nebyl ucpávkou nános fekálií, ale jeho nosní sliznice!

„A dávej pozor,“ napomenul ho z obrazovky Hauser. „Je to taky moje hlava.“

Nežvaň! Quaid si opatrně sedl a pokračoval v proceduře. Ten kovový had opravdu trefil sám; vypadalo to, že ví, kam má lézt. Potřeboval jenom postrkovat. Kruci, to bylo hnusné!

Richter a jeho muži se rozptýlili po troskách továrny a začali ji pročesávat, přičemž používali malé, ale silné světlomety. Byli potichu, ale krysy a holubi jim přesto přechali z cesty. Richter doufal, že to uprchlík neuslyší; chtěl ho překvapit. Z jednoho důvodu: mohlo to zabránit případným ztrátám. To se mu muselo nechat: osm agentů vyřazených za jeden den, a to člověkem, který doslova neví, čím je. Jo, výcvik v Agentuře něco znamená. Je jen škoda, že si nemohou dovolit trénovat všechny tak důkladně jako Quaida!

Příšerně se šklebící Quaid soukal nástroj hloub do nitra nosu a zdolával právě poslední bolestivý úsek. Stiskl píst.

Ozvalo se křupnutí chrupavky a Quaid zapomněl na bolest. Byla nahrazena rozmachem agónie. Quaidovi se zatočila hlava a udělalo se mu mdlo. Bolela by kulka víc? Každopádně by byla rychlejší!

„Když uslyšíš křupnutí, už jsi tam,“ prohlásil Hauser povzbudivě.

Jů, díky, že jste mi to řekl, doktore! Quaid si opřel záda o zeď a odpočíval, stále s tím cizím chapadlem v nose. Cítil, jak mu krev po kapkách stéká nosní dutinou, tak jako horký sláný pramen prosakuje chladnou vápencovou jeskyní. Úúúú, to je bolest! Jeho nos se zdál tak oteklý, že snad oči budou vystrčeny z tváře do stran jako u žab.

Mezitím Hauser stále mluvil, krátce až na kraj obrazovky. „Teď můj plán. Dohrab se na Mars a najmi si pokoj v Hiltonu. Prokaž se Brubakerovou osobní kartou.“ Následoval krátký záběr na falešné doklady v kufíku. „To je zatím všechno. Udělej přesně to, co ti říkám a načapáme toho hajzla, který zametl s náma oběma.“ Hauserův tón byl stále víc osobní. „Společně na tebe, kámo. Nenech mě ve štychu.“

Přehrávač se vypnul a ponechal Quaida ve tmě, omráčeného nejen bolestí.

Dozvěděl se, co chtěl. Je, nebo byl, Hauser, zpravodajský agent na Marsu. To vysvětlovalo jeho špičkové používání svých rukou a zbraní. Agent byl vlastně lepší název pro zabijáka, jímž se stával ve jménu splnění úkolu. Byl dřív na špatné straně; teď byl na té správné, takže se jeho bývalí kámoši stali jeho nepřáteli.

Ale jestliže ho chytili potom, co přeběhl, jako že zřejmě ano, proč ho jednoduše nezabili? Proč tolik složitých cavyků s opatrováním kočky Lori a přepychové, i když nudné práce na Zemi pro člověka, kterého považovali za zrádce? Myslel si, že ho chtěli chránit, aby mohl něco dosvědčit u soudu, a zatím, jak se zdá, ho takhle zaopatřili jeho nepřatelé. To bylo postavené na hlavu. Takže toho ještě neví zatraceně hodně.

No, ale aspoň ví, kde má hledat odpovědi. Zhluboka se nadechl, pevně uchopil chapadlo a vytrhl ho z nosu. Vyjelo ven, potřísněné krví a hlenem a agónie znovu vybuchla oslnivou září.

Omámený bolestí si prohlížel lesknoucí se stříbrný hrášek, sevřený zakrvácenými klíšťkami. Tak tohle byla ta štěnice! V prvním hnutí mysli ji chtěl odhodit pryč, ale pak dostal lepší nápad.

Odmotal si ručník z hlavy a setřel si jím krev z rukou a obličej. Pak vylovil jednu tyčinku. Neměl sice zrovna hlad, ale to nebylo potřeba.

V přítomí zahlédl krysy. Zpráva se šířila dál: potrava. Ale ano, byl v dobrém rozmaru, i když měl pocit, jako by mu nos přirazila nějaká velká past na krysy. „Postavte se do řady, holky,“ mumlal ke krysám. „Chci, aby každá z vás měla stejnou šanci.“

PÍÍÍP! Jasný červený bod blikal na zaměřovači. „Mám ho!“ vykřikl Richter. V čele agentů klusal továrnou.

Quaid si začal balit kufík. Právě si tam skládal přehrávač, když prašný vzduch prořízly paprsky světlometu. Upustil přístroj a vystartoval k hromadě rumu. Krupobití kulek naplnilo prostor. Ale kulky neměly šanci na úspěch; Quaid se tiše přehoupal přes okenní rám a běžel pryč nejrychleji, jak jen mohl.

Richter a jeho muži se rychle otáčeli na všechny strany jako samonaváděcí střely. Zaměřovací přístroj přesně udával polohu kořisti. Ten hlupák musel zapomenout, jak tlumit signál, jestli to vůbec někdy věděl. Snad provedl něco, co rušilo impulsy, aniž si toho byl vědom a teď udělal zas něco jiného.

„Pohybuje se,“ řekl Richter. „Tudy!“ Vyrázil skrz dveře do udaného prostoru. Něco se pohnulo. Vyslali tornádo kulek, které rozervalo prostor. Střelba utichla. Najednou bylo hluboké ticho. Žádné tělo nepadlo na zem. Co zas ksakru? Richter pohlédl na zaměřovač.

Červená tečka byla tady, hýbala se. Ozval se zvuk, v tichu velmi hlasitý.

„Támhle!“ zaječel Richter.

Automaty vyplivly další salvu ohně. Plechový kanystr odlétl, proděravěn kulkami.

Znovu zkontroloval zaměřovač. Červený bod se pohyboval směrem od nich. „Ne, támhle!“ ukazoval pod mrtvou montážní linku.

Rozběhli se podél ní, pálice dolů pod pás.

Pořád nikde nikdo – a tečka na zaměřovači se stále hýbala, právě v místech, kam naposled stříleli. Byl ten člověk nesmrtelný?

Ozvalo se jakési cupkání, prozrazující ve tmě pohyb napříč prostorem. Vypálili po zvuku, sežehující hromadu harampádí.

Richter přešel po hromadě světlem. Quaidovo tělo tam nenalezl. Zcela udiven pohlédl opět na zaměřovač. Blikající tečka signalizovala, že Quaid je přímo před ním. Ale nebyl. Bylo tu jen harampádí.

Richter sklouzl paprskem za trosky a osvětlil... Vyděšenou krysu s kusem obalu od tyčinky v zubech. Zaměřovač mířil přímo na ni.

Teď mu to došlo. Ten všivák dal štěnici sežrat kryse, možná v cukroví. Celou dobu tu honili krysu, zatímco kořist jim upláchla.

Zase je napálil.

Ve vzteku rozstřílel krysu napadrt'.

Když se Richterovi rudý závoj vzteku vykoulil z hlavy, všiml si, že Helm stojí za ním a drží v ruce zbytky videopřehrávače. Byl zasažen zbloudilou kulkou a skřehotal jako polámaná gramofonová deska. Richter pomalu otočil hlavu a sledoval zbytek záznamu, který se prodíral statickým šumem na rozbitou obrazovku. Z disku zbyl jen malý kousek, ale stačil na to, aby bylo možné rozeznat Hauserova slova: „... Dohrab se na Mars škrrrr Dohrab se...“

KAPITOLA 14

Lod'

Helm zase řídil. Navztekaný Richter si v duchu připravoval oficiální hlášení. Přepnul videofon na ZÁZNAM a sledoval, jak se on sám objeví na obrazovce jako v zrcadle.

„Nevypadá to dobře,“ řekl. „Pamatuje si všechny bojové techniky, navíc mu pomáhá náš známý Stevens a bůhví kdo ještě.“ Ušklíbl se jako schopný muž, obklopený hlupáky; ať si z toho Coahaagen vybere, co uzná za vhodné. „Vyhlásil jsem nejvyšší pohotovost na všech kosmodromech, ale jestli ho nechytí při odletu, nasedám na první spoj a budu na něj čekat na Marsu.“

Stiskl tlačítko. Disk se přetočil zpátky a opakoval: „... na něj čekat na Marsu.“

To stačí. Vysunul videodisk a podal ho agentovi na zadním sedadle. „Odvysílejte to Coahaagenovi po mém odletu.“

Muž přikývl. Nepotřeboval vědět, proč má se zprávou zacházet právě takto, jen plnil rozkazy. Až mu bude Coahaagen chtít dát jiné, bude už pozdě.

Richter chtěl dostat svou kořist, ať mu stojí v cestě cokoli, včetně jeho nadřízeného.

Přes mihající se stěrače zahlédl přibližující se kosmodrom. Jedna výhoda jeho cesty na Mars: dostane se z dosahu toho idiotského deště! Mars byl suchý jako poušť; tam nikdy nepršelo.

Příští den si to Richter už rázoval prázdnou obytnou sekci lodi. Několik příslušníků letištní stráže mělo co dělat, aby mu stačilo. Kosmický autobus se otřásal a hučel; připravoval se na start.

„Hledali jsme všude,“ řekl jeden ze strážných. „V zavazadlech, v sekci pro přípravu jídla...“

„A v prostorách pro posádku,“ vpadl mu do řeči druhý strážný.

„A co kryt přístávacího zařízení?“ zeptal se Richter pádně. Strážní se na sebe podívali. Tohle zjevně přehlédli. „Podívám se na to,“ prohlásil Helm a zamířil dolů po schodech. Richter minul okénko ve stěně. Byl jím vidět motorový komplex a křídla lodi. Byla to těžkotónážní loď pro přepravu cestujících, pomalejší, ale pohodlnější než raketoplány. Turisté byli hákliví na věci jako zrychlení a volný pád, i když bylo účinnější rychle akcelarovat a pak letět setrvačností. Ale co by se pro ty zatracené turisty neudělalo!

Pokračoval do sekce s kabinami. Každá kabina v této části obsahovala průhledné spací pouzdro. Pasažéři, kteří tuto trasu jezdí často, většinou trávili celou cestu ve spánku, obklopeni pohodlím svého pouzdra. Na druhé straně turisté si většinou pouzdra nařídili na různé cykly spánku a bdění tak, aby se mohli těšit ze společnosti ostatních cestujících a zhlédnout alespoň některé krásy vesmíru průzory v boku lodi. Kabiny měly také průzory do nitra lodi. Naštěstí pro Richtera si je většina pasažérů ještě nepotáhla neprůhlednou clonou.

Objevil se kapitán lodi a hněvivě se obořil na Richtera: „Ještě vám to nestačí?! Už to tady prohledali dvakrát!“ Richter ho ignoroval. Procházel chodbičkou mezi kabinami a prohlížel si tváře pasažérů, kteří čekali u průzorů, až budou zkontrolováni. U jednoho z okének byl vidět pouze zátylek. Udeřil pěstí do skla. Vyděšený cestující se otočil a podíval se na něj.

„Nikdo nešel ven ani dovnitř,“ prohlásil kapitán. Měl už toho zjevně plné zuby, ale neměl moc tomu zabránit. Richter, který stále kapitána ignoroval, došel k několika neprůhledným okénkům. Tohle bylo slibnější! Rozrážel postupně dveře. Nikdo z obyvatel nebyl Quaid.

„Máme dvě hodiny zpoždění!“ protestoval kapitán. Když Richter neodpověděl, měl toho kapitán dost. Tiše promluvil do rádiového hlásiče na zdi: „Spusťte motory. Odlétáme.“

Ne, dokud to Richter nedovolí! Richter pokračoval v prohlídce pouzder.

Mohutná tlustá dáma se cpala ze zadní části lodi dopředu. Nesla několik balíčků. Kapitán uhnul ke stěně a ona se protlačila kolem něj. Byla natolik marnivá, že nosila vysoké podpatky, přestože s nimi převyšovala dokonce většinu mužů. Vzhled jejích buřtovitých nohou také vylepšit nemohly.

„Promiňte, madam,“ oslovil ji kapitán s nucenou zdvořilostí. „Budete se muset vrátit do vaší kabiny.“

„Kde je moje kabina?“ – zasupěla dáma a strčila mu pod nos letenku.

„Číslo devatenáct. Rovně.“

„Děkuji vám.“ Odkolébala se beze spěchu pryč.

Motory, poslušné kapitánových příkazů, zesílily svůj řev. Richter vyběhl z jedné kabiny a odstrčil dámu stranou, znechucen přímým dotekem s ní. „Co to je za kravál?“

„Musíme odstartovat, nebo bychom zmeškali příklon Měsíce,“ odpověděl kapitán. „Zvu vás na malou projížďku po okolí.“

„Nemůžete odletět, dokud vám to nepovolím!“ odsekl Richter. „Bezpečnostní orgány mají přednost před letovým řádem!“

„Opravdu? Budu se muset znovu podívat do předpisů. Pro tuto chvíli vám doporučuji, abyste si vybral jednu z volných kajut pokud ovšem nechcete čelit zrychlení tady, na podlaze. Vchod do lodi je zapečetěn.“

Richter pochopil, že ho kapitán převezl stejným trikem, jako on Coahaagena. Nebude schopen prokázat, že kapitán věděl o nadřazenosti bezpečnostních orgánů, a až se dostane ke kapitánovým předpisům, celý problém bude ryze akademický: budou už ve vesmíru.

Zlobně hleděl na kapitána, jedovatou odpověď na jazyku. Helm ho vyrušil. „Zkontroloval jsem přistávací zařízení. Nikdo tam není.“

Kapitán chytil za rameno kolemjdoucí letušku. „Charlotto, doprovod pány do nějaké kabiny.“ Pak odešel na příď.

„Tudy, prosím,“ usmála se příjemně letuška.

Richterovi nezbývalo než ji se skřípěním zubů následovat. Jedinou útěchou mu mohla být jistota, že Coahaagen skřípá zuby ještě víc.

Richter a Helm následovali letušku na zád'. Kapitán, na cestě k velitelské sekci na přídi, minul tlustou dámu, která se ještě stále namáhavě škrábala ke své kóji.

„Kde je moje kabina?“ zeptala se znovu.

„Tady, madam,“ odpověděl kapitán trpělivě. „Právě jsme u ní.“ Na odchodu potřásl hlavou. Byl to perný den. Richter, který se ohlédl, se mímě pousmál. Potěšilo ho, že i kapitán má své problémy. Jen ať si užije.

Charlotta jim ukázala jejich místa. V jejím úsměvu nebyl ani náznak přetvářky, což znamenalo, že je ve svém oboru stejný profesionál jako Richter.

Copak asi krásné stevardky dělají po celou dlouhou dobu letu? Možná, že by stálo za to to zjistit, když už tu musí třet. Mohl by z ní být užitečný spojenec, protože přichází do styku se všemi pasažéry. Kdyby ji požádal, aby ho informovala o všem podezřelém, mohlo by jim to dost pomoci.

Richter nasadil svůj nejšarmantnější úsměv, stejně pokrytecký jako Coahaagenův. „Děkuji vám, slečno,“ zašvitořil. „Snad se zase brzo uvidíme.“

Její úsměv ztuhl, jako kdyby právě našla v kabelce tarantuli. „O tom pochybuji, pane,“ řekla mrazivě a kvapně odešla. Ksaku!

Tlustá dáma rychle zamkla dveře kabiny a zatemnila průzor. „Kde je moje kabina?“ zeptala se, ačkoli tu nikdo nebyl.

Zvedla ruce, chytila se za uši a zatáhla. Jak šklubla, tvář se uprostřed rozpoltila. Kůže se sloupávala z obou stran nosu, strhávajíc s sebou tlusté tváře a čelisti.

Vespod se vynořil mužský obličej. Douglas Quaid.

Stáhl úplně zbytek masky. Falešné byly dokonce i vlasy a malé náušnice. Když masku uvolnil, pružně se vrátila do původní, jen trochu zploštěné podoby.

„Kde je moje kabina?“ – zeptala se nařikavě tvář. „Kde je moje kabina?“

Otráveně praštil maskou o zed'. Zmlkla.

Uklidnil se. Masky, ležící na zemi, se ozvala znovu. „Děkuji vám.“

Musel se smát. Koneckonců splnila svůj úkol; oklamala strážce.

Nenamáhal se sundat si šaty či vrstvy pěnového plastiku, které na jeho štíhlém těle vytvořily gargantuovské proporce tlusté paní. Cítil se v tom docela pohodlně a pak, nechtěl být přistižen bez převleku. Už se rozhodl, že cestu stráví v kajutě a masku si znovu nasadí při přistání. Nemělo smysl provokovat osud. Když se natáhl do svého pouzdra, soustředěně si prohlížel nejzajímavější část výstroje, kterou mu obstaral Hauser. Galoše byly pokryty tenkým, pružným hologramem, způsobujícím iluzi, že jejich majitel stojí na důkladných, vysokých podpatcích. Ve skutečnosti měl paty těsně nad zemí. Takto vypadal menší o tři palce, které šly na vrub podpatků. Pořád byl ještě hodně vysoká žena, ale už v toleranci. Bude si ale muset dát pozor, aby mu nebyla vidět kolena, protože lýtky vypadají zkrácená. V tomhle oblečení by to však neměl být problém; šaty měl skoro až po kotníky, takže nohy byly skoro celé schované.

Je toho víc, co bude muset skrývat. Bylo jasné, že bude potřebovat zbraň, ale protože ji nebyl schopen propašovat ani do metra, natož do lodi, pořídil si speciální pistoli na černém trhu. Byla vyrobena pouze z plastiku a jiných nekovových materiálů, zaručeně nezjistitelná poplašným zařízením. Plasty mohly být tvrdé stejně jako kov, jak bylo vidět na kulkách. Střely obsahovaly plastickou trhavinu pro zvýšení účinku. Takové zbraně byly postaveny mimo zákon už celá desetiletí, ale bylo možné je získat – za patřičnou cenu. Tahle byla ještě vylepšená – šlo ji rozebrat na zcela nevinně vyhlížející součásti. Knoflíky na šatech tlusté paní, ozdůbky na střevících, hřebínky ve vlasech – to vše mělo svůj účel, který by neodhalila ani osobní prohlídka. Bude to práce dát tu pistoli dohromady, ale může být životně důležitá. Ještěže ji nepotřeboval, když ji měl rozloženou na kostýmu!

Ted', když prošel letištní kontrolou, ji může složit dohromady a mít ji připravenou v kabelce. Až dorazí na Mars, rozloží ji na pár větších dílů, které poschovává do kabelky a do skrýší v galoších. Na Marsu nebyly dokonale rentgenové detektory jako na Zemi, prohlídka byla pouze fyzická, a jak vyrozuměl, velice zběžná. Tak bude moci se zbrání proklouznout a venku ji rychle složit. Bude muset předělat své oblečení, aby drželo pohromadě i bez části knoflíků; o ženách je přece známo, že neustále mění svůj zevnějšek. Bude to stačit, pokud náhodou nenarazí na

tornádo. Na Marsu, kde není téměř žádný vzduch, to však není příliš pravděpodobné.

Řev motorů zesílil a loď se zuřivě zatřásla. Křápy jako tenhle se málem rozpadaly už při startu. Spěšně se připoutal k lůžku a loď se odlepila od země.

Natáhl se naznak a uvolnil se; byl to jediný způsob, jak čelit zrychlení. Nyní si mohl přetřídit svou pomalu se vracějící paměť, které výrazně pomohlo to, co se včera v noci dozvěděl. Je tedy Hauser, vrtkavý agent, který má svědomí. To je dobře. Už viděl dost z praktik Agentury, než aby s ní chtěl mít cokoli společného. Ale co to bylo za tajemství, jenž znal a které ho činilo pro ně nebezpečným? To zůstává stále záhadou. Proč si dali takovou práci udržet ho živého a zdravého, přestože ho musel hlídat početný tým? Přece k tomu museli mít nějaký důvod! A ten je také záhadou.

Ale aspoň je na cestě na Mars, kde bude možné nalézt odpovědi. Na Mars, kde byla žena jeho snů. Teď si byl jist, že existuje. Zdálo se mu o ní, protože se na ní pamatoval, i když ta vzpomínka byla potlučena implantací Quaidovy osobnosti. Část té informace se zřejmě nějak prodrala ven a propůjčila mu touhu dostat se na Mars a vidět tu ženu. Jestli ji najde, bude moci objevit i zbytek své minulosti.

Bude se také muset vypořádat s Coahaagenem. Říkal mu to Hauser a asi to bude pravda. Pokud Coahaagen a jeho pochopové zůstanou na svobodě, on nezůstane dlouho naživu.

Zrychlení ho přitisklo k zemi a ztížilo dýchání. Přistihl se, že myslí na tři věci: likvidaci Coahaagena, lásku k té ženě a ještě na jednu, nejdůležitější ze všech. Ale nemohl si vzpomenout, co to je. Zatím.

Soustředil se na tuto věc, protože věděl, že je klíčem ke všemu ostatnímu. Bylo to – odehrálo se to potom, co šel s tou ženou a spadl do propasti. Stalo se to tam dole, pod povrchem Marsu. Ale co to bylo? Jeho fyzické zážitky tvořily jen část oné věci. Ale bylo v tom mnohem víc...

Ztratil nit. Měl by toho teď na chvíli nechat, jít odhrnout clonu a vykuknout průzorem. Představil si, že se změnil v ducha, ve svůj hologram. Proletěl průzorem, kráčel po lodi, a pak ven, aby si prohlédl žár a hluk plynů, tryskajících z motoru. Soustředil se na poslední představu, až se mu celý svět změnil v zářící rudou výheň. Kdyby tak mohl spálit celou svou umělou existenci, získat zpátky své pravé já a dozvědět se tu věc, která ho straší v nejzazších koutech jeho vědomí a která je tak důležitá, že může změnit osud celého světa...

KAPITOLA 15

Kosmodrom

Byla tma a ticho. Pak připlul na dohled Phobos, větší z obou bramborovitých měsíců Marsu. Byl sedmnáct mil dlouhý, třináct široký a dvanáct na výšku, což bylo na měsíc dost málo ale pořád dvakrát tolik, než měl jeho společník Deimos. Byl tak ošklivý, jak jen může být holá skála, stěží víc, než jen fragment, utržený z nějakého většího celku a zmrazený ve své nepravidelnosti. Přesto byl vynikajícím místem pro překladiště, protože byl pevný a neměl skoro žádnou vlastní gravitaci.

V zorném poli se vynořila vesmírná loď a přiblížila se k měsíci. Vypadala vedle něj nepatrně jako pouhá tečka. Nad nimi se rýsovala ohromná rudá hmota Marsu; tak velká, že z ní byl vidět jen oblouk. Přesto byl Mars jednou z nejmenších planet, sotva větší než desetina hmoty Země. Jak je všechno relativní.

Quaid pozoroval Phobos a vzdalující se loď z paluby malého raketoplánu. Ostatní cestující tomu nevěnovali pozornost; celou předchozí cestu strávili mimo kajutu, takže už tím pohledem byli přesyceni. Vše, co je zajímalo, byly suvenýry a herny. Jeho životní záhada byla tam nahoře a ne v lidech kolem něj. Krajina Marsu měla něco do sebe...

Raketoplán nabral rychlost a vzdálenost se začala zkracovat. Quaid si zvykal na změnu orientace: planeta už nebyla nad nimi, ale dole. Bylo to o něco příjemnější.

Raketoplán přelétal nad povrchem, posetým krátery všech velikostí. Quaid nemohl odtrhnout oči od té podívané. Bylo to skoro jako ve snu, jenom, jenom...

Potřásl hlavou. Ne a ne na to přijít. To, co se mu stalo s pamětí, bylo jako silná šňůra omotaná kolem těla, těsná, rozdírající, poskytující jen málo místa a zraňující, když s ní zápasil. Potřebuje víc, než jen o tom přemýšlet, aby se osvobodil.

Terén byl divoký, jak se slušelo na planetu, pojmenovanou po bohu války. Viděl část ohromného kaňonu, zvaného Valles Marineris, který se táhl ve směru rovníku tři tisíce mil a dělal tak z pozemského Grand Canyonu trpaslíka. V některých úsecích se jeho stěny zhroutily, evidentně následkem záplav. Mars kdysi vodu na povrchu měl, spoustu vody. Dnes byla zakleta v hluboko pohřbeném ledu; v opravdových ledovcích, skrytých pod prachem a pískem povrchu. Nikdo nevěděl, kolik té vody tam je, zda by se dala nějak uvolnit a co se nachází pod ní. Viděl ty tři štíty vulkánů, v něž vybíhal hřeben Tharsis. Znal to tedy; vzpomínky se mu vracely, jak se díval dolů. Ale kde byla ta nehlouběji zasutá myšlenka ze všech? Mělo to něco společného s ledem...

Raketoplán se přiblížil k vrcholu Olympus Mons, vysokému nějakých patnáct nebo šestnáct mil, podle toho, co si pamatoval. Nádherná hora, odlišná od ostatních ve Sluneční soustavě. Mohlo se zdát divné, že planeta mnohem menší než Země má sopečné vrcholy, zdaleka převyšující pozemské... Bylo to způsobeno nižší gravitací Marsu, a také tím, že plášť jádra planety se nepohyboval. Na Zemi by byl takový útvar dávno obroušen silou gravitace a po časím pohybu pláště většinou odřízl vulkány od jejich zdrojů dříve, než stačily příliš vyrůst.

Zapálily se brzdící rakety, aby řídily vertikální dosedání raketoplánu. Na planině Chryse, poseté bludnými balvany, se otevřela střecha kosmodromu a odhalila přistávací plochu uvnitř. Raketoplán dosedl a střecha se nad ním uzavřela. Takovéto mechanismy byly nezbytné, protože vzduch byl tak řídký, že neumožňoval vyloďení venku.

Quaid ve svém převleku tlusté dámy vystoupil s ostatními. Ukázal pas z kufříku a dostal do něj úřední razítko.

FEDERÁLNÍ KOLONIE MARS / KONFEDERACE SEVERNÍCH NÁRODŮ. Nikdo pořádně doklady nekontroloval; Mars potřeboval turisty i kolonisty, a proto držel svého úředního šimla na uzdě. To znamenalo, že člověk mohl být odbaven obvykle během pár hodin.

Samozřejmě by bylo lepší, kdyby to zvládli ve dvou minutách. Ale tohle byrokracie nedokázala. Dokonce i když měli ke kontrole jen jednu malou tašku, v níž nebylo nic než Martská sladká tyčinka, už to je opravňovalo k hodinovému zdržení. Na jiných planetách, kde jim tak nezáleželo na dobrém dojmu, by to znamenalo čtyři hodiny, a pokud by oběť protestovala, pak i víc. Byrokrati byli na svém hřišti malými tyrany; přesto nebyli nikdy schopni pochopit, proč je návštěvníci nemají rádi. Malá gravitace na Marsu naštěstí usnadňovala stání ve frontách, takže jej mohla vydržet dokonce i tak tlustá dáma, jako byl on.

V příletové hale cestující stáli ve třech dlouhých frontách a čekali, až budou odbaveni třemi službu konajícími úředníky. Proč tu není tucet úředníků, kteří důležitě pobíhají kolem lodí? Richter se vědoucne usmál. Protože by to bylo příliš rychlé. Návštěvníci museli pocítit sílu byrokracie mrháním svého času. Richter to schvaloval. Je dobře, když se obyčejným lidem neustále připomíná, kdo je tady pánem.

Rozhlédl se. Impozantní obraz Cohaagena visel na protější zdi a vítal přichozí. Ozbrojení vojáci stáli připraveni, kdyby snad někdo chtěl protestovat. Vzpomněl si na historický videofilm, kde nacisté stáli s cvičenými psy u nastoupených lidí, které vypouštěli, když jim k tomu někdo dal záminku.

Zahlédl tlustou dámu, jak stojí frontu za matkou s dětským vakem přes rameno a ohrnul znechuceně ret. Zaplat'pánbůh, že Lori nikdy netloustne! Perspektiva, že ji zase brzo uvidí, ho povzbudila.

Přišla vojenská eskorta a začala rozhrnovat dav, aby udělal cestu dopředu pro Richtera s Helmem. Jak procházeli, vrazili do tlusté dámy, škádlící dítě. Dítě se smálo. Richter při doteku štitivě ucuknul.

Dva agenti v saku přispěchali a vítali Richtera s Helmem jako nějakou vládní delegaci. Ostatně, proč ne!

„Vítejte doma, pane Richtere,“ pronesl radostně první nich. „Pan Cohaagen by vás teď rád viděl.“

Richter je minul a stěží se určil je vzít na vědomí. „Co je sakru tohle?“ Ukázal na nápis na zdi: KUATO ŽIJE.

Malíř ho právě zamalovával.

„Situace se zhoršila,“ odpověděl upjatě agent. „Povstalci včera v noci obsadili rafinerii. Produkce turbinia byla zastavena.“

Richter a jeho doprovod kráčeli dolů chodbou. Richter byl znechucen. To poslední, co potřeboval, byla zpráva o mýtickém vůdci Fronty za osvobození Marsu! Jako by nestačil ten zrádce Hauser, ještě se dostanou do konfliktu s vybájenými postavami. Nejhorší na neexistujících lidech je to, že není možné je zabít.

„Nějaké zprávy o Hauserovi?“ zeptal se, když si vzpomněl na své poslání.

„Vůbec nic.“

Otráven něčím, co nešlo chytit za límec, Richter se zastavil a ohlédl se na trpělivě čekající dav. Zahlédl dítě, jak si hraje s vlasy tlusté dámy. Ta si znovu upravila svůj zevnějšek, ale ani tak jí to nepomohlo. Dítě začalo prudce plácát dámu do tváře, neuvědomujíc si svou sílu.

„Kde je moje kabina?“ – zeptala se nesouvisle žena. Richter na ni pohlédl, mírně otráven. Umí ta baba říct taky něco jiného?

Tlustá dáma otevřela ústa, zřejmě vyděšena. Dítě se začalo smát.

„Kde je moje kabina?“ – zeptala se znovu dáma.

Richter se zastavil a opět se otočil. Náhle se jeho mlhavý zájem změnil v ostré podezření. Bylo by to možné?

Žena se jasně snažila umlčet samu sebe, držíc si tvář, jako kdyby mluvila proti své vůli. Dítě se smálo celému divadlu. Teď už se otáčeli i ostatní lidé, včetně vojáků, kteří shledávali její chování podivným, ale nikoli nebezpečným. Ženy mají často ve zvyku stávat se infantilními, jsou-li ve styku s dětmi, je to jedna z otravných vlastností, které mají.

Pak se tlustá dáma podívala směrem k němu. Zkřížila pohled s Richterem.

Už to vědě! „To je Quaid!“ zasípěl. „Zastavte ho!“ Dáma vyrazila z fronty a běžela kupředu s čilostí, která byla překvapivá vzhledem k jejím rozměrům. Roztrhla si obličej, který odstával na obou stranách.

Vojáci byli v šoku; mysleli si, že trpí nějakou hnusnou chorobou. Když se na ně vrhla, skoro upadli, jak jí uhýbali z cesty, protože nechtěli být nakaženi. To jí umožnilo utéct z Richtera dosahu.

Richter se hrabal za Quaidem s vytáženou pistolí, ale nemohl zamířit. Ty zatracené davy stupidních lidí, které se teď hemžily po hale, znemožňovaly dostat Quaida na mušku.

Další voják vytrhl zbraň v bezprostřední blízkosti uprchlíka. Quaid mu srazil ruku a odhodil ho na druhého muže, pak udeřil třetího do tváře. Richter by obdivoval Quaidovu přesnost, kdyby nebylo tak důležité ho polapit. To se pozná trénink Agentury!

Ale Quaid nemohl unikat dlouho. Jeho pohyb byl omezen na prostory kosmodromu a lidé se už shlukovali při stěnách haly. Za chvíli bude snadným terčem.

Quaid běžel dolů chodbou. Už udělal chybu! Ztratil úkryt v davu. Šest vojáků běželo za ním a za nimi byli Richter s Helmem. Brzy ho zaženou do slepé uličky! Na křižovatce chodeb bylo velké okno. Byla jím vidět holá krajina Marsu. Venku bylo téměř vakuum; tudy se nedalo utéct!

Quaid chtěl uskočit za roh, ale mladý voják zablokoval křižovatku. Quaid hodil spláclou masku po vojákovi, který ji instinktivně zachytil. Masku se smrštila a řekla: „Připravte se na velké překvapení.“

Voják úžasem otevřel ústa – a maska explodovala! Exploze prorazila okno. Střepy vyletěly ven, hnány tlakem pozemské atmosféry.

Okamžitě vznikl silný víchř, jak byl vzduch vysáván ven. Kosmodrom ztrácel tlak jako propichlý balón.

Všichni přítomní se chytli čehokoli pevného, co bylo po ruce a drželi se ze všech sil.

Ten idiot! – pomyslel si Richter. Už ho málem měli v koutě a on jim musí provést něco takového! Teď jsou

v maléru všichni.

Viděl Quaida, jak se chytil zábradlí u nekrytého schodiště, vedoucího dolů. Myslí si snad, že dokáže víc, než ostatní? Chystá se odručkovat pryč, zatímco vojáci jsou bezmocní. Jeden z vojáků, který byl k oknu nejbližší, byl vysán otvorem z budovy. Quaidovi strhl proud vzduchu z těla šaty a vycpávky, které následovaly nešťastného vojáka. Quaid zůstal stát v košili s krátkými rukávy a ve vyhrnutých kalhotách, které měl pod převlekem. Na nohou měl stále absurdní vysoké podpatky a v ruce svíral kabelku.

Jeden z odbavovacích úředníků rozbil skleněný panel a zapnul poplašné zařízení.

Kovové zábrany začaly sjíždět dolů, jedna po druhé, a pokrývat všechna okna a dveře nalevo, napravo, vepředu i vzadu. VZUUUM! VZZUUM! VZZUUM!

Paráda! Nejen že to zastaví únik vzduchu, ale uvězní to Quaida vevnitř, takže budou moci dokončit, co začali. Tyhle bariéry nic neprorazí!

Viděl, jak se Quaid zuřivě rozhlíží kolem. Jen se dívej, ty syčáku! Teď jsi v pasti! A já sám tě teď...

Další zábrana začala sjíždět, aby zahradila průchod schodištěm přímo u Quaida. VZZZ...

Quaid se odrazil a proletěl pod ní, právě když...

UUM! Byl venku.

Ne! Richterovi projela hlavou mučivá bolest.

Kovový plát se přibouchl na rozbité okno. Kdyby ten systém byl co k čemu, uzavřel by ho jako první a ušetřil by je všech problémů.

Uragán okamžitě ustal. Turisté měli dost vzduchu, aby mohli ječet. Čert je vem!

Richter běžel k bariéře na schodišti. „Otevřete to! Otevřete!“

„Nemůžu,“ řekl nejbližší voják. Byl to mladý řouma, zjevně nezkušený. „Jsou propojeny všechny dohromady.“ Zklamaný a rozrušený Richter ho udeřil pistolí do obličeje.

KAPITOLA 16

Venusville

Hlučný, staromódní vlak, pravděpodobně pozůstatek z newyorského metra dvacátého století, určeného k demolici, se vyhrkal ze stanice a vjel do tmavého tunelu. Zvenku se ozývaly klapavé zvuky a blikala světla, jakoby měli vylézt z kolejí a roztříštit se o nejbližší pilíř. Spolu s návalem ve vagónu to vytvářelo pocit úzkosti.

Quaid se rozhlédl, pátraje po potenciálním nebezpečí. Nebyl v této chvíli oblečen zrovna společensky: stěžil se mu podařilo zachránit kabelku, když ostatní, nehlídané oblečení bylo strženo dekompresí. Momentálně dělal, co bylo v jeho silách, aby jeho kabelka vypadala jako balíček. Ale zřejmě si toho nikdo nevšiml: znudění domorodci (každý, kdo tu byl déle než rok, byl považován za domorodce) si povídali mezi sebou a k němu doléhaly útržky hovorů.

„Zatímco jste byl pryč,“ říkala jedna dáma, „Cohaagen zvýšil cenu vzduchu.“

„Už zase?“ zeptal se rezignovaně její společník. „To už je potřetí za poslední dva měsíce.“

„To ano a navíc platy zůstaly stejné.“

Zajímavé, pomyslel si Quaid. Když se nabízejí tučné prémie pro kolonisty ze Země, o cenách vzduchu se nikdy nemluví.

Žena ztišila hlas: „A už jste slyšel o Hamiltonových?“

„Koukal jsem, že u nich bylo včera v noci zhasnuto.“

„Předevčírem a tu noc ještě před tím taky.“

„Odjeli na výlet?“

„I tak se to dá nazvat,“ usmála se zasněžená žena. Její hlas přešel do šepotu a Quaid napínal uši, aby ji slyšel.

„Uvidíme, jak dlouho Administrátor vydrží, když mu všichni dělníci „odjedou na výlet“.“

Quaid sledoval její pohled, když ukázala očima na plakáty, zdobící vnitřek vozu. Slibovaly tučnou odměnu za polapení tajemného vůdce povstalců, Kuata. Jméno bylo vytištěno velkými, zdálky čitelnými písmeny.

Ale nebyl tam žádný obrázek.

To byla další věc, kterou v náborových brožurách vzali zkrátka. Quaid netušil, že Fronta za osvobození Marsu má tak širokou podporu. V podání videozpráv to vypadalo, jakoby povstalci byli jen hrstka věčně nespokojených kverulantů. Přesto s nimi zjevně souhlasila normálně vypadající dvojice střední vrstvy. Skutečně to nevypadalo, že by Vilos Cohagen byl všeobecně oblíben. Nebylo to však příliš překvapivé, když se uváží, že ždímal obyvatelstvo za každý doušek vzduchu, který vydýchali. Uložil si tuto informaci pro případné pozdější použití.

Rudá záře zalila vagón. Klapání zesílilo, jak vlak vyjel na povrch planety. Quaid upřeně pozoroval zvláštní krajinu a cpal si ji do paměti. Byla holá, byla ošklivá, ale byla to země jeho snů!

Když bouchání trochu zesláblo, přešel na druhou stranu vozu. Fascinovaně zíral, pln dojetí.

Tady je hora ve tvaru pyramidy, kterou zná ze snů! Na úpatí bylo důlní zařízení. Jeho sen byla pravda! Ty věci opravdu existovaly!

Po chvíli se otočil a zaklepal na rameno nejbližšího domorodce: „Promiňte, prosím. Co je to?“

Muž na něj pohlédl, pak vykukl z okna. „Myslíte Pyramidový důl?“ Všiml si, že Quaid důl fascinovaně pozoruje. „Dřív jsem tam pracoval, než tam našli ty ptákoviny cizinců. Teď je uzavřen.“

Stavby cizinců? Tak i tohle je pravda. Musel už tu někdy být a jeho sen je tedy opravdový zážitek, ne bláznivá fantazie. Ale jestli se tam zřítíl, jak to, že odtud vyvázl ve zdraví? Leda by o něco zastavil svůj pád a udeřil se přitom do hlavy, čímž by ztratil paměť. Ale pak chybí vysvětlení, proč ho ta banda chce zabít, nebo proč chce Hauser zúčtovat

s Cohaagenem. Pořád ještě věděl tak málo!

„Smí se tam?“ zeptal se, stále ještě v extázi.

„Pche. Nedostanete se blíž, než deset mil od něj.“

Tak tam je skryto nějaké tajemství. Proč by se tam jinak nesmělo? Ale pro něj se tam určitě smí. Tak či onak se tam dostane a odhalí svou minulost.

A najde svou ženu.

Pyramidový důl byl impozantní ze všech stran, nevyjimaje ani pohled z haly před Cohaagenovou kanceláří. Richter pozoroval skrz skleněnou stěnu důlní komplex a přál si vlastnit něco tak obrovského. Vstoupil do kanceláře a naskytl se mu pohled na opěradlo Cohaagenovy židle za jeho psacím stolem.

„Pane Cohaagene,“ začal. „Přál jste si mne vidět?“

Cohaagen se s židlí rychle otočil. Krátce se usmál. „Richtere,“ řekl nakonec. „Víte, proč jsem tak šťastný člověk?“

Protože jsi u koryta, pomyslel si Richter, a můžeš zametat se svými podřízenými. Navenek ale nedal nic znát.

„Ne, pane,“ prohlásil uctivě.

„Protože mám flek pěkně za větrem,“ prohlásil klidně. „Dokud běží produkce turbinia, můžu si dělat, co uznám za vhodné. Cokoli. Nikdo mi nekouká pod ruku. Každému je fuk, jestli tady pár lidí nemá co žrát.“ Odmíchl se.

„Řeknu vám pravdu,“ pokračoval po chvíli. „Neměnil bych s Předsedou.“

Dalo mu práci, aby udržel vážnou tvář. Cohaagen měl Předsedu v hrsti a věděl o tom, ale to přece nebude Richterovi vykládat. Divadlo bude pokračovat. Alespoň prozatím.

Kromě toho, situace s povstanci nebyla zrovna růžová. Dělalí víc problémů, než by se dalo očekávat. Když je nezastaví... Ne. O tom se nedá uvažovat. Musí je zastavit.

Vstal a naklonil se kupředu, opíraje se rukama o desku stolu. „Jediná věc, které se doopravdy bojím, je, že kdyby jednoho dne ti rebelové vyhráli, to všechno může skončit.“

Cohaagen náhle vybuchl a udeřil pěstí do stolu. Kulaté akvárium, zdobící roh stolu, nadskočilo. „A vy, kreténe, jim k tomu pomáháte! Neposloucháte mé příkazy! A pak ho, vy hovado, ještě necháte utéct!“

Richterova tvář zůstala nevzrušená. Cohaagen nemohl v žádném případě prokázat, že jeho rádiem předané příkazy došly až k němu, takže mu nemohl prokázat porušení rozkazů. Oba to věděli.

„Pomáhali mu, pane,“ pronesl klidně Richter. „Naši lidé.“

„Já vím,“ odpověděl netrpělivě Cohaagen.

„Ale já myslel...“ Richter nedokázal skrýt v hlase své překvapení.

„Kdo vám řekl, abyste myslel?“ – vyštěkl Cohaagen. „Nedávám vám informace, abyste myslel!“ Zahrozil ukazovákem Richterovi před nosem. „Budete dělat to, co vám řeknu! Nic jiného!“ Cohaagen se uklidnil. Otevřel zásuvku a vyjmul malou krabičku. Jemně vyklepal trochu vloček do akvária na stole.

„A teď se vraťme k práci,“ přešel do střízlivého tónu. „Kuatو chce to, co je v Quaidově hlavě a je schopný to získat. Říká se, že ten šašek Kuato má psychotronické schopnosti. Vymyslel jsem takový malý plán, jak tomu zabránit. Myslíte si, že se budete moci zapojit?“

Richter měl chuť vrazit Cohaagenovi hlavu do toho zatraceného akvária a nechat rybičky, ať mu ohlodají obličej, ale omezil se jen na: „Ano, pane.“

„Skvělé!“ pochválil ho Cohaagen od svých rybiček. „Protože jsem se právě chystal, že vás nechám taky přemazat.“

Quaid vyšel ze stanice metra a namířil si to do oslnivé dolní části města na Chryse Planitia. To bylo místo, kde pracovali rozumní, dobře situovaní lidé. Krásné náměstí poskytovalo výhled na velkolepý Pyramidový důl. Kupole tu byla vysoká a čistá, takže umožňovala dobrý výhled a i vzdušného prostoru tu bylo dost.

Opravdu, na místě jako tohle by se mu líbilo, i kdyby ho sem nehnala jeho touha nalézt ztracenou paměť. Metro tu může být přecpané, ale široké pláň Marsu nikdy. Země je nejen přecpaná, ale i znečištěná, zatímco tady...

Ale nemůže jen tak zahálet. Má v patách své pronásledovatele, za chvíli by ho měli. Je načase zmizet do dalšího předem připraveného převleku.

Rozhlédl se a vypátral vchod do hotelu Hilton. Vešel dovnitř.

I vnitřek byl stejně parádní jako fasáda. To je opravdový ráj pro turisty!

Přiblížil se k pultu, kde seděl u terminálu počítače recepční. Úředník vzhledl a usmál se: „Á, pan Brubaker. To je dobře, že vás zase vidíme.“

No, prima! Tohle zařídil Hauser perfektně! „Taky jsem rád, že jsem tady,“ odpověděl.

„Přejete si své obvyklé apartmá?“

„Jistě.“ To bylo až příliš skvělé, než aby to byla pravda. Technicky vzato to pochopitelně pravda nebyla, když je jeho identita falešná. Ale kde mohou být vytvořeny falešné identity, tam lze také podplatit nepřátele. Bude hrát divadýlko dál, ale bude dávat pozor.

Úředník pohlédl na monitor. „Hmm. Zdá se, že jste si tu při poslední návštěvě něco nechal.“

Quaid strnul. Za sebou nechal smečku zabíjáků! Ale taky svou paměť, a taky ženu svých snů.

Úředník odkráčel směrem k poštovním schránkám a vrátil se se zapečetěnou obálkou. Podal ji Quaidovi. „Tady to je.“ Chvilí studoval monitor. „Takže to bude apartmá dvěstěosmdesát v modrém křídle. Odemykácí karta bude hotova za chvíli.“

Úředník se odvrátil, aby zakódoval kartu. Quaid roztrhl obálku a vytáhl list červeného papíru, složený do

malého čtverečku. Rozložil ho a našel reklamní letáček, zvoucí k návštěvě baru „Poslední šance“ ve Venusville.

Nojo, vykřičená díra, tenhle Venusville. Magnet pro turisty. Na Venuši je Marsville s podobnou pověstí.

Soustředil se na leták. Byla na něm kresba nahé dívky. Na zadní stranu někdo rukou napsal: „Jestli si chceš zpříjemnit dlouhou chvíli, ptej se po Melině.“

Quaid sebral nenápadně hotelové pero a naškrábal pod zprávu slovo „Melina“. Vlasy na zátylku se mu zježily, když zjistil, jak jsou si rukopisy podobné.

Ta informace byla určena pouze jemu. Pomyslel na ženu ze snu. Je to možné? Ne, jistěže není. I když...

Než dokončil myšlenku, už byl na cestě ven. Když otvíral dveře, ohlédl se. Recepci se právě otáčel zpátky k němu. „Tady je váš klíč, pane Bru...“

Pak si muž všiml, že mluví do prázdna. Zdál se překvapený.

Dveře se za Quaidem zavřely. Pospíchal před průčelí hotelu a zastavil se u stanoviště taxi. Přiblížil se k němu černoch, vystrojený tak, jak se choďovalo v dávných dobách, kdy se tančil jive. Mohlo mu být kolem čtyřiceti.

„Potřebujete taxík, šéfe? Jsem Benny a jsem přesně to, co potřebujete.“

Quaid kývl hlavou k taxíku, stojícímu první v řadě. „A co se stalo támhleto?“

„Neživí šest děcek.“

Quaid zjistil, že druhý řidič je pankáč, věkem něco přes dvacet. Nebyl o nic přitažlivější než Benny. Přikývl.

„Mám auták hned za rohem,“ řekl Benny horlivě.

Když Quaid vyrazil za ilegálním taxikářem, pankáč si uvědomil, že přišel o kšeft. „Hej!“ zaprotestoval. Pak mu došlo, že to není nic platné. „Všiváku!“

Jak to tak vypadá, on se ten Mars od Země zas tak neliší. Ale pro takovou práci, která Quaida možná čeká, je lepší černý taxikář než legální. Benny nebude mít zájem ho někde prásknout a zadní uličky bude asi znát jako málokdo.

Když docházeli k Bennyho zchátralému vozidlu, mohutný výbuch prorazil horní patro Pyramidového dolu.

Vysypala se řada oken a Benny byl sražen na zem. Rozhoukaly se poplašné sirény. Quaid měl co dělat, aby se udržel na nohou.

Mírně otřesený Benny se hrabal ze země. „Vítejte na Marsu,“ komentoval to suše.

Náhle byli všude kolem vojáci a pálili po neviditelném nepříteli, který jejich palbu opětoval. Benny chvatně nadzvedl odpadávající dveře taxíku. „Zmizme odtud, člověče.“ Quaid se vyšplhal dovnitř.

Benny se rychle zařadil do proudu a zřejmě se uklidnil. „O co tady vlastně jde?“ zeptal se Quaid, vyvraceje si krk, jak koukal na kouř, stoupající z dolu.

„Ale, jako všude,“ prohlásil nonšalantně Benny. „Peníze, svoboda... vzduch.“ Změnil téma. „Tak kam?“

„Do Venusville.“

Benny na něj zůstal civět. „Kamže, šéfe?“ Quaid vytáhl leták. „Do Venusville.“

Benny potřásl hlavou. „Člověče, vždyť jsme ve Venusville! Přinejmenším v horní části města.“

„Pak jedem do dolní části města.“

„Jojo! Víte, co chcete!“ Rozjel se. „Někam přesně?“

„Poslední šance.“

„Šéfe, jsou i lepší místa.“

„Dostal jsem tuto adresu.“

„Tak jo, jedem,“ souhlasil Benny nepříliš přesvědčeně. Zamířil s autem k okraji města.

Quaid využil příležitosti zbavit se galoší; měl pod nimi vlastní boty. Ve špičkách galoší byly uhnížděny dvě součásti plastické zbraně. Nacpal si je do kapes a přidal k nim dvě další z kabelky. Nechtěl už kabelku vláčet dál; odhodil ji někde cestou. Byl rád, že se mu podařilo udržet si všechno důležité, když se rozbilo to okno na kosmodromu.

Brzy se octli v jedné z gigantických trubic, které jako dálniční přejezdy křížovaly kaňon, rozdělující obě části města. A teď už to je jasné! Chudinská část byla na druhé straně.

„Poprvé na Marsu?“ zeptal se konverzačně Benny způsobem, který v mnohém připomínal vylepšeného robota v JohnnyTaxi. Jestli si všiml Quaidových galoší a kabelky, byl natolik diskrétní, že se o nich nezminil. Turisté mívají všelijaké nápady.

Quaid sledoval krajinu, stále uchvácen tím, co vidí. Tak nádherné hory, průrvy, pláň poseté šterkem; dokonale prázdné a bezútěšné, a přesto fascinující! Vydržel by se na to dívat celé hodiny, dny! Přesto by se té krásy nenabažil. Dřív snil o Marsu, toužil se na něj podívat. Dnes je tady a je tím fascinován, ale touha mu zůstala. Po jeho pravém já, po té ženě a ještě po něčem. Ale ať se snažil jak chtěl, pořád na to nemohl přijít. Bylo to, jako by pod jeho povrchovým vědomím bylo ještě jedno, hlubší, jako podložní hornina pod tenkou vrstvou země. Obsahovalo nějakou strašně důležitou událost v minulosti, tak důležitou, že ignoroval i nebezpečí, které z ní vyplývalo. Jakoby nebylo podstatné, jestli zůstane naživu v porovnání s tím, co leželo skryto v jeho hlavě.

Probral se z přemýšlení a uvědomil si, že mu taxikář něco říkal: „Hmm. No, ale... Tak trochu.“

Benny to spolkl. „Pán neví, jestli už byl na Marsu, nebo ne,“ mumlal si pro sebe.

Quaidovi došlo, že to muselo znít zmateně. Ale byla to pravda. Někdo s jeho tělem na Marsu už byl, ale on sám nikoli. Až najde svou paměť, bude moci říci s určitostí, že...

Potřásl hlavou. Čím víc věděl, tím méně si tím vším byl jistý.

Trubice ústila na náměstí v chudinské části města. Kontrast oproti bohatým sousedům byl šokující. Horní čtvrť měla široké, čisté ulice a nádherné panorama okolí; dolní čtvrť se skládala z ponurých, stísněných uliček, které jako tunel ústily na úpatí hory. Vládla tu neustále noc, prozařovaná matným světlem lamp. Jediné přirozené světlo sem proudilo z kraje zástavby, jakoby z konce tunelu, v němž se ocitli. To nebylo proto, že by byl večer; den na Marsu byl shodou okolností o půl hodiny delší než pozemský a bylo tak snadné se adaptovat, že řada lidí si rozdíl stěží všimla.

Příčinou byl podzemní charakter města. Bylo to jako žít v dole. Opravdová říše stínů.

Lidé se neslyšně pohybovali pod nízkým stropem. Značná část populace, pokud toto byl reprezentativní vzorek, byla nějakým způsobem deformována. Quaid se otrásl.

Všechny domy byly zchátralé a pokryté nápisy a čmáranicemi. Populární byly zřejmě okultní a magické symboly. Početné zatykače slibovaly odměnu za dopadení Kuata, a stejně jako ty v metru nenesly žádnou fotografii. Kuato – ten bájný vůdce Fronty za osvobození Marsu. Quaid chápal, proč obyvatelé takovýcho končin touží po osvobození. A jestliže vkládají své naděje do neexistujících postav – snad i to je lepší, než beznaděj.

Něco se téměř vynořilo na povrch jeho mysli, ale zmizelo to, než to stačil zachytit. Ví snad něco o tom, jak osvobodit Mars? Fakt je, že chudoba je všudypřítomná; na Zemi je jí taky spousta. Neexistuje žádná kouzelnická hůlka, kterou by stačilo mávnout, aby byly osvobozeny zbídačelé masy zdejších obyvatel.

Nebo snad ano? Viděl vojáky, jak ve dvojicích hlídkují v ulicích. Nepřátelství mezi nimi a obyvatelstvem bylo téměř hmatatelné. Existuje způsob, jak vyvést tyhle chudáky z tmavého ghetta na slunce? Zajistit slunnou zemi pro všechny?

Potrásl hlavou. Není sociální pracovník. Dokud budou potřeba k životu umělé kopule s umělou atmosférou, lidé budou závislí na těch, kdo je staví a ovládají. To je právě případ Marsu.

Taxik doháněl atraktivní ženu, jejíž chůze zezadu vypadala sexy. Za ruku vedla malé dítě.

„Není špatná, co?“ nadhodil Benny.

Quaid si musel přiznat, že i takhle příšerné místo má své půvaby. Když ji minuli, ohlédl se, aby jí viděl do tváře. Byla hrůzně deformovaná. Dítě mělo tentýž defekt.

Tma a chudoba nebyly jedinými bolestmi tohoto místa!

Quaid se obrátil na Bennyho: „Řekněte mi o tom něco. Proč je tady tolik...?“

„Zrůd?“ pomohl mu Benny. „Laciná kopule, šéfe. A žádný vzduch k odstínění záření.“

Hm. Dobře postavená kopule nepochybně odstíní škodlivou sluneční radiaci a přitom propustí dostatek světla. Ale levně pořízená nechá všechno projít. Mars je od Slunce dál než Země, takže světlo je tu méně intenzivní, ale stále obsahuje škodlivé složky. Na Zemi jich spousta odfiltruje ozónová vrstva. Když lidská bezstarostnost ozón zčásti zničila, nastaly problémy, ale dokud se výskyt rakoviny kůže nezvýšil na pětinasobek, nikoho to nezajímalo. Pak to teprve vzali politici na vědomí a začali naslouchat vědcům, kteří bili na poplach už celá desetiletí. Pak se rozjel program na regeneraci ozónové vrstvy. Bylo to nákladné a časově náročné; program stále ještě není ukončen, ale výskyt kožní rakoviny klesá. Zde na Marsu to bylo zjevně horší než rakovina; jednalo se už o genetické poškození. Důsledek tyranie, která se o své poddané nestarala ani v míře, která na této planetě byla nezbytná.

Kdyby tak mohla být jedna prostá, univerzální odpověď! Jedna změna, která by vyřešila všechny problémy bezmocných. Ale to je jen snění, a ne příliš smysluplné.

Auto zaparkovalo před Poslední šancí. Byla to opravdu zpustlá díra, dokonce i podle zdejších měřítek.

„Jste si jistě, že chcete jít zrovna tam, šéfe? Eště tam něco chytnete.“

Poznámka na místě. Ani Quaid neshledával to místo příliš přitažlivým. Ale kde by měl hledat, když ne tam, kam ho posílala podivná zpráva?

Možná že to mělo svůj účel. Kdyby dostal obálku někdo nepovolaný, přišel by sem a čekal slíbené příjemné chvíle, teď by se znechuceně otočil a jel zpátky. Správného člověka by to nemělo zmást. Takže to byl ten správný způsob, jak informaci rozumět.

„Vím o lepším podniku, o kus dál,“ nabízel Benny. „Holky jsou tam čisté, pití neředěj vodou a...“

„Šéf občas taxikáře nakopává,“ přerušil ho Quaid.

Benny se otočil kolem dokola a zatvářil se provinile, ale se širokým úsměvem. Měl plná ústa zkažených zubů a dvě zlaté korunky, jednu s obrázkem měsíce v úplňku, druhou s hvězdou. „Hej šéfe, živím šest dětí.“

Quaid mu dal tučné spopitné. „Vem je k zubaři.“

Když Benny spočítal peníze propukl v nadšení. Quaid otevřel dveře a vystoupil. Ve chvíli, kdy Benny vzhlédl, už kráčel pryč.

„Hej, šéfe!“ Volal za ním Benny. „Počkám tu na vás. Užijte si, na Bennyho je spoleh.“

No dobře. Quaid se napůl otočil, aby mohl na taxikáře zamávat, a vešel do Poslední šance. Doufal, že neudělal chybu.

KAPITOLA 17

Melina

Quaid se zastavil ve dveřích, aby prozkoumal terén. Podnik byl zjevně bordel nejnižší kategorie, určený pro horníky. Holky chodily ven a zase dovnitř, balily klienty a odváděly si je nahoru. Ten leták nesliboval ani víc, ani méně.

Usadil se v baru proti dvojici horníků. Přiblížil se k němu stroze vypadající barman a čekal na jeho objednávku. Byl dost ošklivý a velký na to, aby vzbudil okamžitý respekt; pravděpodobně si bokem přivydělával jako vyhazovač.

„Hledám Melinu,“ prohlásil Quaid.

Přes mužovu tvář přelétl mrak okamžitého podezření. „Má práci. Ale Mary je volná.“

Mary, sexy a dobře stavěná prostitutka se vynořila odnikud a přiblížila se ke Quaidovi. „Ne volná,“ zavrnila. „Mohla by se uvolnit.“

Pohlédl na ni. Všiml si, že má tři plná ňadra, vyzývavě vestavená ve speciální podprsence. Pro každého muže, který se nedostane za hranice této čtvrti, to bylo něco extra. Ale on byl zvyklý na Lori, ať už jejich manželství bylo

jakékoli a bylo mu jasné, že by tuhle nabídku nevyužil, ani kdyby sem skutečně přišel za sexem. „Díky. Já počkám.“ „Zemskéj slizoun!“ zareagovala. Byl to typ odpovědi, který čekal. Pak si upšoukla a odvlíkla se vyhlížet dalšího potenciálního zákazníka. To už Quaid nečekal; zřejmě měl málo zkušeností s místy jako tohle.

Obrátil svou pozornost zpět k barmanovi. Tentokrát mu vtiskl do dlaně červenou bankovku.

Barman se stal o něco přátelštější. „Smůla je, kámo, že Mel je děsně vybíravá. Lepí se jen na chlápky, co se jí libej.“

Jestli si může dovolit být vybíravá na místě, jako je tohle, pak už musí stát za to! „Zavolej ji. Určitě se jí budu líbit.“

S mírnou nervozitou, kterou Quaid se zájmem sledoval, zavolal barman ke stolu u schodů: „Hej, Mel!“ Bylo ticho; oslovená zřejmě výzvu ignorovala. „Melino!“

Quaid sledoval směr, kterým barman volal. U stolu s několika horníky seděla žena a bouřlivě se smála. Seděla na koleně zamračeného, neholeného chlapíka, zády k baru. Jeden z horníků, který seděl směrem k baru, si všiml barmana a Melinu upozornil. Otočila se.

Quaid byl ohromen. To byla dívka jeho snů!

„Je s ní Tony,“ zamumlal barman. „Dobře vám radím, pane: jestli se nechcete prát...“

„Některé věci za rvačku stojí,“ odpověděl Quaid.

„Pak ale běžte ven. Můj zaměstnavatel má rád svůj nábytek.“

Melinin smích náhle ustal a na tváři se jí zrcadlil šok. Její oči se setkaly s pohledem svého společníka, pak pohlédla na Quaida. Rozhodla se. Vstala z Tonyho kolena a proklouzla k baru. Quaid zůstal stát a čekal, co se stane. Věděl, že tohle setkání pro něj znamená moc – ale co bude dál? Ta žena mu připomínala sen jen svým vzhledem. V laciném, svůdném pohledu, který k němu vyslala, když přecházela místnost, bylo jen málo vznešenosti, kterou očekával.

„No, copak nám to tady stojí,“ řekla Melina. Nakročila k němu a dala mu vlhký, nedbalý polibek. Pak se o něj opřela, cítíc pod košili jeho svaly. „Pořád nabouchanej, jak tak koukám.“ Podívala se dolů. „Nóó. Čímpak to krmíš?“

Uvědomil si, že jsou na veřejném místě, zatímco všechno, co by mohlo být mezi nimi, je soukromé. Tady nemohou mluvit o ničem – tedy pokud je o čem mluvit. Musel hrát také. „Blondýnama.“ Zcela pravdivé; Lori byla blondýnka.

„Mám pocit, že má ještě hlad,“ táhla ho ke schodům. Když míjeli stůl s horníky, Tony natáhl nohu, aby jim zahradil cestu.

„Kam si myslíte, že dete?“ dožadoval se.

„Klídek, Tony,“ chlácholila ho Melina. „Eště toho fůra zbyde.“

Tonyho to neuspokojilo. Chňapl Melinu za paži a strhl si ji do náručí. „Já sem tu byl první!“ Otočil se ke Quaidovi. „Stoupni si do fronty, frajere.“

Quaid sevřel Tonyho zápěstí a přitáhl si ho blíž. „Nejsme v krámě.“

Tony vypadal, že ke rvačce nemá daleko.

„Georgi,“ řekla zoufale Melina. „Řekni tý opici něco rozumného.“

Horník na druhé straně stolu se opřel do židle. Vypadal klidně a jistě. „Potřebujete si pokecat?“ konstatoval rozumně. Obrátil se k Tonymu. „Nech toho kluka bejt.“ Tony otráveně Melinu pustil. Také Quaid uvolnil sevření.

„Udav se,“ zachraptěl Tony.

Melina vstala a pokračovala směrem ke schodům. Quaid ji následoval, přičemž po očku hlídal Tonyho a celý sál. Kdyby se objevil někdo z Richterovy bandy... Ztratil nit svých myšlenek úžasem, když spatřil ženu, jdoucí ze schodů proti němu.

Byla to trpaslice. Její hlava sahala Quaidovi sotva k pasu. Oblečená byla pouze v přiléhavý korzet. Podívala se na Quaida se zájmem.

„Thumbelino, miláčku,“ oslovila ji Melina. „Věnuj se na chvilku Tonymu, jo? Má náký svrbění v rozkroku.“ Trpaslice kývla, ale očima stále ulpívala na Quaidově svalnatém hrudníku. „Nepotřebuješ něco, frajere?“ – v jejím úsměvu byla výzva.

V chodbě nad schody se na něj Melina ohlédla. Její smyslný pohled sliboval příjemné chvíle. Strčila do jedné dveří, lemujících chodbu a pustila ho napřed. Otočila se k němu – a vrazila mu facku. „Ty hajzle,“ vyjekla. „Ty jsi naživu! Já myslela, že tě Coahaagen umučil k smrti!“

„Promiň,“ řekl Quaid zaraženě.

Tón jejího hlasu a chování se úplně změnily. Laciná děvka zmizela ve chvíli, kdy se zavřely dveře. Náhle tu byla inteligentní a sebevědomá žena, která si i ve vzteku zachovávala určitou důstojnost. Quaid nevěděl, jak se má na tak náhlou změnu tvářit.

„Nemohl jsi zvednout ten zatracenej telefon? Tebe nezajímalo, jestli já jsem v pořádku? Ani trochu?“

Quaid nevěděl, co má říci. Miloval tuhle ženu tisíckrát víc, než tu z baru, ale nerozuměl ani jedné z nich. Jen tak stál díval se na ni.

Melinin hněv, jak se zdálo, opadával. To nejhorší napětí bylo pryč. Pozorovala ho a její výraz se opět změnil; stal se hůře čitelným.

Náhle ho objala kolem krku a vášnivě políbila. Quaida to zaskočilo; byl příliš překvapen, než aby mohl dobře spolupracovat.

„Ach, Hausere – zaplať Pánbůh, že jsi naživu!“ rozplakala se. Takže ho znala! Jak by jinak mohla vědět jeho jméno? Nepříliš přesvědčivě se pokusil vymanit z jejího objetí. Pro tohle sem nepřišel, i když po ní toužil.

„Melino... Melino...“ Bylo to opravdu její jméno? Zdálo se, že k ní patří, ale jeho paměť byla němá. S bušícím

srdcem sebral odvalu, aby ji od sebe odstrčil. „Melino!“

Zarazila se, zčervenala a rychle oddechující. „Co je?“

„Musím ti něco říct...“

Udiveně vyčkávala. Quaid těžce pokračoval. „Nepamatuju si tě.“ To bylo zjednodušené, ale v podstatě pravda. Jeho představa ve snu byla jen představa, bez reálného základu. Tuto ženu vůbec nezná; o nic víc, než Hausera. Opravdu s ní někdy byl na holém povrchu Marsu a prozkoumával s ní Pyramidový důl?

Melinin dech se zklidnil. „O čem to mluvíš?“ zeptala se.

„Nepamatuju si tebe. Nepamatuju si nás. Nepamatuju si dokonce ani sebe.“

Melina se krátce zasmála; stále mu nevěřila. „Co je, ztratil jsi najednou paměť?“ řekla. „A jak ses tedy dostal sem?“

Ted' už se mohli dostat k věci. „Hauser mi nechal vzkaz.“

Melina ho zjevně nebrala zcela vážně. „Hauser? Ty jsi Hauser.“

„Už nejsem.“ Sledovala ho s údivem. „Ted' jsem Quaid. Douglas Quaid.“

Melina se ušklíbila. „Hausere, ty jsi přišel o rozum.“

„Nepřišel. Cohaagen mi ho ukradl. Dozvěděl se, že Hauser přeběhl a udělal z něj někoho jiného.“ Quaid pokrčil rameny. „Mě.“

Melina ho podezřívavě pozorovala. „To je příliš absurdní.“

„Pak mne uklidil na Zem,“ pokračoval Quaid, „dal mi manželku a práci a...“

„Říkal jsi manželku?“ Z jejích očí se zablesklo. „Ty jsi ksakru ženatý?“

Quaidovi došlo, že udělal chybu a pokusil se to nějak odehrát do autu. „Nebyla to doopravdy moje žena,“ namítl chabě.

„Ó, promiň, že jsem tak hloupá,“ sarkasmus z jejího hlasu jen sršel. „Byla to Hauserova žena.“

„Podívej,“ řekl chvatně Quaid. „Zapomeňme na to, že jsem mluvil o manželce.“

„Ne!“ Melina byla v ráži. „Zapomeňme na všechno! Skončili jsme spolu! Mám plné zuby těch tvých lží!“

„Proč bych ti lhal?“ Quaid byl rozčilen. Byl už tak blízko k tomu, aby zaplnil bílá místa v paměti a ted' to vypadá, že se nikdy nedostane dál.

Její hlas byl ledový: „Protože stále děláš pro Cohaagena.“

„Nebud' směšná,“ odsekl. Jako by mu plivla do tváře.

„Nikdy jsi mne nemiloval, Hausere. Jen jsi mne využil, aby ses vetřel k nám.“

„Kam k nám?“

Její podezření ještě narostlo. „Myslím, že bys měl jít.“ Vstala z postele.

To bylo to poslední, co by chtěl udělat, a nejen protože se mu líbila. „Melino, Hauser mě potřebuje.“ Ukázal si na hlavu. „Říkal, že tady máme dost na to, abychom Cohaagena dostali.“

„To nezabírá,“ vyštěkla. „Tentokrát ti na to nenaletím!“

„Pomoz mi si vzpomenout,“ řekl a udělal krok vpřed. Melina o krok ucouvla. „Řekla jsem ti, abys vypadnul!“

„Melino!“ naléhal. „Pokoušej se mě zabít!“

Ohnula se a sáhla pod matraci. Quaid si uvědomil, že se dívá do ústí velké automatické pistole. „Vážně?“ podivila se ironicky.

Pátral v jejích očích. Byly jako z ocele a nedávaly mu ani špetku naděje.

K čertu! Ted' neztrácí jen zdroj informací, ted' ztrácí i kus sebe. Našel ženu, o níž snil – a ona ho nenávidí.

S pocitem hluboké urážky opustil pokoj. Když se za ním zavřely dveře, Melina se přestala bránit slzám. Byla hloupá, když si myslela, že ji Hauser někdy miloval.

Přidal se k povstalcům; tvrdil, že si uvědomil špatnost toho, co dělá a že chce pomoci chudákům svrhnout Cohaagenovu nadvládu. Pochybovala o jeho upřímnosti od začátku. Cohaagen musel mít hodně nízké mínění o rebelech, když si myslel, že může mezi ně nasadit agenta tak lehce. Nikdy nenechala Hausera se dostat do Kuatovy blízkosti.

Strávila s Hauserem hodně času, i když v roli hlídání psa pro hnutí odporu, a zatímco její mysl si uchovala původní ostražitost, její srdce ji zradilo. Byl inteligentní, okouzující a velmi přitažlivý; tvrdil, že ji miluje. Než tomu mohla zabránit, zjistila, že se do něj zamilovala. V té chvíli brečela vzteky sama nad sebou. Jak to mohla dopustit? Rebel zamilovaný do špeha Agentury? To je odporné.

Když zmizel, pokoušela se vymazat jeho obraz z mysli i srdce. Přesvědčovala se, že patří do jednoho pytle s ostatními zrádci a donašeči v Cohaagenových službách.

Nešlo to. Když ho uviděla v baru, staré city se zase vrátily. Věděla, že on na tyto city hraje. Snažil se ji znovu oklamat tou báchorou o ztrátě paměti a implantaci nové. Byla to urážka její inteligence, což si hořce přiznávala. Ale co mohla dělat? Věděla, že v hloubi duše ho má stále ráda.

Dole v baru se Benny sápal po Mary, která jeho nájezdy odrážela zkušeně, ale ne doopravdy. „Říkala jsem, že jsem k mání, ale ne volná,“ připomněla mu.

„Já nepotřebuju volňásky, zlato,“ protestoval Benny, „já k tomu mám úřední pověření.“

Pak uviděl Quaida, jak jde sklíčeně dolů. „Zbytek si necháme napříště,“ slíbil. Vyrázil ke dveřím, aby ho dohonil. „Hej! To byla rychlovka.“

Quaid se na něho zamračil a vyšel ven.

Quaid se vmísil do hustého davu na náměstí, namáhavě se prodíraje, aby se vyhnul vojákům, kteří se zdáli být všude. Benny se hrabal za ním.

„Už jste to někdy dělal s mutantkou?“ – zeptal se Benny.

„Ne.“

„Já sem zkoušel tyhle ty siamský dvojčata,“ svěřil se Benny. „Šéfe, u těch nikdy nevíte, kde začít dřív.“

„Nemám náladu,“ zavrčel Quaid. Poznámka mu přisypala sůl do rány. Jak skvělé by to mohlo být – co mohlo, muselo být – s Melinou! Jenže jak ji měl přesvědčit o svých citech, když si nepamatoval nic o jejich vztahu?

Benny za ním pořád visel. „A co takhle jasnovídka? Nechcete se nechat přečíst jasnovídkou?“

Mohla by mu poradit, jak si udobřit Melinu? Moc pravděpodobné to není. „Kde máš auto?“ Benny ukázal přes ulici. Quaid si povzdychl. „Odvez mne do hotelu.“

Benny pokrčil rameny, když vyjížděli z tmavých brlohů a vjeli na jasný, sluncem prozářený přejezd. Udělal, co mohl.

Do Quaidovy duše ten jas nějak proniknout nemohl.

KAPITOLA 18

Edgemar

Quaid opatrně odpočíval ve svém pokoji v Hiltonu. Byla noc v hotelu pro turisty, což nebylo totéž jako noc na Marsu. Den o půl hodiny delší nedělal zřejmě problém zdejším pracujícím, ale turistům, kteří právě přijeli ze Země, to mohlo rozhodit biorytmus. Proto bylo možné každý pokoj nařídít na takový rytmus a čas, jaký si jeho nájemník přál. Quaid se nenamáhal měnit režim, který tu po sobě zanechal jeho předchůdce. Koneckonců, byl také turista. Měl už tedy tm, zatímco venku bylo ještě pozdní odpoledne.

Cohaagenovi nobsledí tu stále ještě nebyli. Opravdu jim upláchl, nebo čekali, až usne? Po těch několika nezdařených pokusech se už možná naučili být opatrní. Velmi pravděpodobně se chtěli vyhnout skandálu v turistické zóně Marsu. Asi by se jim povedlo ho dostat z budovy, ale kdyby to mělo znamenat odliv turistů, kteří se budou bát, že je v hotelu někdo zavraždí, nestálo by to za to. Takže možná, že byl prozatím v bezpečí – a možná, že ne. Samozřejmě udělá bezpečnostní opatření, než půjde spát – dá do postele figurínu a bude spát někde jinde.

Ale jeho mozek se teď, nezabýval otázkami, jak přežít. Zabýval se Melinou. Co by měl udělat, aby se to mezi nimi urovnalo? Teď už si byl jist, že je to žena, o níž snil. Jinak by s ním sehrála divadýlko, při zdánlivě spontánním sexu by z něj vytáhla všechny zajímavé informace a pak by na něj zavolala RichtEROVU smečku. Místo toho ho vyhodila ze dveří. Takže nakonec udělal dobře, i když to bylo bolestivé; zato už ví, že jí může věřit – jen kdyby mohl přesvědčit ji, aby věřila jemu.

No, měl by se na to vyspat. Snad se mu bude zase zdát o ní a třeba mu sen poradí, co má dělat. Zatím si zkusí odpočinout. Najedl se, i když trochu bláznivě: nacpal se sladkými tyčinkami a zajedl to balíčkem vitamínů, aby zachoval rovnováhu ve výživě. Ne že by tak miloval sladkosti, ale dávalo mu to pocit sblížení s Hauserem, přičemž doufal, že si v té blízkosti vzpomene na něco nového. Nebyl lepším psychologem než sociálním pracovníkem, ale připadalo mu, že čím víc bude spojen s věcmi, patřícími Hauserovi, tím víc je pravděpodobné, že se něco z Hausera uvnitř uvolní. Třeba mu to zachrání krk nebo to dodá hlubší smysl jeho životu.

Zapnul video. Pokoj nebyl vybaven stěnovou projekcí – na Marsu nebyl spotřební průmysl tolik rozvinut – ale dalo se zvyknout i na menší obrazovku.

Objevil se hotelový dokumentární pořad o – čem jiném – Marsu. Běžely nudné záběry černých skal v rudé poušti. Tentýž pohled ho včera fascinoval, ale dnes měl plnou hlavu Meliny a cokoli jiného mu ve srovnání s ní připadalo prázdné.

„První důkazy o návštěvě mimozemšťanů na Marsu byly objeveny teprve čtyřicet let po prvním přistání člověka na Marsu,“ vyprávěl skrytý komentátor. „Kdy písek, spečený na sklo, poskytl důkaz cizí návštěvy.“

Quaid ležel na posteli v ztemnělém pokoji a koupal se v bledě modré záři obrazovky a rudé záři oblohy. Tohle by ho za normálních okolností opravdu zajímalo, ale v této chvíli to vše překrývala Melinina rozhněvaná tvář. Spolu s ní by všechno na Marsu bylo báječné; bez ní všechna kouzla ztrácejí smysl.

Přepnul na jiný kanál. Obrazovku vyplnila tvář Vilose Coahaagena a Quaid si přisedl, aby lépe viděl. Cohaagen mluvil ze své kanceláře.

„Dnes v 18.30 jsem podepsal rozkaz, vyhlašující výjimečný stav pro celou kolonii Mars. Nebudu dále tolerovat jakékoli nové sabotáže na naší těžbě surovin. Pan Kuato a jeho teroristé musí pochopit, že jejich úsilí podráždí nohy nám všem jen zhoršuje utrpení...“

Quaid pozoroval tvář svého nepřítele. Proč Cohaagen vyhlásil výjimečný stav? Jaký to mělo smysl? Proti tomu, čím už disponoval se svou mocí Administrátora a s Agenturou pod palcem, se výjimečný stav zdál směšně zbytečný. Ale to už byl způsob jednání politiků. Dokud to vypadalo, že jednají legálně, mohli pokračovat ve svých ilegálních špinavostech.

Nový stříh. Další věc, kterou nikdy neukazují pozemšťanům, uvažujícím o vystěhování na Mars.

Záběr ukazoval vzduchotěsnou komoru, v níž stáli čtyři spoutaní vězni. Vzduch byl pomalu vypouštěn. Bylo jasné, že vězni o tom vědí a že s tím nemohou nic dělat.

„Francis Aquado poškozoval veřejné vlastnictví,“ zněl komentář. „Judith Redenseková a Jeanette Wyleová vzdorovaly zatčení. Thomas Zachary, vlastizrada.“

Tlak nadále klesal. Vězni kašlali, dusíce se. Sliznice jim začaly krváct. Oči vylézaly z důlků. Kamera zabírala každého z nich v detailu, názorně zobrazujíc každou podrobnost, kterou by si mohl sadista přát. Bylo to nepochybně umučení k smrti. Nejen že tu jsou podobné věci zřejmě běžné, ale zřejmě je zde zvykem ukazovat je veřejně a filmovat je pro divácké masy. Vypovídalo to něco nepříliš lichotivého o povaze obecnstva. Na Zemi se aspoň špinavosti držely

pod pokličkou.

Obrazovka potemněla. Donutil se ji vypnout. Držel si hlavu v dlaních, zcela otřesen.

Jestliže se zde poškozování veřejného vlastnictví trestá umučením k smrti, pak může být takto zlikvidován každý, koho chytí, že čmárá po zdi. Jestliže je nevinný člověk zadržen pro vykonstruované obvinění a brání se, pak jeho odpor může být záminkou pro potrestání. Vlastizrada by nemusela být nic víc, než nesouhlas s touto politikou. Už teď se provinil proti všem těmto zákonům! Nenáviděl Cohaaena, poškodil veřejné vlastnictví, když vzdoroval zatčení, protože rozbil okno na kosmodromu. Nebylo také pochyb, že je vinen vlastizradou, protože už zavrhl vládu Marsu. Kdyby se před ním někdy zjevilo magické tlačítko s nápisem ZRUŠIT MARTSKOU VLÁDU, okamžitě by ho stiskl. Jenže spíš bylo pravděpodobnější, že vláda dostane dřív jeho a pak stiskne tlačítko ZRUŠIT HAUSERA / QUAIDA.

Přesto je asi v jeho hlavě ukryto tajemství, které by dokázalo celý problém vyřešit. Jen si vzpomenout!

Byl překvapen zaklepáním na dveře. Napjatě strnul. Klepali by vrahové?

Nové zaklepání. „Pane Quaide...“

Zaváhal, pak se rozhodl odpovědět. Koneckonců, jestli jsou to jeho pronásledovatelé, stejně vyrazí dveře, nebo zahájí palbu skrz ně. „Ano?“

„Potřeboval bych s vámi mluvit – o panu Hauserovi.“ Quaid zde v hotelu nepoužil ani jedno z těchto jmen. Zaregistroval se jako Brubaker. To znamená, že to není žádný náhodný návštěvník. Ale hlas se mu zdál povědomý a Quaid se ho usilovně snažil někam zařadit. To nevěští nic dobrého.

Neměl by riskovat. Vytáhl zbraň a odjistil ji. Naštěstí první co udělal, když se dostal do ústraní, že vytahal z kapes všechny součástky a pistoli složil. Opatrně, ze strany, se přiblížil ke dveřím. „Kdo jste?“ zeptal se.

„Doktor Edgemar,“ ozval se tlumený hlas. „Pracuji v Rekallu.“ Byla pauza. „Špatně se to vysvětluje,“ řekl po chvíli. „Mohl byste otevřít, prosím? Nejsem ozbrojen.“

Quaid opatrně otevřel, připraven k výstřelu.

Venku stál mírumilovně vypadající intelektuál v tvídovém saku. Při pohledu na něj si Quaid vzpomněl, kde už jeho hlas slyšel. Byl to hlasatel z reklamy na Rekall, kterou viděl v metru na Zemi. Tato reklama pak spustila celý řetěz událostí.

Quaid na něj namířil a vykoul dolů do haly.

„Nebojte se,“ uklidnil ho Edgemar. „Jsem tu sám. Mohu jít dál?“

Quaid ho hrubě vtáhl do pokoje a zavřel dveře. Prohledal ho, ale žádnou zbraň nenašel.

„Poslouchám,“ řekl suše.

„Obávám se, že nejste teď doopravdy tady na tomto místě.“

Quaid se nemohl ubránit uchechtnutí, i když měl nervy napjaté k prasknutí. „Doktore, málem byste mne zblblnul.“ O což se možná ten člověk snaží! Zatím se nezmínil ani o Cohaaenovi, ani o Melině; tak jako tak by mu Quaid stejně nemohl věřit. Mohl by tvrdit, že ho posílá Melina, uchlácholit Quaida a vlákat ho v klidu do pasti, kterou mu Cohaaen nastražil. Ale tahle hra byla zábavná, dokonce i v této napjaté situaci. Co by Cohaaen získal na tom, že by Quaida přesvědčil, že je někde jinde? Bylo by snazší ho někam jinam poslat, třeba do pekla, což se dá zařídit kulkou do mozku.

„Jak jsem vám už řekl, vy tu doopravdy nejste,“ trval muž na svém. „A já taky ne.“

„To už musí být nějaká halucinace, když ji lékař sdílí s pacientem!“ Quaid stiskl volnou rukou Edgemarovo rameno, aby se přesvědčil o jeho opravdovosti. „Úžasné. A kde že tedy jsme?“

„V Rekallu.“

Quaidova sebejistota zakolísala. Mohlo to dávat smysl? Byl v Rekallu a ztratil životní orientaci. Celý svět se mu zhroutil a z něj se stal prchající psanec.

„Jste stále připoután k operačnímu křeslu,“ pokračoval Edgemar. „A já vás sleduji na přístroji psychosondou.“

„Á, už to chápu – všechno se mi to jenom zdá!“ pronesl Quaid sarkasticky. „A tohle je součást rozkošné dovolené, kterou mi prodala vaše firma!“ Jen s tím, že žádný předem připravený film by neobsahoval scénu s Melinou kde místo úspěchu se mu dostalo bolestného odmítnutí. Tohle připraví člověku jen realita!

„Ne tak docela,“ odpověděl Edgemar, nevyveden z míry Quaidovým postojem. Doktoři musí umět nereagovat na pacientovo chování. „To, co prožíváte, je váš volný sebeklam, odvozený z naší paměťové pásky. Ale vymýšlíte si ho sám.“

Quaid se zarazil. Předpokládejme, že páska mu Melinu naplánovala jako radostné setkání, ale jeho cynické myšlení to nebylo schopné akceptovat? Takže se jeho podezřívavost stala její, a ona ho proto odmítla? Slyšel, že lidský mozek něco takového dokáže; říká se tomu přenos nebo tak nějak. Možná, že si to zkazil sám!

„Byl jsem vám do vaší iluze uměle vsunut jako záchranný prostředek,“ pokračoval Edgemar bez zaváhání. Zvážněl. „Mrzí mne, že vám to musím říci, pane Quaide, ale dostal jste schizoidní embolii. Nemůžeme vás dostat z vašich představ. Byl jsem poslán, abych vás přesvědčil, že se musíte vrátit zpátky do reality.“

„A ‚realita‘ je, že nejsem doopravdy zde?“ – zeptal se Quaid.

„Přemýšlejte o tom, pane Quaide. Váš sen začal uprostřed implantační operace. Všechno, co se stalo potom, přestřelky, cesta na Mars v prvotřídní kabině, apartmá v Hiltonu – to už je součástí našich služeb.“

„Naprostě a totální žvásty!“ vyprskl Quaid s obavou, že to není tak jisté.

„A co to děvče?“ – namítl rychle Edgemar. „Bruneta s plným poprsím, vyzývavá a cudná, jak jste si přál. To jsou taky žvásty?“

„Ona je skutečná,“ hájil se Quaid. „Sníl jsem o ní, než jsem kdy šel do Rekallu.“

„Pane Quaide, slyšíte se?“ – zeptal se přesvědčivě Edgemar. „Ona je skutečná, protože se vám o ní zdálo?“

„Přesně tak.“ Skutečně tomu věřil, i když neočekával, že tomu doktor bude rozumět.

Edgemar si otráveně povzdychl. „Možná by vás mohlo přesvědčit něco jiného. Mohl byste otevřít dveře?“

Quaid ho dloubl pistolí do žeber. „Vy je otevřete.“

„Je zbytečné být hrubý.“ Edgemar se narovnal a šel ke dveřím. Quaid ho sledoval, připraven na cokoli.

Kromě toho, co spatřil. Na prahu stála Lori!

Quaid sebral všechny síly, aby ten šok nějak strávil. Lori byla krásná, přesně v tom vyzývavém i cudném oblečení, které na ní měl rád, odhalující ze svého poprsí více, než si asi byla vědoma. Na tváři vedle oka byla patrná stopa, kde ji udeřil pistolí. Náhle ho to zamrzelo; nikdy předtím ji neuhodil.

Lori se snažila tvářit statečně, skoro jako by zadržovala slzy při pohledu na nemocné dítě. Nejevila ani nejmenší známky toho, že by byla někdy cokoli jiného než Quaidova milující žena. „Miláčku...“

Ale přece na něj střílela z pistole! Snažila se ho vyřadit, probodnout kuchyňským nožem. Šrámy, které mu přitom uštědřila, dosud pálí. Začala být k němu milá, jen aby ho odpoutala od monitoru, když přicházel Richter s Helmem. Prozradila mu, jak mu byl celý jejich vztah, s výjimkou posledních šesti neděl, uměle implantován. Miláček?

Proboha, chce se mu jí věřit! Jestli tohle všechno byl sen, pak k tomu útoku na něj nikdy nedošlo a ona je skutečně jeho milující ženou.

„Prosím pojďte dál, paní Quaidová,“ vyzval ji Edgemar. Lori vešla váhavě dovnitř. Její boky se stále ještě vlnily tím způsobem, který používala, když ho chtěla vyvést z míry. A dařilo se jí to. Možná, že ji nemiloval, ale byl si po čertech jistý, že k ní necítí ani nenávist!

Tak tedy proč z ní udělal ve snu takového padoucha? Aby si ospravedlnil, že se jí zbaví, až půjde hledat tu druhou ženu na Mars? To by bylo hnusné. Bláznivé myšlení – něco takového by si nemohl dovolit udělat doopravdy.

Ale ani si nemůže dovolit jí důvěřovat! Quaid trhl Lori směrem k sobě a hrubě ji prohlédl. Dokonce i to bylo zraňující, protože si tím jen ověřil, jak krásné tělo má. Tolikrát to tělo hladil a jaké potěšení mu to přinášelo. Jak teď může o ní pochybovat?

„Předpokládám, že ty tu teď taky nejsi,“ řekl mrzutě. Připadal si sám sobě jako neomalenec, ale co mohl dělat jiného? Jedna chyba by znamenala katastrofu.

„Jsem tady, v Rekallu,“ odpověděla.

Quaid se rozesmál a odstrčil ji od sebe. Kdyby se tak změnila, začala mu nadávat, řekla mu, že ho nenávidí! Pak by mohl sám před sebou ospravedlnit, že ji takhle zradil, ať už to udělal ve skutečnosti nebo ve snu.

„Doug, já tě mám ráda,“ Loriiny velké oči začínaly vlnout.

„Tak tak. To je taky důvod, proč ses mě pokoušela zabít!“ Musel si udržet svůj postoj a zamaskovat tak ošklivé pochyby.

„Neee!“ protestovala, propukajíc v pláč. „Neudělala jsem nikdy nic, co by ti ublížilo. Mám tě ráda. Chci, aby ses ke mně vrátil.“ Její zoufalství drásalo srdce.

„Neuvěřitelné,“ mumlal si. Ale jeho jistota byla otřesena. Bylo by tak snadné ji obejmout...

„Co je neuvěřitelné, pane Quaide?“ zeptal se Edgemar. Pokračoval rozumným tónem. „Že prožíváte paranoidní představu vyvolanou akutním neurologickým traumatem? Nebo“ – jeho hlas přešel do ironie – „že jste opravdu nepřemýšlitelný agent z Marsu, který se stal obětí meziplanetárního spiknutí, majícího za úkol ho přesvědčit, že je nekvalifikovaný stavební dělník?“

Quaidova jistota, už tak chabá, dostala další ránu. Poslední události, které zažil, se skutečně zdály tak nesmyslné! Věci, které nedávají moc smysl – jak se dají lépe vysvětlit, než jako výplod trochu podrážděného, snícího mozku?

Edgemar ho pozoroval s velkým porozuměním a laskavostí. „Doug, kolik z nás je hrdinů? Jste dobrý, férový chlap. Máte krásnou ženu, která vás má ráda.“

Lori vyslala ke Quaidovi ryzí, láskyplný pohled.

„Máte perspektivní práci a dobré vyhlídky do budoucnosti,“ pokračoval Edgemar. „Máte celý život před sebou, Doug.“ Trochu se zamačkal. „Ale musíte chtít se vrátit zpátky do života.“

Zdálo se, že vše do sebe zapadá. Quaid byl skoro přesvědčený. Jistěže chtěl být dobrodružný hrdina, ale jeho dosavadní dobrodružství ho z těchto tužeb téměř vyléčila. Chtěl mít krásnou ženu, a to Lori bezesporu byla. Že neměla tmavé vlasy – byl to ten důvod, pro nějž ji odkopnul? Když se uváží, že ho Melina zradila...

„Co mám dělat?“ – zeptal se.

Edgemar rozevřel dlaně; měl na ní malou pilulku. „Spolkněte tohle.“

„Co je to?“ Quaid nebyl tak hloupý, aby mu nedošlo, že pilulka ve snu jen těžko dokáže to, co nedokáže snění samotné.

„To je symbol. Symbol vaší vůle dostat se zpátky do reality,“ vysvětloval Edgemar. „Uprostřed snu prostě usnete.“

A probudíte se do reality? To už se stalo minule, když spadl do té propasti mimozemšťanů na Marsu a pak se probudil v posteli u Lori. To je lákavé! Vzal si pilulku do dlaně a uvažoval. Mohl by to zkusit racionálně: v životě si člověk vezme prášek, aby se uzdravil. Ve snu si člověk vezme prášek, aby se chtěl uzdravit. Výsledek by měl být podobný.

„Měl bych vám ještě říci, pane Quaide, že Rekall vám zabezpečí zdarma poradenskou službu, tak dlouho, jak to budete potřebovat. Kromě toho, jestliže se vzdáte dalších nároků, vyrovnáme se s vámi značnou sumou v hotovosti.“

„Kolik?“ Otázka přišla automaticky, ačkoli ho v této chvíli odpověď příliš nezajímala. Závažnější dilema bylo, zda se chce vrátit do reality, kterou poznal na Zemi, nebo zda chce pokračovat ve svém bláznivém dobrodružství na Marsu. Odpověď by měla být jasná, ale při vzpomínce na Melinu a ještě na něco neznámého, něco tak důležitého, že...

„Sto tisíc kreditů. Možná víc.“

Lori zazářila; byla na ní vidět naděje. „Přemýšlej o tom, Dougu. Mohli bychom si koupit dům.“

Místo buňky v dvoustém poschodí. I tohle bylo přitažlivé. Třeba i prázdniny v podmořské báni.

„Samozřejmě,“ dodal Edgemar, „všechno závisí na tom, zda si vezmete tu pilulku, nebo ne.“

V Quaidovi, který už pomalu podléhal logickým argumentům, opět vzrostlo podezření. Proč by mělo všechno záviset jen na té jedné pilulce? Proč by nestačilo jen prohlásit „Už nechci snít! Chci se vrátit do reality k Lori!“ a být tam zpátky? Vzácně se mu přihodilo něco, o čem si myslel, že se tomu říká vědomý sen. V té chvíli si vždy uvědomil, že sní a byl dokonce schopen sen částečně kontrolovat. V naprosté většině případů však v takové chvíli sen ztratil svůj smysl a on se probudil. Takže místo, aby si užil s krásnou kočkou, probudil se s erekcí a neměl kde se vybit. To bylo dávno, v pubertě, ještě než poznal Lori. Přesto byla logika stejná: když se nemohl ze snu probudit bez symbolu, proč by to mělo jít s ním? Proč po tom symbolu všichni tak pahnou?

„Dejme tomu, že máte pravdu,“ začal Quaid. „Všechno je to sen.“ Zvedl zbraň k Edgemarově hlavě. „Pak můžu stisknout kohoutek a nic se nestane.“

Pomalu tiskl spoušť. Tahle zkouška bude účinná. Jestli se mu to nezdá, Edgemar se jí bude určitě chtít vyhnout!

„Dougu, nedělej to!“ vykřikla Lori.

Edgemar zůstal nepřírozeně klidný. Z jeho očí a hlasu byl patrný nezištný zájem o pacienta. „Pro mne to nebude nejmenší rozdíl, Dougu, ale pro vás to bude mít katastrofální následky. Ve vaší myslí budu mrtev. A když tu nebude nikdo, kdo by vás vyvedl ze snu ven, zůstanete trvale v psychotickém stavu.“

Bylo by to možné? Psychóza je choroba, která postihuje myšlení. Mohl by jeho čin nějak ovlivnit vývoj, kterým jeho myšlení prochází? Kdyby zastřelil Edgemar, znamenalo by to, že se chce vyhnout realitě, a kdyby si vzal pilulku, znamenalo by to skutečně, že se do ní chce vrátit?

„Dougu, prosím tě, poslechni doktora Edgemar!“ – prosila Lori.

Quaid, stále s prstem na spoušti, byl zmítán pochybnostmi. Věděl, že mu nikdo nezabrání, aby Edgemarovi roztříštil mozek. Ale chce to skutečně udělat? Kdyby to mělo znamenat, že tím uzavře sebe sama do snu o násilí, nejistotách a zklamané lásce?

„Sen bude čím dál šílenější, stěny reality se budou hroutit,“ promluvil Edgemar. „Jednu chvíli zachráníte celé povstání, hned na to budete Cohaagenův nejvěrnější přítel. Až nakonec vás na Zemi lobotomizujeme, amputujeme vám část mozku.“

Quaid byl v koncích. To musela být pravda: jestli je opravdu na Zemi napůl v kómatu a není ho možné z něj vzkřísit, pak mu skutečně lobotomií provedou. Z toho není úniku. Navíc by to bylo nevýhodné. Člověk po amputaci části mozku toho asi moc nevymyslí, ale se sbíječkou pracovat může. Zatím si ale může zvolit lepší osud; bylo by katastrofou zvolit si iluzi, tak či onak.

„Vzchopte se, Dougu,“ pronesl pevně Edgemar. „A dejte pryč tu zbraň.“

Quaid váhavě poklesl rukou s pistolí. Jestli je tohle sen a on někoho zastřelí, zemře (nebo přijde o kus mozku, což je totéž) místo toho druhého.

„Tak je to v pořádku. A teď uchopte pilulku...“ Edgemar se odmlčel, když Quaidova ruka pomalu uchopila prášek. „Vložte si ji do úst.“

Quaid si ji dal do úst. Chutnala přesně jako pilulka. Ale takto může chutnat ve snu stejně jako ve skutečnosti.

„A spolkněte ji,“ pokračoval Edgemar, jako by naváděl slepého pilota na přistání.

Quaid zaváhal. Edgemar a Lori na něho napjatě hleděli. „Tak do toho, Dougu,“ povzbuzovala ho Lori.

Náhle ho přepadly pochybnosti. Co když to není sen? Pak by v pilulce mohla být – a patrně i je – dávka, která ho zneškodní nebo dokonce zabije.

V tom spatřil osamělou kapku potu, jak stéká dolů po Edgemarově obočí.

Hauserovy reflexy převzaly kontrolu. Ihned trhnul pistolí k Edgemarovi a vypálil.

Plastická trhavina v plastické pistolí vymrštila plastickou kulku skrz Edgemarovu hlavu. Krev se rozstříkla v širokém okruhu po zdi.

Potom krvavá skvrna explodovala a odmrštila Quaida kus zpátky. Ve zdi se vytvořila velká díra. Zvolil si špatně! Jeho snový svět se bortí, přesně jak to Edgemar předpověděl!

Narazil na zadní stěnu a padl na zem. Otvorem v protější zdi se dovnitř vřítily čtyři agenti a vrhli se na něj.

Ale to nebyl konec snu! Tohle bylo potvrzení reality Marsu! Nezaútočili na něj předtím, protože se ho snažili dostat živého, zjistit, co ví. Když se trik s pilulkou nepovedl, vtrhli dovnitř, aby se ho zmocnili násilím. Teď to dávalo perfektní smysl!

Takto ujištěn se začal bránit. Snažili se ho spoutat, ale jednoho nabral loktem do zubů, dalšímu vykloubil rameno a podařilo se mu se vykroutit z jejich sevření. Skopl agenta, který ho držel za nohu. Nepoužívali zbraně, snažili se ho přemoci rukama!

Dotýká se rukama podlahy, aby udržel rovnováhu, prodíral se ke dveřím. Dostane se ven a sny vemčert!

Ale před ním byl ještě někdo. Vzhlédl. Lori mu blokovala cestu. No dobře. Znovu se dal do pohybu – a její bota ho udeřila do tváře.

Zakolísal, zasažen spíše její nenávistí než samotnou silou úderu. Nechtěl ji znovu udeřit! Už to na Zemi bylo příliš. Zastavil se jen na okamžik, ale to stačilo jeho pronásledovatelům, aby ho opět obklopili a snažili se ho přemoci. Vypjal se, aby prvního z nich zdvihl a mrštil ho na hlavu jeho kompliců.

V tom ho Lori kopla do varlat a celá planeta vybuchla v bolesti. Přestal se bránit; nebylo nic než agónie a její zrada. Vždyť tvrdila, že ho miluje!

Někde jakoby z dálky, mimo okruh bolesti, ji slyšel, jak říká: „To je za to, že jsem kvůli tobě musela na Mars. Víš, jak strašně tuhle hnusnou planetu nenávidím!“

Ne, to nevěděl. Myslel si, že je to jen póza, která ho měla odradit od jeho cestovatelských choutek. Zřejmě nehrála úplně všechno.

Agenti mu spoutali ruce za zády. Byl bezmocný. Pak ho Lori kopla kolenem do tváře, posílajíc ho téměř do bezvědomí.

Mlhavě vnímal, že ho táhnou ke dveřím. Lori mu přece jen nakonec prokázala jednu laskavost. Definitivně ho přesvědčila o svých pravých citech vůči němu. Teď už by se oklamat nedal, i když nebylo pravděpodobné, že k tomu ještě někdy bude mít příležitost. Vědomí ho opustilo docela.

Lori promluvila do bezdrátového videofonu. „Dostala jsem ho,“ ohlásila a usmála se na Richterovu tvář na obrazovce.

„Přineste ho,“ odpověděl Richter.

Lori našpulila rty v tichém polibku. „Čau.“ Spojení skončilo.

Radši by toho chlapa zabil, ale Lori se alespoň podařilo dostat ho živého, jak Coahaagen přikázal.

KAPITOLA 19

Útěk

Richter s Helmem čekali v autě před Hiltonem. Richter zatínal spokojeně pěsti. „Použijte výtah pro personál,“ nařídil. „Počkáme tam na vás.“ Helm už vystupoval z auta, Richter ho následoval a oba se rozeběhli do hotelu.

Quaid mátožně přišel k vědomí. Táhl ho do služebního výtahu. Dva hosté a hotelový poslíček s vozíkem na zavazadla ustoupili, nezasahující do děje. Musel být v bezvědomí jen pár vteřin – právě dost na to, aby se bolest v jeho varlatech utišila na snesitelnou úroveň.

Podepřeli ho a čekali na výtah. Civěl do země, nekladl odpor a snažil se trochu víc přijít k sobě. Jeho oči se zaměřily na něco pěkného. Po chvilce si uvědomil, že jsou to Loriiny nohy. Škoda, že její srdce se nevyrovnalo kvalitou těla! Všiml si také, že má na kotníku pouzdro s nožem. Nemohlo být pochyb o tom, že je profesionál! Jak se jen mohl nechat takhle oklamat?

Dveře výtahu se otevřely. Vyšlehl z nich výstřel.

Cože? Po tom všem ho zastřelí? Ale necítil žádný zásah. Pak se zhroutil agent, stojící před ním. Jeho tvář byla ztělesněný úžas. Nezemřel Quaid, ale on. Co se to děje?

Z výtahu vyběhla žena. Měla stejně pěkné nohy jako Lori, plnější poprsí a dlouhé hnědé vlasy. Melina!

Bleskově se otáčela na všechny strany a její zbraň chrtila jednu ránu za druhou. Za okamžik skosila zbývající tři muže, kteří drželi Quaida. Jemu samotnému se vyhnula. Buď měl štěstí, nebo je Melina skvělý střelec.

Lori skočila na zem, švihla nohama a podrazila Melině nohy. Zbraň vylétla do vzduchu. Lori chytla Melinu za vlasy a trhla jí hlavou dozadu tak silně, že jí málem zlomila vaz. Pak si obtočila její vlasy kolem zápěstí a udeřila Melině obličejem o zeď. Jednou. Dvakrát. Třikrát. Melina se přestala bránit. Quaid věděl, jaké to je, sám už to také zažil.

Vykroutil se z kupy těl svých vězňů. S rukama spoutanýma za zády, vytrhl pistoli jedné z mrtvol. Agenti měli zbraně, jen je nepoužili proti Quaidovi. Tentokrát.

Lori vytáhla nůž z pouzdra na kotníku. Zdvihla ho do výšky, připravujíc se vrazit ho Melině do srdce. Na chvíličku zaváhala.

Melininy oči se stočily tím směrem. Spatřila čepel, visící nad ní.

Na to Lori čekala. Zjevně věděla, kdo je Melina: dívka ze snu. Chtěla, aby Melina viděla, co ji čeká. Možná taky chtěla, aby to viděl i Quaid. Snažila se ho zranit jakýmkoli způsobem a našla si vynikající způsob.

„Přestaň!“ vykřikl Quaid. To nebyla prosba, ale varování. Lori se ohlédla a zjistila, že se nachází na mušce jeho pistole. Ale všimla si také, jak je zkroutěný, s rukama svázanýma za zády. Mohl by z téhle pozice přesně vystřelit?

Loriino chování se změnilo, tím chameleoním způsobem, který jí byl vlastní. Bylo jasné, že zná odpověď na otázku ohledně přesnosti Quaidovy střelby. „Doug,“ vydechla. „Nic mi neudělal, že ne?“

Pistole nepřestala mřít.

Lori nechala klesnout ruku s nožem a složila paže nevinně k sobě. „Buď rozumný, zlatíčko. Jsme manželé.“

Ano, kdysi to tak vypadalo. Ale teď už věděl své. Jeho zbraň nezakolísala.

Lori uchopila nůž za špičku a nepatrně jím pohnula do vrhací polohy. Nepochyboval, že jím dokáže mrstít přesně tam, kam si zamane. Stane se prvním terčem.

„Považuj tohle za rozvod,“ řekl drsně.

Lori šklubla rukou dozadu, aby hodila svůj nůž.

Quaid vypálil. Kulka ji zasáhla do čela. Nůž vypadl z ruky. Zhroutil se.

Byl by ji mohl nechat odejít, dokonce i potom co se pokoušela zabít Melinu. Neměl rád zabíjení žen. Ale Lori teď ukázala svou pravou tvář. Byla agent každým coulem, brutální jako kdokoli z nich a nebezpečnější než většina ostatních. Muselo k tomu dojít.

Melina se posadila, potlučená a otřesená. Zcela jistě nečekala, že bude v boji přemožena jinou ženou. „To byla tvoje žena?“

Quaid přikývl. Udělal, co bylo třeba a věděl, že to tak bylo správné, ale stejně se mu z toho zvedal žaludek. Jak je vidět, Lori nejenže ho nemilovala, ale neměla ho ani ráda. On jí také nemiloval, ale rád ji měl. Zabil ji s daleko těžším

srdcem, než by to byla udělala ona.

„To byla ale čubka,“ ulevila si Melina.

Výstižné shrnutí. Tak skončilo osm let – nebo jejich ekvivalent v šesti týdnech – života. Bolelo to.

Richter netrpělivě bouchl do přivolávacího tlačítka služebního výtahu. Konečně přijel. Richter a Helm nastoupili. Stále mu bylo líto, že se Hauser nějak nevzpíral, aby byla záminka proč ho zabít bez porušení rozkazů.

Melina se bolestivě přeplazila přes Lori a prohledala její kapsy.

Quaid ji pozoroval. „Pauza na svačinku?“ zeptal se sarkasticky. „Po práci?“

„Tohle je moje práce,“ odpověděla.

„A ‚Poslední šance‘ je tvoje hobby.“ Věděl, že je otravný, ale rozčílovalo ho, že Melina se vším dělá takové tajnosti.

„To je mé krycí zaměstnání,“ vysvětlila, zatímco pokračovala v prohlídce.

Byla profesionál stejně jako Lori. Dědala vše, co bylo nezbytné, aby utajila a tím uchránila své skutečné poslání. Mohlo ho to napadnout. „Myslel jsem, že mne nemáš ráda.“

„Neměla jsem,“ odpověděla Melina krátce. Našla klíč od pout a odemkla je.

„Proč jsi změnila názor?“ zeptal se, jako by byli na konverzační vycházce a ne na zoufalém útěku.

„Jestliže Coahaagen chce, abys zemřel, tak jsi možná čistý.“ Ve skutečnosti to vypadalo, že Coahaagen se ho tentokrát pokoušel dostat živého; jeho muži mohli Quaida kdykoli odstřelit přes stěnu, ale místo toho zinscenovali to divadýlko s Edgemarem a Lori. Prozatím však neztrácel čas zkoumáním této záhady. Melinina dedukce byla podobná té jeho, když přemýšlel o ní: jestliže odmítala jakékoli kontakty s jeho osobou, dokud měla sebemenší pochybnosti o jeho úpřímnosti, byla pravděpodobně také čistá. Lori byla její pravý opak, a nejen barvou vlasů. Než se člověk rozhodne, zda má někoho považovat za svého přítele, je někdy dobré poznat jeho nepřítele.

„Takže ses stavila, aby ses mi omluvila.“

„Kuat to chce vidět.“ Stáhla mu pouta. „Jdeme!“ Pomohla mu vstát a vyrazili dolů chodbou.

Richter s Helmem vyběhli z výtahu. Richter se zarazil, když uviděl díru po kulce v Loriině čele. Krev mu zmizela z tváře, jak byl zasažen vlnou nevěřivosti a vzteku. Když ji naposled viděl, byla tak teplá, tak živá, a teď...

Ne, pomyslel si. Lori ne. Ne moje Lori. Byla ta nejužasnější věc, jakou kdy v životě měl. Elegantní, krásná a skvělá v posteli. Nemohl snést pomýšlení, že už ji nikdy nebude držet v náručí, nikdy neuvidí její úsměv, nikdy neuslyší její vášnivý hlas.

Celou duši mu zaplnil otupující smutek, který rychle vystřídala rozžhavená běl zuřivosti. To udělal Hauser. Ta zatracená, zrádná krysa! Richter pomstí její smrt, kdyby to měla být poslední věc, kterou v životě udělá. Rozrazí tomu parchantovi hlavu, udělá z něj...

Helm se dotkl jeho ramene a ukázal před sebe. Richter spatřil Quaida a Melinu, jak přecháží dolů halou. S nepřičetným řevem začal Richter pálit. Kulky svištěly Quaidovi kolem uší.

Krucí! Obával se, že ve výtahu budou další agenti, takže v případě přestřelky by jeho i Melinu dostali, i kdyby zlikvidovali Richtera s Helmem. Ale zdálo se, že jsou tu jen ti dva. Každé zaváhání, každý pokus o zaujmutí pozice, z níž by se dalo přesně střílet, by mohl znamenat osudovou chybu. Museli běžet dál.

Dostali se ke dveřím s označením VÝCHOD. Melina za ně zatahala. Nešly otevřít. „Ksaku!“ vykřikla.

Nezbývalo nic jiného než běžet dál. Blížili se k velkému oknu na konci chodby. Venku byla vidět jen rudá obloha a geodetická konstrukce kopule bez jakékoli známky země, na které by stála.

„Co teď?“ – zeptal se Quaid, když viděl, jak se blíží konec slepé uličky.

„Skoč!“ zněla pádná odpověď.

Kdyby měl své duševní schopnosti lépe pod kontrolou, možná, že by se zastavil, ale byl stále trochu oťresen úderem, který dostal. Snad na tom byla stejně. No, když už musí skákat z okna, alespoň že s ním bude Melina!

Vzpomněl si na sen...

Vrhli se kupředu – a proletěli oknem. Letěli vzduchem a padali a Quaidovi se před očima odvíjely části jeho života. Začal i trochu rozumět informaci skryté v jeho mysli. Souviselo to s osudem lidstva!

Pohlédl pod sebe a uviděl střechu asi šest stop pod sebou. Melina o ní zřejmě věděla. Hotel byl postaven jako kaskáda teras v těsné blízkosti kopule.

Dopadli, poněkud potlučení se vyškřábali na nohy a pokračovali v útěku. V rozbitém okně se vynořil Richter s Helmem a zahájili palbu. Quaid a Melina se dostali za roh a unikli z dosahu střel. Jejich pronásledovatelé naštěstí v běhu nedokázali přesně mířit, takže plýtvali střelivem.

Ale brzy se opět octli v pasti, s tím rozdílem, že tady je neomezovaly stěny jako v hotelu, ale hloubka kolem. Kam teď?

Melina běžela plnou rychlostí ke kraji. Quaid ji s hrůzou následoval. „Zase?“

Evidentně ano. Zadoufal, že Melina stále ještě ví, kam jde. Pak zahlédl před sebou kopuli. Zastrčil si pistoli za opasek. Mrzelo ho, že si nedokázal uchránit plastickou zbraň, kterou s takovou námahou propašoval. Byla to skvělá zbraň.

Doběhli na okraj střechy, natáhli se a chytli se konstrukce kopule. Zase našli únikovou cestu!

Když se Quaid zavěsil na nosník, ohlédl se za sebe. Richter a Helm dorazili na okraj střechy. Richter zvedl zbraň k výstřelu, ale Helm mu srazil ruku právě včas, aby kulka šla pouze do země.

„Chceš nás zabít?“ zařval Helm.

Rozzuřený Richter praštil Helma po hlavě a pokusil se vypálit znovu. Helm urputně bojoval se svým o mnoho větším nadřazeným. „Prorazíš tu zatracenou kopuli!“ – ječel, když srazil Richtera.

Má pravdu, pomyslel si Quaid a vzpomněl si na příhodu z kosmodromu. Kulka to dokáže stejně dobře jako maska s výbušninou. Richter je zbrklý hlupák, který je na honu za svým cílem schopný zabít řůu nevinných lidí. Ale asi už přišel k rozumu, protože podruhé už nevystřelil.

„Jen tak mimochodem,“ zafuněl, jako by si lezli jen pro zábavu. „Slyšelas někdy o firmě jménem Rekal?“

„Dělávala jsem pro ně modelku. Proč?“

„Jen mě to tak napadlo.“ Zdánlivě nesouvisející útržky v jeho hlavě zapadaly na svá místa.

Quaid následoval Melinu, jak se soukala po nosnících, klouzala dolů po trubkách a přeskakovala z jedné vzpěry na druhou. Možná, že nevypadala na první pohled příliš sportovně, ale teď se pohybovala jako rozený akrobat!

Zmitání Quaidova těla uvolnilo pistoli za pasem. Nemohl ji zachytit, jen se s lítostí díval, jak padá dolů. Melina tu svoji buď odhodila ještě na střeše, nebo o ni přišla podobným způsobem. Nadále už nebyli schopni palbu opřetovat.

Richter s Helmem zatím sestoupili dolů přes hotel, což bylo mnohem snazší a rychlejší. Dotahovali je!

Quaid a Melina dopadli na zem těsně u zdi. Téměř současně dorazili Richter s Helmem. Běželi k nim a cestou stříleli. Quaid se rozhlédl; nebylo kde se schovat. Zuřivě hledal svou ztracenou pistoli, ale zmizela mezi krámy u základny kopule a nebyl čas ji najít. Vypadalo to bledě!

Richter se dostal na účinný dostřel a zpomalil do chůze. Zvedl zbraň a pečlivě mířil. Šklebil se. Nestál o zajatce!

V tom se zpoza rohu vyřítilo auto a odřízlo uprchlíky od pronásledovatelů. Zastavilo přímo před Quaidem a Melinou. Byl to Benny, černý taxikář! „Nechcete svízt?“ – houkl na ně.

Skočili do auta, padající jeden přes druhého, jak Benny vystartoval a pádil pryč.

„Do Poslední šance!“ oddechovala Melina. „Rychle!“ Richter vypálil bez míření a zadní okno se vysypalo. Quaid strhl Melinu dolů, aby ji nezasáhly střepy.

„Ježíšmarjá!“ – zaječel Benny. „Vy ste v průšvihu?“ Prošlápl plynový pedál až na zem.

Kus za nimi se Richter s Helmem cpali rychle do auta a vyráželi za nimi, chrlíce jednu ránu za druhou.

Benny smýkl vozem do hlavního tunelu. „Co mi to děláte, šéfe! Živím šest dětí!“

Auto zahnulo ostře doleva do roury, vedoucí přes kaňon.

Pohyb hodil Quaida a Melinu na sebe. Původně si to Quaid přál, ale když teď k tomu došlo, ihned se odtáhl; nechtěl zavdat příčinu k nějakému nedorozumění.

Dláždění trubice nebylo úplně hladké. Jak auto přejíždělo z jednoho panelu na druhý, světla blikala a pneumatiky vydávaly rytmicky zvuk. Klap, klap, klap, doléhalo k nim přes podvozek auta. Zvláštním způsobem to uklidňovalo.

„Máš zbraň, Benny?“ zeptal se Quaid.

„Pod sedadlem, šéfe.“

Quaid se ponořil pod přední sedadlo spolujezdce a našel pistoli, uloženou v tajné schránce. Vytáhl ji ven a prohlédl si ji. Speciální zbraň určená pro profesionály. Byla nabitá. Ten taxikář věděl, jak se má bránit, když je to potřeba!

Ohlédl se. Richter se vykláněl z auta. U hlavně jeho pistole se zablesklo a Bennyho zpětné zrcátko vzalo za své. Richter se zastřeloval!

Quaid se vyklonil z okénka a pečlivě vypálil. Střela se ujala, Richterovo přední sklo se roztržilo.

Jejich auto zakličkovalo, ale drželo dál směr. To znamená, že nezasáhl řidiče. Smůla. Objevila se ruka s pistolí, odstraňující střepy. Střelba pak pokračovala zevnitř vozu.

Dosáhl tedy jediné toho, že Richter mohl lépe střílet! A vypadalo to, že vytáhl zbraň těžšího kalibru. Co to mohlo být? Richter vystřelil. Z taxíku odletěl nárazník. Další rána, tentokrát další okénko. To snad musel být kanón!

Quaid stiskl spoušť, ale bez výrazného účinku. Oba pronásledovatelé byli skrčeni, čímž je nemohl dobře zasáhnout, a pokud netrefí přímo je, nenapáchá velké škody. Přední pneumatiky byly zřejmě chráněny kovovými štíty, takže vůz sám nebyl příliš zranitelný, alespoň ne jeho pistolí. Zato Richterův kanón...

Richter opět vypálil. Tentokrát byla smetena střecha. „Ksaku!“ zaječel Benny. „Já mám auťák na půjčku!“

To nejhorší však mělo teprve přijít. Bennyho pneumatika dostala zásah právě v zatáčce. Neovladatelný taxík vylétl ze zatáčky, převrátil se a klouzal po střeše, aby se zastavil na venusvillském náměstí.

Quaid si stěží uvědomoval, co dělá; Hauser zřejmě převzal velení, jak to dělal v nejhorších krizích. Zjistil, že drží Melinu a objímá ji, jak jen může, aby ji ochránil před nárazem.

Začal jednat, ještě než se vrak zastavil. „Všichni ven!“ vyštěkl. Hrabali se z trosek přes shora visící sedadla, rozbitým oknem ven. „Honem! Honem!“ – popoháněl je, zvedaje se na nohy. Pomohl vylézt Melině a Bennymu.

„Ježíšmarjá,“ sténal Benny. „Dyt' voni teď dou i po mně!“

Všichni tři se dali do běhu; právě včas. Richterovo auto se vyřítilo ze zatáčky a zastavilo se skřípěním brzd. Vynořil se Richter s Helmem a provrtali vrak kulkami.

KAPITOLA 20

Kuato

Zvuk střelby musel varovat barmana v Poslední šanci. Podržel dveře otevřené, když Melina, Quaid a Benny

vpadli dovnitř a zabouchl je hned za nimi. Quaid se zarazil, překvapen pohledem, který se mu naskytl.

Tony a ostatní horníci zdvihli svůj stůl a spolu s ním i kus podlahy. Pod ním zela díra. Byla to snad nějaká úniková cesta?

Melina věděla s jistotou, k čemu to slouží. Sestoupila do díry a zmizela ve tmě. Benny ji následoval, vrhaje vyděšené pohledy přes rameno. Quaid se probral z překvapení a rychle se tam ponořil také.

Horníci vrátili stůl na místo a pokračovali ve své partii pokeru. Když do baru vtrhli Richter, Helm a šest vojáků, právě měli rozdáno. Hráči karet pozorovali pronásledovatele s mírným údivem. Scéna byla tichá a mírumilovná jako bridžový klub v ospalé čtvrteční odpoledne ale Richter se nenechal zmást. Bylo mu jasné, že tito podlídé kryjí muže, který zabil Lori, a proto ztratili právo na život. Nezáleželo mu na tom, kolik jich bude muset zabít, aby z nich vyrazil informaci, kterou potřeboval.

Chytnul Mary a přiložil jí zbraň k hlavě. Byla to tatáž pistole, která zničila Bennyho střechu. „Kde jsou?“ houkl na ni.

„Kdo? Já nevím, vo kom...“ Výstřel smetl Mary hlavu s ramenou. Richter odhodil její tělo a hrábl po Thumbelině.

„Možná, že ty to budeš vědět,“ vybídl ji s chladnou hrozbou v hlase.

Dříve než mohla odpovědět, vymrštil se Tony a rybičkou složil Richtera na podlahu. Helm vystartoval, aby mohl na Tonyho zamířit, ale Thumbelinina ruka vyjela s dýkou vzhůru a rozpárala mu břicho od slabin až po hrudní kost.

Bylo to jako vhodit sirku do soudku s prachem. Ostatní horníci ožili, útočice na vojáky pěstmi, noži, pistolemi, lahvemi a púllitry. Když se Richter uvolnil z Tonyho sevření, zjistil, že polovina jeho vojáků je vyřazena z boje.

Vrhl se oknem ven, pronásledován palbou. Zbytek vojáků se vzchopil a kryl jeho útěk clonou střel.

Richter prchal k místu, kde stálo vojenské vozidlo, které jim přivezlo posily a kryl se po cestě za barikádou trosek aut a starých krámů. Za svištění kulek uskakoval, klíčkoval a kutálel se směrem k autu. Všiml si, že vůz je vybaven raketometem. Oči mu zazářily. To je ono!

„Hej, vy tam! Sem, tímhle směrem!“ zavelel. Řídil zamíření raketometu a právě se chystal dát povel k palbě, když mu voják podal polní videofon. „Cohaagen,“ dodal na vysvětlenou.

Richter zaskřípal zuby a vzal si sluchátko. „Pane...“ začal, ale Cohaaagen ho přerušil.

„Zastavte to a vypadněte odtamtud.“

Ne, ne, to se nesmí stát. „Pomáhali Quaidovi!“ protestoval Richter a hlas se mu lámal vztekem a úžasem.

„Prima!“ odpověděl Cohaaagen. „Stáhněte se ze sektoru G. Ihned.“ Dříve než Richter mohl něco říci, Cohaaagen dodal. „Nemyslete. Udělejte to.“

Richter si všiml výrazu v Cohaaagenových očích a spolkl ostrou odpověď. Cohaaagen má něco za lubem. Richter sice nevěděl, co to je, ale tušil, že to bude daleko horší, než všechny armádní raketometry dohromady. Uposlechl rozkaz.

Quaid propadl šachtou do tunelu a následoval Melinu a Bennyho. Tunel vypadal na jednu z větví obrovského důlního komplexu, který se rozprostíral pod celým městem. Jeho domněnka se záhy potvrdila, když mijeli skupiny horníků, kteří vrtali sbíječkami do skalních stěn. Horníci je ignorovali; asi byli na podobné výjevy zvyklí.

Chodba ústila do několika jiných na křižovatce pod vzdálenějším koncem Venusville. Melina se na okamžik zastavila aby popadla dech, když mechanický náraz otřásl zemí pod nohama. Zatajili dech.

„Panebože,“ řekla Melina zděšeně. „Havarijní tlakové dveře! Chtějí nás odříznout od zbytku města!“

Dřív, než to dořekla – VZZUUM! Ze stropu sjela kovová přepážka a uzavřela vstup do jednoho z tunelů před nimi. Vrhli se k druhému – příliš pozdě!

Už zůstal otevřen jen jediný tunel. S rychlostí, kterou jim propůjčilo zoufalství, se skrčili a prokutáleli se pod poslední z bariér, než mohla dopadnout na své místo. Povedlo se to!

Povstalci, kteří přežili řezbu v Poslední šanci, opatrně vyhlíželi ven přes špičaté kusy skla, které zbyly ve zničených okenních rámech. Vojáci před chvilkou zastavili palbu a teď to vypadalo, že se stahují a odjíždějí pryč. Rebelové nevěděli, co si o tom mají myslet.

Když armáda zmizela z dohledu, vylezli obyvatelé Venusvillu ze všech děr, v nichž se poschovávali během bitvy. Mluvili šeptem. Někteří se tvářili užasle, jiní podezřívavě. Překvapilo je uzavření tlakových dveří; nikdo nevěděl, co se stane dál. Na náměstí se shlukl dav, ale byl divně zakřiknutý. Pak se ztišil dokonce ještě víc.

Obrovské větráky, které zabezpečovaly cirkulaci vzduchu po celém sektoru, zpomalily a zastavily se. Zavládlo naprosté ticho. Ve tváři všech se zračil strach. Potom...

Větráky se znovu rozeběhly! Někdo se zasmál úlevou, ale smích se brzo změnil v přidušené výkřiky zoufalství, když papíry, rozházené po náměstí, vzlétly vzhůru, směrem k obřím lopatkám.

Větráky běží obráceně! Vysávají vzduch z Venusville!

Quaid klopýtl, když se chodba rozšířila do většího prostranství. Melina blikla světlem na římsu blízko ústí tunelu a přejela jím místnost vysekanou ve skále a stěny, které byly plné vydlabaných výklenků.

„Zde jsou pohřbeni první osadníci,“ řekla.

Quaid si všiml lidských těl ve výklencích, přirozeně mumifikovaných bez jakýchkoli obalů. Slyšel o podobných případech v sušších oblastech na Zemi. Mumifikace záležela na klimatu, ne na zabalení těla.

Melina je vedla labyrintem úzkých chodbiček, vytyčených otevřenými hrobkami. Vzpomněla si na chvíli, kdy tu byla poprvé jako malá holčička, ve strachu svírající matčinu dlaň. Matka tišila její strach vyprávěním příběhů o

každém vysušeném těle, až se z nich stali rozeznatelní jedinci, skoro jako živí.

Příběhy její matky směřovaly Melinu na dráhu, která ji vedla do tábora povstalců. První osadníci byli tvrdá cháska, jejíž cílem bylo vytvořit kolonii, vzbuzující závist na všech ostatních planetách. Vybudovali pro ni pevné základy, ale objev turbinia je podkopával. Severní blok se zaměřil na doly, přičemž ho nezajímalo téměř nic jiného a životní podmínky se zhoršovaly podle toho.

Vilos Coahaagen překročil únosnou mez. Ten muž byl bezcitná stvůra. Nenamáhal se v čemkoli naslouchat lidem z kolonie. Na petice odpovídal vězením. Stanovil, že kritika jeho osoby může být trestána smrtí. Melina se nedokázala dívat, jak se sny prvních osadníků rozplývají a tak se připojila k Frontě za osvobození Marsu. Vytkla si za cíl spatřit, jak se sen průkopníků stane skutečností. Bennyho hlas vpadl do jejích myšlenek.

„Slyšel jsem o tomhle místě,“ zašeptal.

„Přišli sem, aby tu vybudovali lepší život,“ řekla „Ale pak se to všechno zvrtilo. Coahaagen šetřil na kopulích a výsledkem je, že jsou z lidí zrůdy. Udělal z nás otroky na naší vlastní planetě a nenechá nás ani odejít. Donutil nás dokonce platit i za vzduch, který dýcháme.“

Něco v Quaidově mysli zapadlo na své místo. Vzduch...

„Sme jak ta jeho zatracená zlatá rybička,“ zabrblal hořce Benny.

„Už dnes jsme mohli mít obyvatelnou planetu,“ pokračovala Melina. „Ale Severní blok rozhodl, že vytvoření atmosféry není ‚ekonomicky únosné‘. Ne, když to znamená méně peněz a lidské síly pro turbiniové doly.“ V jejím hlase bylo slyšet hluboké pohrdání.

Vzduch. Quaid se urputně pokoušel zachytit myšlenku, kterou už skoro měl, ale zase mu zmizela. Soustředil se místo toho na zdravotní stav horníků. Realita byla taková, že na množství mutací na Marsu se velmi pravděpodobně podílela radiace v dolech, stejně jako neodstíněné sluneční záření uvnitř kopulí. Bez tučných prémie by nikdo v dolech dobrovolně nepracoval.

A dokud se lidé nedostali na Mars, nedošlo jim, že většinu prémie utratí za vzduch, pomyslel si Quaid chmurně. Protože jiná práce než v dolech ve městě nebyla, obyčejní lidé tam museli pracovat jen proto, aby mohli dýchat. Dokonce i když tušili jakou cenu za tu práci platí – co mohli dělat jiného? Pomalá mutace je lepší než rychlá smrt.

Začal si uvědomovat, proč Hauser změnil stranu. Kdyby lidé na Marsu měli jinou možnost, než jen dobývat turbinium, vypukla by revoluce. Už tu jedna byla, ale neuspěla, protože Coahaagen kontroloval zásoby vzduchu...

„A každému na Zemi je to fuk,“ mluvila dál Melina. „Dokud plyne přívod turbinia, dokud Severní blok může udržovat svou vojenskou nadvládu na Zemi, nikoho ani nenapadne narušit Coahaagenovo feudální panství.“ Odmlčela se a obrátila se ke Quaidovi s nadějí v očích. „Ale možná, že ty to budeš moci změnit.“

V rozpacích se jí vyhnul pohledem. Kdyby tak mohl odkrýt ty vzpomínky, ať je to cokoli, co snad může změnit tenhle svět! Ale řetězy, poutající jeho mysl, zůstávaly pevné. „Udělám, co budu moci,“ odpověděl chraptivě.

Šli dál katakombami, Quaid po boku Meliny, za nimi se vlekl Benny.

„Je to něco, co víš,“ dodala Melina. „Kuat ti pomůže, aby sis vzpomněl.“

„Na co?“

„Na všechno.“ Zaváhala, pak pokračovala a hlas jí zadržával přívalem citu. „Možná si dokonce vzpomeneš, že mě máš rád.“

Quaid nemohl vydržet lítost v jejím hlase. Chytil ji za paži a otočil k sobě. Musel jí přesvědčit, že city v jeho srdci jsou pravé a že nezáleží na falešných vzpomínkách.

„Melino, poslouchej mě! Na tohle nepotřebuju Kuata! Tam dole na Zemi se mi o tobě zdálo každou noc. Pokaždé, když jsem tě viděl, toužil jsem po tobě. Vymazali mi z hlavy všechno, ale nemohli zničit to, co k tobě cítím. Vzpomínky na to, co jsme spolu prožili, jsou snad pryč, ale city zůstaly. A zůstanou, dokud budu naživu.“

Melina se mu strnule dívala do očí a on viděl, že uvěřila. „Ty tedy opravdu...“

„Ano, jednou provždy!“ Přiblížil se k ní, ale dříve, než se jejich rty mohly setkat, ozval se Bennyho poplašný výkřik. Těla kolem nich se hýbala! Celý kus zdi katakomb se odsunul stranou jako dveře. Za ní stálo sedm ozbrojených mužů. Quaidovo tělo se napnulo, ale Melina mu položila ruku na paži a uklidnila ho. „To je v pořádku, to jsou naši.“

Jeden z ozbrojenců popošel kupředu a ukázal na Bennyho hlavní pistole. „Co je to zač?“

„Pomáhal nám utéct,“ vysvětlila Melina.

„Hele, šéfe, nemějte péči,“ ozval se Benny. „Sem váš.“ Uchopil levačku svou pravou rukou a zatáhl. Ozvalo se cvaknutí a pravá ruka se uvolnila jako by patřila loutce. Byla umělá. Pod ní byla uzlina s několika zakrnělými, zdeformovanými prsty. Quaidovi se z toho pohledu udělalo trochu špatně, ale ostatní hleděli na mutanta s účastí.

Pak taxikář natáhl svou zdravou paži a zaťal pěst. Tvar paže byl nějak podivný a Quaidovi se zvedl žaludek, když si všiml že v rukávu se něco kroutí. Benny si vyhrnul rukáv a druhé předloktí se odpojilo od prvního, groteskní úd s dlouhými, kostnatými, pavučinovými prsty, které se pomalu splétaly a zase rozplétaly. Dokonce i rebelové se při tomto pohledu otřáslí – ale svůj účel to splnilo. Byli přesvědčeni, že Benny patří k nim.

„Pojďte za mnou,“ řekl jeden z mužů. Následovali ozbrojence úzkou chodbou do další místnosti, vydolované ve skále, kde byli v malých skupinkách rozloženi další muži. Zbraně a munice byly navršeny v hromádách kolem místnosti. Několik mužů bylo zahlobáno do map na stole ve vzdálenějším konci komory. Ostatní jedli, hráli karty, čistili zbraně, četli a spali, ale bylo slyšet jen velmi málo hovoru a žádný smích. Nálada byla velmi pochmurná.

Quaidův respekt vůči povstalcům trochu poklesl. Bezpochyby byli dobře organizováni, ale příliš snadno se o nich dozvěděl téměř všechno. Každý špión, kdyby se sem dostal stejnou cestou, by mohl podat poněkud přesnou zprávu o jejich počtu a kvalitě výzbroje. Správné by bylo uspat ho nějakou drogou, přinést ho sem a zabít ho, kdyby se ukázalo, že je vyzvědač.

Muž v čele se obrátil k Bennymu. „Počkej tady,“ nařídil. „Vy půjdete se mnou,“ dodal ke Quaidovi a Melině. Doprovodil je ke stolu na druhé straně místnosti. Teď si mohl Quaid všimnout, že mezi mapami a nákresy, pokrývajících stůl, je videofon. Zjistil také, že muž sedící u stolu zjevně nadřazený všem ostatním, je George, přátelský horník z Poslední šance.

Promluvil naléhavým tónem do videofonu a z jeho hlasu byla cítit autorita: „Tak uražte zámky tlakových přepážek!“

„Nejde to,“ odpověděl hlas a Quaid ztuhl, když ho uslyšel. Patřil Tonymu, horkokrevnému horníkovi, který seděl s Melinou v baru. Quaid nakoukl Georgeovi přes rameno a zjistil, že Tony teď nemá náladu se s kýmkoli přát. Vypadalo to, že dýchá jen s obtížemi a také ostatní v baru leželi na zemi nebo nataženi na stolech a lapali po dechu.

„Cohaagen vypustil tlak z chodeb,“ pokračoval Tony. „A nechal je připravit k vyhození do povětří.“

George se ohlédl přes rameno na Melinu a pak se vrátil k obrazovce. „Dobrá, tak vydržte ještě chvíli. Melina s Quaidem právě dorazili.“

„Doufám, že to bude stát za to,“ řekl Tony. George ukončil spojení a na chvíli se odmlčel, se zasmušilým výrazem v tváři. Otočil se, aby se podíval do očí Melině a slabě se usmál. „Jsem rád, že se vám to povedlo.“

„Nevypadáš, že bys byl moc rád,“ odpověděla Melina. George vstal ze židle a chmurný výraz se mu vrátil. „Cohaagen odřízl Venusville.“

„Víme,“ informovala ho Melina. „Málem nás odřízl taky.“

„Co nevíte je, že začal odčerpávat vzduch.“

Melina se chytila za hlavu. Věděla, že Cohaagen je krutý, ale nevěděla, že je tak krutý. Až dosud.

George pohlédl na Quaida: „Vy musíte vědět něco ztraceně důležitého, Quaide. Chce vás.“ Quaid byl zděšen. „Kdybychom vás nedodali, všichni budou do rána po smrti.“ George je vedl k opancéřovaným dveřím. Vyřukal sérii čísel a zámek klapl.

„Co chceš dělat?“ zeptala se Melina.

„To je cesta ke Kuatovi.“ Kývl na Quaida. „Jdem.“ Dokáže Kuato odblokovat jeho paměť? Quaid sám nevěděl, co by snad měl vědět, a proto pochyboval, že by to někdo odhalil jen tím, že se na něj podívá. Možná ho chtějí nadopovat a pak ho vyslýchat, ale pravděpodobně to ani takto nepůjde. Stále si ještě dobře nevzpomínal, co se dělo v Rekallu, ale věřil, že tam narazili na vážné problémy, související s regulací jeho původní paměti. Tady to dopadne podobně.

Než Quaid odešel s Georgem, pohlédl na Melinu. Zvedla ruku v nepatrném gestu pozdravu na rozloučenou a na okamžik vypadala úplně jako ve snu. Pocítil touhu přiblížit se k ní, přitisknout ji k sobě a nikdy nepustit, ale chtěl také svou paměť, potřeboval ji, hrozně moc. Nejen pro záchranu jich samých, ale pro záchranu všech, kdo umírali ve Venusville. V jeho hlavě je něco uvězněno; musí to něco osvobodit a tím osvobodit i lidi z Marsu, jen tak bude volný pro lásku s Melinou. Odtrhl od ní oči a odešel dveřmi za Georgem.

Vstoupili do temné, kopulovité místnosti, která byla prázdná stejně tak, jako ta předchozí byla plná. Nebylo tu ani památky po povstalcích, ani po Kuatovi. Kuato ale nepřijde ani později, protože dveře se za nimi zavřely a bylo slyšet cvaknutí zámku.

George ho dovedl ke stolu se dvěma židlemi. „Posaďte se.“ Quaid si sedl na jednu z židlí a pátral po místnosti, kde je ještě nějaký vchod. Kuato bude mít samozřejmě svůj vlastní vchod, nezávislý na cestě, kterou používají vojáci. Jenže tady žádný není. Leda by uměli maskovat dveře tak dobře, že ani jeho cvičené oko je nedokáže odhalit, o čemž pochyboval. A bylo to Hauserovo cvičené oko. Hauser...

Něco ho napadlo. Melina ho znala jako Hausera, ne jako Quaida. Přesto ho ve snu nazvala Dougem. Jak je to možné? Odpověď byla tak nasnadě, že se nad ní usmál. Nezměnili mu křestní jméno, ale jen příjmení! Z Douglase Hausera se stal Douglas Quaid. Už si na to vzpomínal, anebo si to aspoň myslel. Naneštěstí tato vzpomínka nebyla příliš podstatná. Vrátil se do reality.

„Kde je Kuato?“ zeptal se.

„Na cestě,“ odpověděl krátce George. Zdálo se, že trochu otálí, než pokračoval. „Slyšel jste už ty pověsti o stavbách cizinců?“

Quaid přikývl.

„Jsou pravdivé. Cohaagen něco našel v Pyramidovém dole a byl z toho k smrti vyděšený.“

Což vysvětluje, proč byl Pyramidový důl uzavřen, uvědomil si Quaid cípem mysli. Pořád něco bylo v paměti, ukryto hlouběji než turbínium ve zmrzlé zemi Marsu, ale stále to nešlo vykopat ven. „Co tam bylo?“

„Vy mi to řeknete,“ prozradil George. „Je tomu rok, co jste se zamiloval do Meliny, přišel jste a řekl, že nám chcete pomoci. Řekli jsme, Prima. Jsi teď s námi? Tak nám řekni, co je v tom dole.“ A vy jste odešel to zjistit. To bylo naposled, co jsme o vás slyšeli.“

„To je můj sen!“ vykřikl Quaid. „Já si to pamatuji! Šel jsem tam s Melinou a spadl jsem do propasti...“

George si rozeplnul sako a položil ho na opěradlo druhé židle. „Nevěděli jsme, jestli jste při pádu zahynul, nebo padl do zajetí,“ pokračoval. „Anebo jste nás jen vodil za nos. Ale pokud to bylo tak, proč se vás Cohaagen snažil tak zoufale dostat zpátky?“ George potřásl hlavou. „Ne. Cohaagenovo velké tajemství je skryto v té černé díře, které říkáte mozek. A my teď potřebujeme vědět, co to je.“

O tom nemůže být pochyb, souhlasil Quaid. Zřejmě pád přežil a padl do zajetí. Ale jak dlouho se volně pohyboval po komplexu, postaveném cizinci, než ho dostali? Co všechno se dozvěděl? Věděl, že objevil něco úžasného, důležitějšího, než si kdo dovedl představit. V knize jeho života chyběla celá KAPITOLA a on ji chtěl získat zpátky.

George si sedl naproti Quaidovi. „Ještě jednu věc. Můj bratr Kuato je mutant. Prosím vás, nedejte najevo

odpor.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Quaid a připravil se na nejhorší.

Asi má tři ruce nebo zuby v uších. Bude s tím počítat. George si rozepnul košili. Quaid si uvědomil, že na jeho prsou je něco zvláštního. Vypadala pěkně tvrdá, jako by je majitel neustále vypínal v chvastounské póze. Teď se ukázalo, že je to plastický kryt. Že by mužská obdoba falešných ňader? Muselo to být nemilé, když ho sem někdo udeřil; nemilé pro pěst útočníka.

Pak George sejmul plastický kryt a pod ním byla... Quaid jen s úsilím udržel čelist, aby mu nepoklesla. Z prsou vyrůstala druhá malá hlavička!

Byla vrásčitá a chlupatá, vypadal jako kříženec mezi embryem a starcem. Oči byly zavřené ve spánku. Zjevně byla jen částečně vyvinutá, stejně jako Bennyho druhá ruka – pařát. Mutace jsou zřídka kdy blahodárné; většina je naopak negativní, groteskní a bez užitku pro svého nositele. I když některé z nich...

George se otočil ke Quaidovi a natáhl k němu ruce. „Chyťte mě za ruce,“ vyzval Quaida. „No tak,“ povzbudil ho, když viděl jeho váhání.

Quaid zdráhavě vzal George za ruce. Snažil se, aby nevypadal, že se ho štítí, ale pocít těsného kontaktu s mutantem ho odpuzoval. Stejně tak držení se za ruce s mužem.

„Nechám vás s Kuatem o samotě.“ George zavřel oči a patrně usnul.

Ve stejné chvíli se Kuatova hlava pohnula, zívla a probudila se. Jedno oko měla abnormálně veliké.

Kuato se na Quaida pátravě podíval otevřený bezzubý ústa a promluvil. „Co chcete pane Quaide?“

„Totéž co vy,“ odpověděl Quaid neklidněji, jak dokázal. „Vzpomenout si.“

„Ale proč?“

Quaid byl udiven. Jestliže Kuato zná jeho jméno, proč nezná také jeho plány? „Abych se dozvěděl, kdo jsem.“

„Jste to, co děláte,“ Kuato se odmlčel, aby jeho slova mohla patřičně zapůsobit.

Naneštěstí Quaid poslední dobou nedělal téměř nic jiného, než že hledal svou paměť a bojoval o přežití.

„Muže dělají jeho činy, pane Quaide, ne jeho vzpomínky. Upřeně pozoroval Quaida který měl potíže s opětováním tak neobvyklého pohledu. Tak velké jedno oko, tak malé to druhé!

„Otevřete nyní svou mysl mé přítomnosti v ní...“ Quaid se nemohl ubránit tomu, že zíral do Kuatova velkého oka. Bylo hypnotizující. Uvědomil si, že upadá do transu.

„Otevřete...“ mluvil Kuato.

Quaid měl pocit, že padá do obrovského oka. Viděl sám sebe, jak se odráží v zorničce. Bylo to jako by se zkoncentroval na svůj vlastní obraz, svou zrcadlící se hlavu, své oko, svou panenku, v níž viděl, jak se odráží...

KAPITOLA 21

Odhalení

Quaid viděl Pyramidovou horu, jak se zvedá jako Matterhorn z jedné strany kaňonu. Vznášel se, jako by neměl tělo a prohlížel si horu.

„Jdi dovnitř,“ řekl Kuato odjinad, z jiné reality.

Quaid zjistil, že se může pohybovat jednoduše tak, že si to přeje. Skočil k hoře a putoval tunelem, který stejně jako ve snu vedl z jejího boku. Chodba vedla hluboko do nitra hory a slepě končila průrvou ve skalní stěně. Proklouzl tím místem a sjel do propasti.

Střed šachty byl vyplněn gigantickou kovovou konstrukcí, která se od země tyčila do úctyhodné výšky. Vypadalo to podobně jako ve snu, ale určité rozdíly tu byly. Konstrukce vypadala živě, ne mrtvě, a dynamicky spíše než pasivně. Když ji viděl dříve, považoval ji za nefunkční; teď už věděl, že to není pravda.

Přiletěl blíž. Byly tu ohromné kovové nosníky, podobné kostře mostních oblouků.

Pohnul se kupředu směrem k středu konstrukce a uviděl les gigantických sloupů ze zkorodovaného kovu.

Kuatův hlas se ozval znovu. „Co je to?“

Quaid neodpověděl. Nebylo to potřeba; Kuato mu četl myšlenky. Otázky měly pouze směřovat jeho pozornost. Klesal dolů a dolů, jakoby uvázan na laně jako ve snu. Ale už minul bod, kde sen končil...

Jeho ruce samy od sebe našly lano u pasu a chytily se ho. Automaticky se sevřely a v okamžiku mu to jimi škublo vzhůru, jak se snažil zastavit pád. Jeho paže byly téměř vytrženy z pouzder, jak zachytily plnou váhu padajícího těla. Dokonce i při nízké gravitaci Marsu to byl šok. Rozkýval se v bolesti – a udeřil do stěny propasti. Síla úderu se přenesla skafandrem a ohromila ho. Rukavice sklouzly po laně a začal znovu padat. Věděl, že si to nemůže dovolit, byl stále ještě vysoko nad zemí.

Přál si, aby se jeho ruce zachytily, stůj co stůj. Cenou kterou za to ale měl zaplatit, bylo jeho vědomí. Cítil, jak se znovu rozkýval...

Galaxie byla hustě protkána komunikačními a obchodními kanály. Obojí bylo na mezihvězdné úrovni omezeno rychlostí světla, ale civilizace, které se při svém rozvoji řídily dlouhodobou perspektivou, vzkvétaly. Vysílaly misionářské lodi i když věděly, že se nedočkají žádných výsledků, bráno v měřítku délky života těch, co byli na palubě, nebo i délky života všech živých tvorů. Ale pokračovaly ve své činnosti, protože taková byla podstata těchto civilizací.

Galaxie byla ve skutečnosti smetí, stahované do obrovské černé díry v jejím středu. Původně to byl mrak, pak se změnil v kvasar a pohlcovatel plyn a prach z okolí s neukojitelným apetitem. V průběhu biliónů let jeho činnost trochu zeslábla, protože prořídla zásoba materiálu v okolí, ale stále zůstával dobře organizovaným systémem.

Hauser se probral k vědomí. Nacházel se na dně šachty. Trpěl jasnou vidinou černé díry, ale zatímco jeho duch byl nepřítomen, jeho ruce ho zřejmě bezpečně dopravily na dno šachty.

Odvázal se od lana. Potřeboval být volný, aby se mohl vydat na průzkum. Pak se vyšplhá zpátky a...

A co? Melina ho slyšela padat. Ví, že se mu něco stalo a poběží zpátky pro pomoc. Měl by jí dát vědět že je v pořádku, jen se trochu potloukl a na chvíli ztratil vědomí. Nebyl si jist, jak dlouho o sobě nevěděl. Takže jeho úkol...

Co měl vlastně za úkol? Nemohl si dobře vzpomenout. To ta ztráta orientace...

Ale už se mu paměť navrací. Pokoušel se prozkoumat tu konstrukci mimozemšťanů. Co to je, jakou to má funkci, kdo to tu zanechal, všechno. Tak, aby Melina...

Ať začal myslet na cokoli, další myšlenka mu stejně přemazala tu předchozí. Miluje Melinu. Zavřel oči a přitiskl si dlaň na čelo. Jak se mu tohle mohlo stát? Je přece zkušený profesionál, ne zamilovaný nováček. Láska k ní byla jen póza, prostředek k dosažení cíle, nejstarší trik na světě. Použil jí, aby se vetřel do Kuatovy povstalecké armády a podařilo se mu to, ačkoli se mu nepovedlo dostat se ke Kuatovi samému. Teď byla chvíle k realizaci zbytku plánu. Byl čas vrátit se ke Coahaagenovi, do světa intrik, dvojí tváře a chladné kalkulace.

Ale snad má skutečně dvě tváře, ve svém srdci. Už před nějakou dobou cítil, že ztrácí sebekontrolu a klid. Ignoroval to, potlačil, pokusil se zapomenout. Ale dál už to nešlo. Melinina odvaha a odhodlanost prohlodaly brnění jeho amorálnosti a probudily v něm city, které nikdy předtím nezažil.

Miluje Melinu. Už to dál nemůže popírat. A pokud by zrada rebelů znamenala ztratit ji, pak je nemůže zradit. Nestaral se o to, co od něj očekává Coahaagen. On to vše dělá pro Melinu.

Vyrazil na obhlídku konstrukce, jejíž nosníky se nad ním tyčily v šeru. Na okamžik měl pocit, že rozumí cizincům, jejich misionářským lodím, teorii dlouhodobé perspektivy – nebo jsou snad tohle poznatky, které tu měl získat? V paměti měl chaos, její chronologie byla všechno jiné než přímá linka. Paměťové implanty ležely jeden přes druhý, jeden, druhý, třetí, vír paměťových spojů, které se navzájem rušily – jak si může být jistý, co z toho je pravda? Zaměřit se na nejnižší úroveň, vyloučit to, co se nestalo...

Nalezl něco, co by mohla být stezka, ale pro jiné nohy než lidské. Její povrch byl drsný, skoro jako smirkový papír, ze strany na stranu křížovaný rýhami. Připomínalo to pásku kroutící se kolem obrysů něčeho, pásku, která nemá zábradlí a on musel podlézat jiné pásky, které křížovaly nad ní. Končila slepě v jakémsi otvoru a opět pokračovala o pár stop níž. Jako by byla stuha poskládána do pravých úhlů a opět narovnána o patro níž. Ať už tudy šel kdokoli, na kontinuitě mu asi moc nezáleželo.

Skočil dolů a pokračoval v cestě, rozhodnut zjistit, kam tato stezka vede. Bylo by logické, že skutečně vede někam a že mu cíl může napovědět o celém komplexu. Neměl lepší nápad, jak si počínat.

Připadalo mu, že cesta byla vytvořena proto, aby ho zmátla. Zahýbala v pravém úhlu vzhůru, pokračovala pod nízkým stropem, pak se otáčela kolem vrcholu jedné z podjednotek celého komplexu. Jestli to opravdu byla cesta, pak bytosti, které ji používaly, musely chodit jako mouchy po stěnách nebo po stropě vzhůru nohama. Dávalo to smysl?

Držel se cesty úporně dál; vyškrábal se zpátky na povrch, aby mohl zase jít normálně. Stále jasně směřovala kupředu; někdy musel na lokty a na kolena, ale nenarazil na místo, kudy by vůbec neprošel. Z toho soudil, že cizinci byli o polovinu menší než člověk. Také se nebáli výšek, protože mnohé z cest, které míjel, mířily přímo nahoru na tyčící se sloupy. Představa mouchy byla čím dál silnější a přistihl se, že mu nahání strach. Mohly mouchy umět stavět? Ale proč by tohle stavěly? Že by nějaká titánská konstrukce při přivádění čerstvého vzduchu k mršině, do níž kladou vajíčka?

Nakonec dorazil na něco jako malé náměstí, kde se sbíhala většina stezek. Ve středu stál krátký, silný sloup, pokrytý něčím, co vypadalo jako reliéfní dřevorezba. Byly tam nejrůznější typy ornamentů, od přímočarých geometrických obrazců až po podivné skvrny.

Obešel sloup a prohlížel si je. Hodně jich připomínalo mravence.

Mravenci! Mravenci mohou chodit po zdech a stropěch, jsou dlouzí a přitom malí na výšku. Staví si mraveniště a dokážou se provrtat dřevem. Žijí v organizovaném společenství a dokonce vedou války v lidském slova smyslu. Mohou být mimozemšťané mravenci?

Pak objevil obrázek člověka. Ihned se na něj soustředil; podezřívá se, že si obrázek špatně vyložil, protože podvědomě touží nalézt něco známého. Ale byl to stoprocentně muž – a vedle něj byla stoprocentně žena. Postava byla nahá a připomněla mu dokonalé tvary Meliny.

Melina... Teď už je to jisté: blíží se k cíli! Je jasné, že ty řezby tu nezanechal člověk; jsou součástí konstrukce cizinců. Nechali je zde mimozemšťané. Ale proč?

Mohla by to být zpráva, určená člověku?

Studoval řezbu. Muž i žena se dívali ven ze sloupu se zájmem v očích. Hauser se podíval směrem, kterým byli natočeni. Na kraji kruhovitého prostranství byla jakási komora. Tvarem a velikostí odpovídala člověku.

Vypadalo to jako zřejmá výzva. Mohl by do komory vstoupit – a co se stane potom? Bude zakonzervován pro budoucí zkoumání jako vzorek Homo Sapiens? Ten název znamená „člověk rozumný“, ale Quaid si nebyl zdaleka jistý, zda je rozumné uposlechnout výzvy!

Na druhé straně, jestliže cizinci o člověku věděli, museli také vědět, jak odchytnout vzorek, když ho potřebovali. Nepotřebovali by vymýšlet komplikovanou past na dobrodruha, který najde tento odlehlý kout.

Znovu pohlédl na obrázky na sloupu. Mohly by to být příklady všech bytostí, které cizinci znali, samci a samice ze všech soustav galaxie? Jeden pár od každého druhu, jako na Noemově arše? Že by to bylo něco jako památník a každé stvoření, které ho navštíví, se tu najde vyobrazené?

Ale proč?

Podíval se blíže na některé další postavy. Některé byly nerozluštitelné, ale jiné se daly zhruba zařadit. Tak

například tu byla série příšer s vypoulenýma očima, přesně toho typu, který se jako zlý mimozemšťan vyskytuje v komiksových videofilmech. Jejich vypoulené oči zíraly ven – na komůrku evidentně určenou pro ně.

Jeden obrázek vypadal jako kříženec mezi obřím pavoukem a malým hadem. Určitě i pro něj tam byla místnost. Na Zemi žádní podobní tvorové nežijí, a pokud je mu známo, ani nežili. Proto ani nemohou do takovéto pasti spadnout!

V tom mu to došlo: komunikace! To musí být dorozumívací kabiny, každá z nich speciální pro svůj druh! Možná je to centrální telefon, takže návštěvníci mohou zavolat na ústřednu, nebo se aspoň dozvědí, kde najdou základní vybavení místní odbočky.

Může důvěřovat dávným cizincům? Co může ztratit?

Hauser šel ke komůrce pro člověka a vstoupil dovnitř. Slabě zablesklo zelené světlo a ozvalo se rytmické klapnutí, jako by se něco dalo do pohybu. Pak...

Galaxie byla hustě protkána komunikačními a obchodními kanály...

Tak odtud si to pamatuje! Informační smyčka cizinců. Teď už to měl zařazené na správném místě. Poslouchal a díval se, ne svými smysly, ale myšlením.

Na kraji galaxie, ještě daleko od chřtánu černé díry v jeho středu, se ve spirálách prachu formovaly nové hvězdy. U některých z nich se objevily planetární systémy a na některých z planet byly podmínky vhodné pro život. Některé z „živých“ planet vypadaly slibně jako nová obchodní střediska, která měla nahradit ta, jenž se ztrácela v centru, když jejich systémy mizely v nenasytném jícnu. Zkušenost ukázala, že celý proces může být usnadněn „zasetím“: dodáním pokročilé technologie novopečeným obchodníkům a usnadněním jejich vývoje do plně rozvinutého obchodního stádia. Tímto způsobem mohla být obchodní síť udržována na stále úrovni navzdory ztrátám rozvinutých planet. Nezáleželo na vzhledu a chemickém uspořádání nových druhů; jediným požadavkem bylo, zda jsou schopny zvládnout pokročilé technologie a používat je pozitivním způsobem.

Při normálním průběhu by se rasa vyvinula v obchodníky po několika biliónech let, pokud by ji ovšem do té doby nesmetla nějaká přírodní katastrofa. Takoví tvorové by se od prvního uvědomění své obchodní síly mohli na mezihvězdnou úroveň dostat za pár milionů let. Během několika stovek let pak navážou kontakt a obchodní spojení s galaxií – jestliže jsou vhodným způsobem „zasety“ a kultivovány. Šance „nezasetého“ druhu, že dosáhne rozvinutého obchodního stádia, je jedna ku deseti; asi polovina z nich zničí své planety a sebe sama během své expanze do vesmíru. Mnoho ze zbývajících ztratí zájem a otočí se k vesmíru zády, dávaje přednost bezpečí izolace. Ale „zaseté“ druhy mají šanci padesát procent, protože byly podchyceny v prvním rozmachu svých ambicí a nechaly se vyvést dál, dříve než se stačily zničit válkou, vyčerpáním přírodních zdrojů nebo náhodou.

Ale i „zasetí“ bylo riskantní. Čas od času bylo umožněno přežít i druhu, který by byl jinak eliminován přirozenou selekcí – zničil by se sám. Takový špatný druh se pak mohl pustit do ničení řádných druhů, zneužívaje získanou technologii, místo aby ji použil ku prospěchu všech. Špatné druhy měly sklon k dobyvačným válkám ve svůj prospěch, přičemž nedokázaly ocenit výhody, plynoucí z normálního obchodu. Jestliže byl takový druh ponechán naživu, mohl způsobit v galaxii stejnou zkázu jako na své domovské planetě, jen v daleko širším měřítku.

Ano – pomyslel si Hauser a představení ustalo ve chvíli, kdy jeho vlastní myšlení převzalo kontrolu tak, aby měl dost času si nové informace zpracovat po svém. Dej dítěti pistoli a možná začne střílet na ostatní děti. To není dobré.

Takže byla udělána účinná bezpečnostní opatření. Jedním z nich byl požadavek, aby druh, dříve než bude „oseť“, zvládl vlastními silami aspoň omezené cestování vesmírem. To zajišťovalo, že pouze druhy schopné soustředěného a dobře cíleného úsilí budou mít zisk. Další spočíval v ukrytí vlastní podstaty zasetí, takže druhy, které nejsou zvědavé, nemohou ze setby nic získat. Třetí opatření nebylo specifikováno.

Avšak doba, která uplyne mezi zasetím a vzkříšením setby, se pohybuje mezi tisíci a milióny let. Je možné, že než se setý druh stane obchodníkem, budou už vyřazeni z funkce nejen jedinci, kteří setbu prováděli, ale celý jejich druh. Jak bylo jednou zasetí provedeno, už nebylo možné je odstranit. Oprava neexistovala. To činilo rozhodnutí osudovým. Hauser znovu zareagoval. Dřív než člověk dá dítěti do ruky nabitou pistoli měl by si to pečlivě rozmyslet! Zvláště když ví, že už nebude mít možnost zase mu ji vzít. Takže ji možná položí na vysokou polici, aby na ni dítě nedosáhlo, dokud nevyroste, a pak může skrývat smysl jejího použití, tak aby i odhodilo nepoužitou, pokud si ji pečlivě neprohlédne. Ale dítě, které vyroste a bude mít dost důvtipu, aby pistoli porozumělo, ji může dobře využívat k ochraně svého domova před nebezpečím.

Nebyl to úplně dokonalý příměr, ale stačil. Lidstvo je v mnoha ohledech dětinské a toto byla zjevně konstrukce vysoce vyspělých cizinců, postavená v ohromném měřítku. K čemu to bylo dobré? Nevypadalo to na vesmírnou loď, i když ani to se nedalo vyloučit.

Dobrá, člověk dokázal částečně cestovat vesmírem, takže první požadavek byl splněn. Kdyby se mu podařilo zjistit, co je tahle věc a jak se používá, byl by to druhý. Zbývá už jen třetí. Nebyl specifikován? Co to znamená? Že se liší podle druhu? No, snad na to přijde, až zjistí to ostatní.

Uvolnil se a nechal program, aby pokračoval. Dozvídal se teď, pro co sem přišel a okolnosti slibovaly, že se dozví daleko více, než si dovedl představit!

Normální průběh vývoje obchodníků byl vyvinout se na své planetě, dosáhnout cestování mezi planetami, obdržet semě, pokročit ke galaktickému obchodu, osévat nové civilizace a odejít, když jejich hvězdný systém je stažen do centrálního chřtánu galaxie. Tento proces měl mnoho variant a doba trvání civilizace silně kolísala. Samozřejmě že druh mohl přežít i po zkáze svého domovského systému kolonizací jiných a mnohé druhy to dělaly. Ale všeobecně se ztrátou domovské soustavy zemřelo i srdce civilizace která dávala přednost zániku, ponechávajíc další cestu vpřed svým následovníkům.

Jedním takovým obchodníkem byli No‘ui. No‘ui byli specialisté na osévání a dělali to pro širokou škálu

nadějných druhů. Ovládali dobře stavbu velkých konstrukcí a byli zvláště dobří v chemii. Žádné jejich sémě neselhalo bez závažných důvodů; jejich analýza a technologie měly zvuk. Byli proto pověřováni osetím nejobtížnějších druhů.

Ten poslední byl obtížný. Prvotní průzkum objevil druh teplokrevných, netelepatických bytostí se čtyřmi končetinami, rozlišující dvě pohlaví. Vynikal neobvyklou agresivitou. Tento místní druh (pak byla kratičká pauza v programu, aby si Hauser mohl doplnit „lidé“, protože název, který jim dali No'ui pro něj neměl nejmenší smysl) se rychle vyvíjel na své rodné planetě „Zemi“ a vytvářel čím dál vyspělejší nástroje. Bylo usouzeno, že druh lidí dosáhne meziplanetární úrovně během padesáti tisíc let. Jejich šance, že se stanou vyspělými obchodníky, byla ale pouze jedna ku třem, dokonce i při osetí.

Hauser ve své přilbě hvízdal. Jedna ku třem! Takže No'ui věří, že lidstvo má dvakrát větší pravděpodobnost, že selže, než že uspěje, bráno podle měřítek No'ui. Hop nebo trop!

Ale lidská rasa se dokázala dostat až sem a Hauser už přišel i na podstatu tajemství konstrukce cizinců. To jsou dvě podmínky ze tří, tak, jak to chápal. Takže možná, že zápory lidstva už jsou minulostí, nebo se dokonce ukážou výhodnými. Toto je No'ui, pokračovalo představení. Objevil se obrázek obřího mravence a potvrdil Hauserovu domněnku. No'ui byly teplokrevné, semitelepatické bytosti se šesti končetinami, rozlišující dvě pohlaví, což z nich podle galaktických měřítek, dělalo opravdové bratry lidského druhu. Myšlenkový vypravěč se odmlčel, očekávaje otázku a ukázal obrázek druhu, který byl vývojově více vzdálen.

Vypadalo to jako medúza s humřími klepety, vydechující oheň. Ale byla to spíše mentální charakteristika, která ji člověku vzdalovala. Zřejmě se zaměřila na Hausera – a jeho žaludek se zvednul, dech začal váznout, srdce několikrát poskočilo a chvilku se zapomnělo, než se vrátilo k něčemu, co se blížilo normálnímu rytmu. Mysl měla pocit, jako by ji natahovali do stran a pak ji skládali do sebe samé. Spěšně souhlasil: No'ui jsou skoro naši bratři!

Představení se soustředilo na stavební práce prováděné na obrovité konstrukci. No'ui kráčeli s jistotou po zdech a jejich nohy pevně držely na drsném povrchu, takže se mohli vertikálně pohybovat přímo nahoru a dolů se stejnou lehkostí. Ve skutečnosti potřebovali k chůzi pouze tři nebo čtyři končetiny; dvě nebo tři sloužily jiným účelům. Někteří řídili objekty, plovoucí vzduchem na určená místa, zatímco jiní používali komplikované nástroje k neidentifikovatelným operacím. Nebylo divu, že stavba vypadala jako mraveniště, s neustálým provozem na všech stezkách, ale bez veškerých kolizí. Byly všechny cesty jednosměrné? Ne; když se potkali dva jedinci, jeden z nich přešel na spodní stranu stuhly a kráčet vzhůru nohama, dokud horní strana nebyla opět volná. Protože byli semitelepatičtí, byli spolu stále ve spojení a nemohli být tedy překvapeni náhlým setkáním.

Záběr se přiblížil jednomu určitému No'ui. Byl to – pauza pro dodání vhodného pojmenování z mysli posluchače – Q'ad specialista na likvidaci zastaralých struktur, které již nebyly potřebné, tak aby jejich součásti mohly být použity pro stavbu struktur nových. Q'ad používal zařízení, které měnilo kov a kámen na prášek, který byl odsát a uskladněn. Q'ad byl samec, silně vyvinutý. Byl expert ve svém oboru, i když ho neprovozoval dlouho.

Hauser přestal naslouchat, aby mohl informace zpracovat. Bylo jasné, že představení je silně uzpůsobeno pojmům, kterým rozuměl. No'ui studovali lidské pokolení po dva milióny – ne, pořad musel vzniknout asi před padesáti tisíci lety, protože to už byl moderní člověk, ne lidoop, kdo se rozšířil po celé zeměkouli a užíval čím dál složitější nástroje. Tatáž hádanka se vztahovala i ke stáří tohoto komplexu: evidentně tu nebylo použito žádného zařízení, které by datovalo jeho věk; nebo tu takové zařízení bylo, ale nikdo se nenamáhal zveřejnit jeho údaje. V každém případě, No'ui studovali člověka, znali jeho povahu a sestrojili toto zařízení podle svých poznatků. Přesto však většina detailů byla jen zhruba přizpůsobená. Například jméno Q'ad nebylo pro něj neznámé, takže mohl snadno navázat vztah; bylo to jeho jméno v prepisu jejich jazyka. Jak mohli dávní cizinci vědět, že muž jménem Douglas Quaid Hauser přijde sledovat jejich představení? Odpověď zněla, že to vědět nemohli, ale zanechali tu telepatický (nebo semitelepatický – rozdíl mu nebyl jasný, ale po zhlédnutí nepřibuzného mimozemšťana už nestál o další průzkum) počítačový program, aby informoval posluchače tím nejvhodnějším způsobem. To vypovídalo mnoho o vyspělosti No'ui!

A to byli jen lokální zasévači v galaxii plné obchodníků! Nic než řadový druh, který dělá svou drobnou práci, než se přesune do další soustavy, čekající na osetí. Jak by s nimi lidé mohli i jen soutěžit? Přesto si No'ui mysleli, že ano, když projdou správně řízeným vývojem. Byli tu No'ui ještě? Dost možná ano, někde v galaxii, protože jejich filozofií byla dlouhodobá perspektiva.

Hauser cítil vzrušení a bázeň. Toužil po setkání s No'ui! Věděl, že se mu to nikdy nepodaří, protože teď už mohou být padesát tisíc světelných let daleko. Ale jejich vzkaz mu je nahrazoval. Potlačil své myšlenky a znovu se zaposlouchal.

Q'ad zrovna nepracoval. Byl u M'la, své momentální družky a nesli spolu své vejce do líhně v mraveništi k vylíhnutí. Našli v sobě navzájem vynikající genetický materiál vhodný pro plemenitbu, takže se rozhodli ji realizovat. Teď byl čas přesvědčit se o výsledku svého úsilí.

Vejce mohlo vážít asi čtvrtinu hmotnosti M'la; ztratila hodně času, kdy měla pracovat, produkováním vejce, ale to nevadilo. Dobrých nových dělníků bylo vždy zapotřebí. Střídali se v péči o ně. Jestliže mládě projde zkouškou, bude to ospravedlnění pro oba.

Líheň byla hluboko pod stavenišťem, v nejhlubší části mraveniště. Byla to námaha, nést těžké vejce dolů po svislé stezce, sevření jejich nohou povolovalo a oni museli používat i šesti končetin, aby se udrželi, s vejcem přilepeným na zádech. Nakonec museli jít za sebou a každý podpírat jede konec pouzdra, v němž bylo vejce. Q'ad šel první a nesl předeck vejce přilepený na své zadní části, M'la šla za ním, s druhým koncem vaječného obalu přilepeným na hlavě mezi anténami.

Když dosáhli dna, byli oba vyčerpaní, ale vejce bylo v bezpečí. Vylíhnutí už bylo blízko, ovlivňoval je pohyb s vejcem a vyšší atmosférický tlak hloubek.

Přinesli vejce před královnu líhně. Dotkla se jej svými anténami a přečetla si obsah mysli, zmítající se uvnitř. Je

čas, souhlasila. Protože jejich druh nebyl úplně telepatický, museli své myšlenky zvlášť formulovat, pokud chtěli, aby jim ostatní rozuměli. Plně telepatické druhy si rozuměly úplně, aniž se musely takto namáhat.

Přejeme si být svědky, pomyslel Q'ad.

Odmělčela se, aby zvedla vejce. Jste si vědomi, že šance mláděte z této oblasti je pouze jedna ku třem?

Ano, souhlasili oba. Zdejší záření způsobovalo častý výskyt nekontrolované mutace; dokud nevyvinuli atmosférický štít, byli nuceni žít v hloubkách, a i přesto byla značná pravděpodobnost, že je vejce poškozené. Q'ad už jednou plodil s L'ri; vejce selhalo a bylo zničeno, jeho součásti pak byly znovu využity jako potrava. Ale okolnosti se zdály být s M'la příznivější.

Hauser znovu přerušil představení svými myšlenkami. L'ri? To se přece v té době ještě nestalo! Což znamená, že dokonce i tato vzpomínka na to, co prožil, byla změněna, aby ladila co nejlépe s jeho současným stavem. Pro tehdejšího Hausera by jméno mělo být jiné. Program cizinců mu přetrvával v mysli a stále ještě pracoval způsobem jemu vlastním. Paměťová implantační technika, používaná No'ui, vypadala se srovnání s metodami Rekallu jako trojrozměrný hologram vedle malé ploché televizní obrazovky. Byl ohromen.

Pak můžete přihlížet, vysílala královna. Ale budete jen přijímat, vaše signály jsou blokovány.

Rozumíme. Odešli do příjmové kabinky. Věděli, proč budou jejich signály blokovány; mohli by se pokoušet nějakým způsobem ovlivnit odpovědi jejich mláděte.

Dívali se skrz stěnu kabiny, která přenášela obraz a myšlenky z místnosti, kde byl zárodek. Vejce tam leželo a už se začínalo hýbat, jak ho ovlivňovaly myšlenky, přenášené stěnami. Vejce se zahoupalo, pak prasklo, otevřelo se, mládě se vyškřábalo ven a sušilo se ve světle, které bylo napodobeninou záření mateřského slunce No'ui. Jejich slunce bylo nyní vzdáleno sto tisíc světelných let a nikdo z účastníků mise ho nikdy nespatřil, ale zůstávalo jejich domovem. Až skončí jejich poslání, možná, že se za dalších sto tisíc let jejich vzdálení potomci vrátí. Byl to jejich sen!

Mládě bylo sameček a vypadalo zdravě. Holografická prohlídka to také potvrdila: neneslo žádné fyzické mutace. Q'ad a M'la pocítili úlevu: první úskalí měli za sebou.

Ale teď přišel výslech a to bylo horší. Menší tělesná závada, jako nadbytečná končetina, mohla být tolerována, ale nikoli závažný mentální defekt.

Mládě, co jsi zač? – přišla královnina myšlenka.

Mládě zkusmo pochodovalo kolem místnosti, koordinující svých šest nohou. Odpovědělo okamžitě, protože u No'ui byla paměť geneticky daná a vrozená: Jsem samec No'ui.

Jaký je tvůj úkol?

Sloužit vůli svého druhu.

Co je to planetární transformace?

Mládě zaváhalo, a Q'ad s M'la ztuhli. Zdědilo i technické znalosti?

Je to přeměna nehostinné planety na planetu obyvatelnou, odpovědělo mládě. Rodiče si opět oddychli.

Za předpokladu, že máš dostatek acydovodíku a vody, jak vytvoříš atmosféru se zhruba třemi čtvrtinami dusíku a čtvrtinou kyslíku?

Mládě se znovu odmělčelo. To už nebyla jen technická otázka, to bylo i cvičení na praktickou aplikaci. Jestliže mládě odpoví správně, mentálně obstojí.

Je povolena otázka?

Ano.

Jsou zde podmínky pro jadernou fúzi?

Uhodl to!

Jsou.

Odstartoval bych řízenou jadernou fúzi, abych získal energii, přemýšlelo pečlivě mládě. energii bych využil k rozkladu acydovodíku na jeho součásti – jeden díl vodíku a tři dusíku. Také bych rozštěpil vodu na dva díly vodíku a jeden kyslíku. Pak bych spojil vodíky na hélium pokračováním nukleární fúze a zůstal by dusík a kyslík v požadovaném poměru. Nadbytečné hélium bych skladoval v pevném stavu pro případnou budoucí potřebu.

Q'ad a M'la téměř tančili radostí. Dokázal to! Jistěže to bylo značné zjednodušení, ale co se dá čekat od mláděte, které nemá žádné zkušenosti s vesmírem? Vše, co bude potřebovat, se naučí. Dvě části testu jsou za nimi.

Zato třetí bývala často smrtící. Znovu se soustředili.

Vysvětlí tento pojem: OBRAZNÝ.

Mládě mlčelo a Q'ad s M'la opět strnuli. Tykadla mláděte se zachvěla. Pak se drobné tělíčko uvolnilo. Nemohu.

Proč nemůžeš?

Je to pojem cizí mé přirozenosti.

Q'adova tykadla se dotkla M'liných v gestu nadšení. Jejich mládě uspělo!

Opustili místnost. Už své mládě neuvidí, leda by bylo někdy později přiřazeno na stejný úkol jako jeden z nich. Svou práci udělali: vytvořili plnohodnotného jedince No'ui.

Ale epizoda připomněla Q'adovi ten cizí pojem. Co to mohlo znamenat? Potýkal se s tím už dříve, ale vždycky to bylo nad jeho síly. Naznačovalo to, že něco není doslova tak, jak je to řečeno, ale přesto je tím vystižena podstata věci.

To bylo nepochopitelné. Věc buď byla, nebo nebyla; nemohla být přibližná v jiném, než v čistě fyzickém slova smyslu, jako třeba v případě odhadu, který se používal místo přímého měření. Přesto se zdálo, že mluvený jazyk lidského druhu tento pojem používal a lidé mu rozuměli. Samozřejmě to byli primitivové; snad ze svého slovníku odbourají taková bezvýznamná slova, až dozrají. Stejně ho ale hnětlo, že by takový primitivní druh měl být schopen

pochopit pojem, který nechápe žádný z No'ui.

Q'ad a N'la teď byli volní a mohli se vrátit ke svým úkolům. Ale za nějakou dobu budou plodit zase, protože jejich spojení se ukázalo být úspěšným. Oba prokázali účelnost svého úsilí, když vyprodukovali životaschopné mládě v tomto nehostinném prostředí.

Q'ad zjistil že je nyní přiřazen k práci na povrchu. Bližil se čas zkušební transformace a bylo nutné provést nějaké úpravy krajiny. M'la bude pracovat na geneticky změněných rostlinách, které by byly schopny zakořenit v písčinách této drsné planety. Oba museli nosit skafandry, protože dokud nebude projekt dokončen, není tu dostatečná atmosféra. Ale i po jejím vzniku je budou nosit dál, protože nemohou samozřejmě dýchat vzduch s jiným složením.

Pořad pak opustil Q'ada a N'la a ukázal celkový pohled na planetu v okamžiku její dočasné transformace. Atmosféra byla vytvářena zhruba podle principu, který popsalo mládě, bohatší na kyslík, ale vhodná pro život člověka. Voda proudila a speciální rostliny začaly klíčit. Součásti nukleárního reaktoru se rozpínaly po celé planetě, což mělo za úkol rozptýlit jeho enormní žár a zároveň ohřát zemi na teplotu, požadovanou rostlinami; ta byla někde mezi bodem mrazu a varu vody, shromažďující se v prohlubních.

Zkouška byla úspěšná; bylo zřejmé, že lidstvo bude moci žít na povrchu této planety, jestliže aktivuje připravený mechanismus. No'ui odpojili zařízení a uvedli planetu do původního stavu, s výjimkou nepodstatných změn, které způsobila proudící voda. Rostliny byly odstraněny a semena uschována tak, aby byla rozeseta, až bude později systém aktivován lidskými bytostmi, které přijdou. Samotná aktivace bude jednoduchá; komplex byl seřazen tak, aby se probudil k životu po provedení jednoho zvláštního úkonu. Ten byl Hauserovi jasný. Mohl ho provést zcela snadno.

Ale jak mohli vědět, že jsou lidé vhodní pro to, aby se stali obchodníky? – divil se Hauser. Co když získané poznatky zneužijí?

V odpověď uviděl plánek Marsu, na němž svítil Pyramidový důl; místo, kde stál jaderný reaktor, jehož stavbu před chvílí sledoval, a místo, kde nyní (ve své paměti) stál, sleduje toto představení. Mohly nastat tři možnosti: zařízení mohlo být využito tak, jak bylo zamýšleno, takže by nejen transformovalo planetu do obyvatelného stavu, ale vydalo by i svá tajemství pozemským vědcům a katapultovalo by tak lidské pokolení na úroveň plnohodnotných obchodníků v prostoru galaxie. Nebo může být ignorováno, v tom případě se lidstvo bude vyvíjet svou cestou kam až to půjde a snad dosáhne úrovně obchodníka za několik tisíc let. Může být také zneužito a tehdy bude zničeno. Objevil se malý symbol novy, znázorňující zkázu.

Teď se program obrátil přímo k němu: Vyříd' toto svému druhu, D'glsi Q'ade H'sre. Vysvětlí jim, že volba záleží na nich. My No'ui předáváme vše do vašich rukou.

Představení skončilo. Hauser si uvědomil, že stojí v budouce, která už není ničím jiným než budou. Přítomnost cizinců byla tatam.

Nějakou chvíli zůstal stát, ohromen. Bylo mu jasné, že poselství mělo několik úrovní a že mu potrvá hodiny, týdny nebo roky, než obsahu úplně porozumí. Pro tuto chvíli znal smysl tohoto komplexu a věděl také, jak ho uvést do chodu. To stačilo.

Navíc věděl, že ať dřív sloužil komukoli, po setkání s No'ui je tomu konec. Byl teď jejich vyslancem.

KAPITOLA 22

Zrada

Nyní, už jako Quaid, mnohému rozuměl, ale stále ještě ne všemu. Číhalo tu nebezpečí, nesmírné nebezpečí, ale nebyl si jist, jaké. Zajali ho Cohagenovi lidé, tam v komplexu cizinců? Jestli ano, co jim řekl? Jeho paměť byla obnovena vzhledem k No'ui, ale ne co se týče jeho vlastního života; ten byl vymazán paměťovým implantem, který zlikvidoval jeho bývalou osobnost a změnil ho na Douglase Quaida.

Nějakým způsobem věděl, že by Cohagenovi neřekl pravdu o celém zařízení. Cohagen nebyl ten pravý; spíš by mechanismus zneužil než využil. Možná ho Cohagen podrobil paměťové implantaci, aby ho přiměl promluvit. Informace od cizinců musely být nějak chráněné před Cohagenovým výsledkem. Ale komu by měl sdělit, co se dozvěděl?

Uviděl ledovou plochu, pokrývající dno komplexu; jistě přešel do jiné jeho části. Led byl provrtán stovkami okrouhlých děr, vypadalo to jako obří mastermind, dětská hra, při níž jeden hráč hádá rozmístění a barvu kuliček, které druhý zastrká do děrovaného panelu. Zvedl hlavu a spatřil sloup zavěšený přímo nad otvorem, jako zastrkávací kuliček.

Kuliček. Kuliček, který může být spuštěn do otvoru, kde zahájí reakci, aktivuje systém, uvolní řetězovou reakci událostí, jenž poběží tak, jak byly naplánovány...

Kuato nebyl schopen porozumět většině zprávy No'ui; ta byla určena pouze Quaidovi. No'ui zřejmě věděli, jak chránit informace i před telepaty, dokonce i ve vzpomínce na vzkaz, předaný padesát tisíc let poté, co byl zaznamenán! Museli ho tedy umět ochránit i před Cohagenem. Ale Kuato už pochopil.

„Jaderný reaktor!“ vykřikl. „K vytvoření atmosféry!“

Ale Kuatova pozornost zůstala soustředěná na Quaidovi.

„Přemýšlej, Quaide! Jak funguje?“

Quaid se vrátil do vzpomínek. Vznášel se vesmírem; nepotřeboval už žádnou pomoc, protože zkoumal obraz, nyní už uložený v jeho hlavě. To už mohl dělat pouhými myšlenkami. Byl to živý implant No'ui: cizinci byli přítomni

v jeho mysli. Minul provizorní lešení na kraji propasti. Přiblížil se k římse na samém vrcholu šachty. Byla tu cesta, o níž věděl, že vede do řídicího centra. Rozletěl se po ní.

Nacházely se tu elektronické panely, obklopené nesmírně složitým mechanickým systémem – vrcholky zrezivělých sloupů. Ale koroze nebyla na závadu; kdyby ano, pak by jí No'oi zabránili. Klíčové části komplexu byly chráněny. Minul stěnu ze zvláštní tkaniny.

Znal způsob, jakým zapojit tento přístroj. Otázkou bylo, zda to má říci Kuatovi. Měl v tom směru nějaké pochybnosti; ne proto, že by Kuato nebyl ten pravý, ale situace se mu nezdála v pořádku. Něco tu nehrálo a dokud přesně nevěděl co, otálel s dalším postupem.

„Támhle!“ zaječel Kuato. „Jdi zpátky... Ještě... Tam.“

V kameni byl vytesán abstraktní magický kruh, mandala, soustředný útvar geometrických obrazců, který snad znázorňoval vesmír. Byl pokryt podivnými hieroglyfy, které nepocházely z Egypta, Sumeru, či nějaké jiné pozemské kultury. Byl to symbol No'ui a Quaid tomu nyní rozuměl, ale nestál o to překládat to někomu jinému. To zvláštní nebezpečí tu stále bylo, ne v Kuatovi samém, ale...

„Blíž,“ řekl dychtivě Kuato. Zřejmě mohl přečíst hieroglyfy, vidět obrázky, ale neznal jejich význam.

Ve středu kruhu se nacházel symbol, který byl překvapivě známý – lidská ruka.

Kuato ji viděl, ale nepochopil. „Jak spustíš reaktor?“ naléhal. „Soustřed' se!“

Quaid se zaměřil na ruku, vpíjel se do ní očima, jako by byl do ní vtahován. Ale jistě, zná...

Náhle se ruka začala otřásat. Hluboké dunění naplnilo místnost. Quaidovy oči se bleskově otevřely, ale dunění pokračovalo. To nebyla součást jeho vize!

Ze stropu přšel štěrka a písek. Vlasovité praskliny se šířily po stěnách a pak se rozšiřovaly v široké trhliny. Důlní razící štít prolomil stěnu a vtrhl do místnosti. Quaid vyskočil ze židle a George ho následoval, zapínaje si knoflíky v běhu ke dveřím. Rozrazili je a octlí se ve zmatku přední místnosti.

Další štít prorazil do katakomb, drtice mumifikovaná těla. Padesát vojáků kosilo zmatené, neozbrojené povstalce. Štít opustil místnost probořením další stěny s výklenky, nedbaje na úctu k mrtvým. Vojáci postupovali za obludou dál do místnosti. Někteří povstalci se pokoušeli klást odpor, ale byli zaskočeni nepřipravení. Pro Coahaagenovy muže to byla hračka.

„Kde je Kuato?“ ptal se rebel ve dveřích. Výbuch roztrhl místnost a srazil všechny na zem. Quaid pomohl na nohy Georgeovi a sehnul se, aby podal ruku muži ve dveřích, ale ten již byl mrtev.

Melina a Benny se prodrali ke Quaidovi. Georgeova zkrvavená košile se pádem roztrhla a oni v úžasu zírali na Kuatovu scvrklou hlavu. Ale nebyl čas na vysvětlování.

„Tudy!“ houkl George. Vedl je tajnými dveřmi do chodby. Vojáci se pokusili jim přehradit cestu, ale Melina je zkosila k zemi. Benny a Quaid sebrali padlým vojákům pistole a běželi řadou kobek až k vzduchotěsné přepážce. Quaid jim kryl záda, zatímco George, Melina a Benny se protlačili dveřmi. Když Quaid zavřel dveře a přehodil páku na její místo do pojistného klínu, uslyšel další střelbu – zepředu!

Rychle se otočil, právě včas, aby viděl, jak Benny provrtává Georgeovo tělo kulkami. Měli mezi sebou zrádce. Kuato by to byl poznal, kdyby byl nahlédl do Bennyho mysli. Ale zabýval se Quaidem, a tak to nejpravděpodobnější přehlédl. Benny využil Quaida jako štít, aby se dostal ke Kuatovi.

Než se mohl Quaid pohnout, Benny chytil Melinu a namířil jí na hlavu. „Ani se nehni!“ – křikl. Quaid ztuhl a Benny se zašklebil. „Gratuluju, lidičky. Vedli jste nás rovnou k němu.“

Quaid ignoroval posměšek a klekl si, aby prozkoumal Georgeovo tiché tělo, pokoušeje se najít aspoň jiskřičku života. Kdyby Kuato mohl proniknout do Bennyho mysli a zpacifikovat ho, než by Quaid...

„Zapomeň na to, brácho,“ komentoval to Benny. „Ten už má své nejlepší za sebou.“

Kuatova hlava mrtvě visela. Georgeova také nejevila známky života. Tělo se zdálo mrtvé.

Melina vytřeštěně zírala na Bennyho, ohromená a rozrušená zároveň. „Benny, vždyť jsi mutant!“

Bennyho rty se ušklíbly. Ukázal živé maso, skryté v umělé ruce. „Na dotyk se to pozná. Vaši hoši mě neprohledali. Ksaku, Kuata to nikdy nenapadlo. Vládnul divnejma silama, jak se říká, ale nebyl fikanej a ta jeho organizace taky ne. Můžete se vsadit, že do Coahaagenovy nory by se takhle nikdo nedostal!“

Quaidovi nezbývalo než souhlasit. Sám si všiml laxnosti rebelů. Příliš záviseli na Kuatově síle mutanta a připustili něco tak zřejmého a banálního. Nebyli profesionálové.

Ale zato Benny ano. Jeho oči se krutě zajiskřily, když dodal: „Promiň, Mel. Živím pět dětí.“

„Pět? Co se stalo se šestým?“ – zeptal se Quaid.

Benny se zašklebil: „Houby, šéfe. Eště sem se ani nevoženil.“ Jeho hlas byl najednou příkrý. „A teď zvedněte pracky za hlavu!“

Od velkoleposti cizinců k lidské hanebnosti, a tak rychle! No'ui měli asi pravdu, když tak málo věřili v úspěch lidstva. S lidmi jako je Coahaagen v čele si opravdu dary cizinců nezaslouží.

Když Quaid splnil jeho příkaz, Benny popošel ke dveřím, Melinu stále s sebou a kopnutím otevřel pojistku uzávěry. Quaid číhal na jakoukoli Bennyho chybu, ale i Benny si dával pozor. Mohl by ho dostat jen kdyby obětoval Melinu a Benny věděl, že to neudělá. Stál přece vedle nich, když si vyznali lásku.

Pak Quaid zaslechl tlumené zakašlání z Kuatovy hlavy. Sehnul se až k ní, aby slyšel slabý šepot.

„Quaide...“

„Zpátky, Quaide,“ vyštěkl Benny.

Kuato se pokoušel znovu promluvit. „Nastartuj reaktor... Svobodný Mars.“ Quaid uskočil, když dávka rozmetala hlavičku. Zaslechl Melinin přidušený výkřik. Vzhlédl – a nad ním stál Richter s automatem v ruce.

„Mohl bys kousek popojít?“ – řekl Richter. „Prosím.“

Quaidovy oči ho sežehly nenávistí, ale nebylo to nic platné. Bennyho zrada zlikvidovala jak hnutí odporu, tak i Quaidovy naděje.

Quaid a Melina byli hrubě spoutáni a hozeni do razícího vozu k převozu. „Mrzí mě to,“ snažil se překřičet řev motoru. „Kdyby mne nebylo, Benny by se nedostal ke Kuatovi.“

„Já jsem tě k němu přivedla!“ odpověděla. „Myslela jsem – bála jsem se...“

„Že jsem zrádce já,“ dokončil větu za ni. „Já vím. Příliš si nepamatuju, co jsme znamenali jeden pro druhého dřív; mám pocit, že jsem to chtěl brát jako práci. Když jsem spadl do té šachty, uvědomil jsem si, že tě miluji. To je také důvod, proč se mi tahle myšlenka stále vracela. Cohaagen o tom nevěděl, nebo si myslel, že to implantaci vymaže. Vymazal všechno ostatní, ale ne lásku.“

„Nemohla bych na tebe zapomenout,“ odpověděla. „Nevěděla jsem, zda ti mohu důvěřovat, ale...“

„Mám dojem, že jsme byli stvořeni jeden pro druhého, ať to zní hloupě, jak chce. Ale, víš, našel jsem tam dole opravdu hodně, než mne – aspoň si to myslím – chytili. Nepamatuji se na to, ale znám vzkaz cizinců.“

„Čí vzkaz?“

„Vzkaz od No‘ui. Rasy mimozemských obchodníků. Nechali ho tam pro nás, až dorosteme a vyzrajeme natolik, abychom ho mohli převzít. Ale mám pocit, že jsme ještě nedozráli. A...“ odmlčel se, protože si vzpomněl ještě na něco jiného. „Říká ti něco slovo acydovodík?“

Zamyslela se; vozík s nimi házel sem a tam. „Je to bezbarvá, jedovatá a vysoce explozivní kapalina. Jednou jsem se k tomu dostala, dokonce jsem si čichla. Bylo to hnusné!“

„Jak by to vypadalo v planetárním měřítku? Mám na mysli, kdyby toho byly tisíce tun?“

„Pekelně, aspoň si to myslím! Proč?“

„Cizinci to chtěli použít k vytvoření atmosféry, spolu s vodou. Chystali se roztavit led a spojit – já už nevím, nejsem chemik. Dává to nějaký smysl?“

„Já taky ne, ale mám pocit, že by to mohlo dávat smysl leda pro cizince!“

„Ale s jejich vyspělou technologií by to bylo možné? Myslím rozložit acydovodík a vodu, zkombinovat z jejich součástí vzduch a zbytek využít pro nukleární reakci, která by pro to celé dodávala energii?“

Potřásla hlavou. „Musela bych se zeptat někoho, kdo tomu rozumí víc než já! Ale připadá mi to praštěné!“

Vzdychl. Možná, že to je praštěné. Ale to platilo o všem, co se mu poslední dobou v mozku odehrávalo.

Doufal, že cizinci věděli, co dělají.

Razící vozík pokračoval v jízdě, unášeje je k Cohaagenovi. Quaid neočekával, že to bude příjemné setkání.

KAPITOLA 23

Ještě hůř

Druhý den ráno byli stále svázaní a obolavění, ale ke Quaidově překvapení jinak nedotčení, dovedeni do Cohaagenovy krásné kanceláře. Očekával, že ho Richter zmlátí, i kdyby ho náhodou zapomněl zabít a že Melina se jako krásná a bezmocná žena stane příjemnou kratochvílí pro jeho muže. Ale místo toho jim dali najíst, dovolili provést hygienu a nechali je samotné (i když hlídané) spát. Pochopitelně nemluvili; dobře věděli, že každé slovo může být použito jako důkaz proti povstalcům. Takže to bylo nepohodlné, ale ne zlé.

Ted' už to bude horší. Byli šetřeni pro osobní Cohaagenův výslech a Quaid věděl, že ten muž udělá cokoli, o čem si bude myslet, že potřebuje k dosažení svých záměrů. Richter byl zabiják, brutální, ale neměl dost představitivosti na to, aby mohl vymýšlet opravdové zlo. Cohaagen, naproti tomu, byl zločinec páchající své činy zpoza psacího stolu méně násilnický, ale jinak desetinásobně nebezpečný.

Výříd' svému druhu...

Říci to Cohaagenovi? V žádném případě! Tomu člověku rozhodně neleží na srdci zájem lidstva, nemluvě ani o zájmech galaxie. Stojí jen o to, co je dobré pro Kolonii Mars, představovanou jím samým, stručně řečeno, o moc pro Vilose Cohaagena. Věda No‘ui představuje moc větší než jakou člověk dosud poznal; nesmí padnout do rukou tohoto malicherného diktátora.

Quaid se připravoval, že bude radši snášet hrůzné mučení, než by vydal to, co ví. Cohaagen nevěděl o místě, kde bylo poselství cizinců; bylo schováno ve spleti krouticích se stezek, takže ji mohl najít jen člověk zvláště zvědavý a vytrvalý. Hauser byl pověřen hnutím odporu, aby odhalil záhadu tohoto zařízení, a proto měl motivaci; jinak by nebyl tak vytrvalý. Navíc, když si právě uvědomil svou lásku k Melině, dělal to pro ni, aby mu uvěřila a opětovala jeho city. Ne, nevzdal by se před cílem!

Vysvětlit jim, že volba záleží na nich. Protože lidstvo mohlo buď mechanismus ignorovat, jako to dělalo dosud nebo ho oživit a využívat pozitivním způsobem. Kdyby se ho člověk pokusil zneužít, byl by zničen. To byl význam symbolu novy: nova je vzplanuvší hvězda, ve svém důsledku je to exploze ničící vše, co se nalézá v okolí. Komplex mimozemšťanů by explodoval, patrně zásluhou acydovodíku, ukrytého pod povrchovým ledovcem, zničil by sama sebe a patrně i místní kolonii pozemšťanů. To byla podstata války: využít, nebo ztratit. Zato Cohaagen by jen předstíral pozitivní využití: stal by se monopolním vlastníkem na vědecké využití a takto získanou moc by použil k tomu, aby se stal diktátorem nejen Marsu, ale celého lidského druhu. To bylo to, s čím cizinci nepočítali protože neznali dvojakost lidského myšlení. Pro ně věc buď byla, nebo nebyla, nedokázali pochopit i relativně snadný pojem „obrazný“. Byli bytostmi, které vše berou doslova, zrozeni s vědomostmi obsaženými již v genetickém kódu, s vlastní hodnotou již předem nastavenou.

My No‘ui předáváme vše do vašich rukou. To byla podstata závěru poselství. Svěřili zprávu do rukou jedné

osoby – té, která náhodou dorazila do jejich centra – a důvěřovali jí, že bude jednat správně. Učinili ho svým zmocněncem a on byl poctěn důvěrou, kterou do něj vložili. Přál si, aby se lidstvo stalo obchodníky, jedním z významných druhů galaxie. Proto uchrání své tajemství před Cohaagenem a raději nechá cizinecký komplex zničit, než dopustit jeho zneužití. Byl připraven tomu obětovat i svůj a Melinin život. Věděl, že i ona si to takhle přeje. Nic jí neřekl, takže sama nebude moci nic vyrazit.

Melina! Co když ji Cohaagen bude mučit v Quaidově přítomnosti? Zcela jistě bude, když si bude myslet, že to bude účinné. Bude tomu Quaid moci vzdorovat?

Je jen jedna odpověď: musí.

Možná budou mít štěstí a Cohaagen se nedozví, co Quaid objevil. Alespoň to vypadá, že nic nevěděl v době, kdy mu nechal voperovat implant a poslal ho na Zemi. Zrádce Benny nic nepochopil, jinak by byl nezabil Kuata. Myslel si, že celé tajemství stavby je ve vytvoření atmosféry a v tom, jak se komplex spouští. Ale to bylo jen to nejmenší!

Quaidovy úvahy byly přerušeny mužem, jenž vdupal do místnosti a přitáhl tělo. Hodil jej na konferenční stůl. Byl to Kuato, jehož vrásčitá hlava vyrůstala z Georgeovi hrudi.

Cohaagen na ni v úžasu shlížel. „Tak to je ten velikan!“ Richter a Benny, strážící Quaida a Melinu, se uchechtli. Byli potěšeni výsledkem svého úsilí. Odhalili tajemství vůdce Fronty za osvobození Marsu a zlikvidovali jeho i celou organizaci.

Quaid zahlédl, jak sebou Melina trhla. Stále se ještě na sebe zlobila za tu kolosální chybu, že dovedla Bennyho až do míst nejtajnějších. Ale jak to měla vědět? Benny bojoval po jejím boku, podporoval její záměry, pomáhal jim na útěku. Benny je profesionál, tím je řečeno vše. Spíš by měla přičítat vinu jemu, Quaidovi, nebo ještě spíš hauserovskému já, že jako profesionál nepoznalo jiného profesionála, když ho vidělo.

Cohaagen velmi opatrně prozkoumal Kuatovu hlavu. Znechuceně se ušklíbl. „Není divu, že se neukazovala na veřejnosti.“ Odvrátil se a pokynul svým lidem, kteří zvedli tělo a odnesli ho pryč. Další z nich otřel stůl. Cohaagen dbal velmi úzkostlivě na vzhled, nepřál si, aby na něm zůstaly nějaké skvrny.

Pak došel Cohaagen ke Quaidovi a plácnul ho po rameni. „No, gratuluju, Quaide,“ prohodil žoviálně. „Jsi hrdina.“

Quaidova odpověď byla jasná. „Jdi do hajzlu.“

Cohaagen to kupodivu nerozladilo. Usmál se. „Nebud' tak skromný,“ řekl. „Kuato je po smrti, hnutí odporu vymazáno a ty máš na tom všem hlavní zásluhu.“

Quaid zjistil, že Melina ho pozoruje se smíšenými pocity. Nikdy si nebyla zcela jistá jeho věrností hnutí a přes svou lásku k němu si nebyla jistá ani teď.

„Lže,“ bránil se Quaid. Možná že oba brzo zemřou, ale záleželo mu na tom, aby mu věřila.

Cohaagen se obrátil k Melině. „Nezlob se na něj, zlatíčko. Nemá o tom ani ponětí.“ Usmál se. „V tom byl celý vtip.“

Ted' byla zmatena Melina – a Quaid také. O čem to ten člověk mluví?

„Viš, Quaide, nebožtík pan Kuato měl přímo neskutečnou schopnost odhalovat naše agenty,“ pokračoval Cohaagen. „Nevěděli jsme, že je telepat, nebo něco na ten způsob. Nikdo z našich se k němu nedostal. Takže jsme si s Hauserem na to sedli a vymysleli jsme tebe – jako absolutně dokonalý prostředek k proražení.“

„Lžeš,“ odpověděl Quaid. „Hauser se obrátil proti tobě.“

„To je přesně to co jsme chtěli, aby sis myslel.“ Ve skutečnosti Hauser dobrovolně souhlasil s tím, že bude vymazán a přeprogramován. To bylo potom, co jeho první pokus proniknout k nim selhal. To tahle báječná čubka...“ Cohaagen pokynul směrem k Melině, která odpověděla gestem, naznačujícím plivnutí do tváře. „Nikdy ho nevzala do katakomb. Dovedla ho přímo k Pyramidě a nikdy se ani nezminila, že je tam nějaký vchod. Pustila ho jen do pár prázdných jeskyní, které nikdy nepoužívali. Když spadl do té šachty, neběžela za Kuatem, ale vrátila se zpátky do města ke své krycí identitě. Všechno to bylo nanic; prostě Hauserovi nevěřili. Alespoň ne dost. Potřebovali jsme je nějak pošťouchnout, aby mu uvěřili úplně.“

„Zkrať tu pohádku,“ komentoval to znechuceně Quaid. Ukázal na Richtera, jak mu to jen pouta dovolovala. „Od té doby, co jsem byl v Rekallu, se mě pokouší zabít. Harry na Zemi a Lori ještě tady. Nebudeš zabíjet někoho, koho si takhle pěstuješ.“

„Richter o tom nevěděl,“ ubezpečil ho Cohaagen, „a ostatní poslouchali moje příkazy.“

„Tak proč jsem ještě naživu?“

Cohaagen se s určitou pýchou pousmál. „Richter na tebe nemá. A navíc jsme ti pomáhali. Tady Benny...“

Benny se Quaidovi posměšně uklonil. „Potěšení je na mé straně, šéfe.“

„Chlapík, který ti dal kufřík,“ pokračoval Cohaagen. „Těch pár maličkých triků, které ti byly tak užitečné.“

Quaid tomu stále ještě nevěřil. „Neberu to. Až moc dokonalé.“

„Jistěže dokonalé, hlupáku! Zbavil ses blokády v paměti dřív, než jsme tě sami stačili aktivovat. Stevense zabili poté, co tě vystopoval v hotelu. A mezitím tady Richter málem zmrvil všechno, co jsem celé měsíce plánoval.“ Loupl pohledem po Richterovi, který hleděl do země. „Jsem okouzlen tím jak to fungovalo.“

Proti své vůli částečně přesvědčený Quaid pokývl hlavou. Zapadalo to do sebe. Řekněme, že Hauser byl Cohaagenův agent. Pak když ho Melina, navzdory jejich více než přátelskému vztahu, nevzala ke Kuatovi, byl by musel najít nějaký způsob, jak se vyzout ze své role. Mohl tedy nafilmovat pád a počkat na Cohaagenovy muže, až ho přijdou „zajmout“, což by byla opravdu rafinovaná finta. Jeho sen pak byl poslední událost před tím než implantace změnila jeho život.

Jenže se staly dvě věci, se kterými nemohli počítat. Zjistil, že má Melinu opravdu rád – to, co měla být

přetvářka, se stalo skutečností – a pak objevil poselství No‘ui. Tím se vše změnilo!

Ale proč by potom byl souhlasil s tím, že podstoupí ten vysoce náročný úkol, značně riskantní pro něho samého (dokonce i bez Richtеровých zásahů) jen proto, aby zradil ženu kterou miluje a No‘ui, jež ho obrátila k vznešenějším cílům? To přece nedává smysl! Takže Cohaaagen musí lhát.

Mohl by to být jen nějaký další trik, aby Cohaaagenovi prozradil něco užitečného? Podezírání ho snad Cohaaagen, že ví o stavbě cizinců víc, než mu už řekl, a tímto způsobem chce ty informace získat? Ale takhle se mu to nepodaří!

„Dobře, Cohaaagene, musím přiznat, že jsi vyhrál,“ prohlásil, jako by se vzdával. „Byla to pěkná bouda.“

„Kdybys mi nevěřil, Quaide, je tu jeden tvůj kamarád, který si s tebou chce popovídat.“

„Neříkej mi kdo,“ řekl Quaid. „Nech mne hádat.“

Cohaaagen se otočil a zapnul televizi. Samozřejmě se objevil Hauser, ve stejných šatech a výstroji jako na předešlé desce.

„Nazdar, Quaide,“ pozdravil ho. „Jestliže posloucháš tento záznam, pak to znamená, že Kuato je po smrti a tys nás k němu dovedl. Věděl jsem, že mě v tom nenecháš.“ Rozesmál se, a v jeho smíchu byl náznak krutosti, cizí Quaidově nynější povaze. „Omlouvám se za ten všechen svrab, kterým jsem tě protáhl, ale když jsi, jsi stejně jenom program.“

Quaidův poslední obranný val se zřítíl. Je to pravda: Hauser do toho šel dobrovolně! Ale proč? Proč zradil Melinu a...?

„Rád bych ti popřál hodně štěstí a dlouhý život, kámo, ale bohužel k tomuhle nedojde,“ pokračoval Hauser. „Viš, jsi přece jen v mém těle a tak...“ Postava pokrčila rameny, téměř omluvně. „Chci ho zpátky.“

Quaid ztuhl. Jestliže jeho současná osobnost mohla být vytvořena, pak také mohla být zase zrušena. Ten grázl Hauser zase převezme kontrolu!

„Promiň, že chci zpátky, co jsem ti daroval,“ dodal ještě Hauser „ale hra je hra a já jsem tu byl první. Takže nazdar, kamaráde a dík za to, že ses nenechal zabít.“ Usmál se úsměvem vítěze, velkorysého ke svému poraženému sokovi „Kdo ví? Možná, že se potkáme v našich snech.“

Záznam skončil.

Šokovaný Quaid pohlédl na Melinu. Byla oťresena stejně jako on, uvědomujíc si, že byli oba zrazeni.

Ale pořád je tu ta dotěrná otázka: a co Hauserova láska k Melině? Proč by jí udělal něco takového? A poselství No‘ui...

Pak ho napadlo vysvětlení. Hauserovi se nechtělo říkat Cohaaagenovi o No‘ui – ale jak se tomu vyhnout, když už pro něho pracoval? A když Hauser navíc věděl, že Cohaaagen pravděpodobně nechá zajmout Melinu a bude ji mučit, aby z ní dostal, kde se skrývá Kuato? Potřeboval najít nějaký způsob, jak zachránit Melinu a udržet v tajnosti poselství cizinců, dokud nenajde správné lidi, kterým by je mohl předat.

Takže vymyslel způsob, jak vyřešit obojí najednou. Souhlasil s úkolem, který nejenže vyžadoval, aby byla Melina nechána na pokoji (aby ji tu mohl Quaid najít), ale také způsobit potlačení poselství cizinců v jeho paměti! Vytřel Cohaaagenovi zrak lákavým projektem, který Cohaaagena připravil o informace, po kterých toužil nejvíc! Doufal přitom, že Quaid se dozví o No‘ui dřív, než dovede Cohaaagena ke Kuatovi. A skoro se to podařilo.

Skoro. Teď, když obnoví úplně Hauserovu paměť, jistě přijdou i na jeho tajemství. Bylo možné zavést implant bez přečtení předchozích vzpomínek; ty byly prostě potlačeny. Tak trochu jako záznam nově nahrávky na starou videodesku; nikoho nezajímá, co bylo pod tím. Ale když se obnovuje ta stará – to budou muset zkontrolovat každý detail, aby se ujistili, že je v pořádku. A bude po tajemstvích!

Cohaaagen, poté co zlikvidoval povstalice, získá mnohem víc, než by se mu kdy zdálo. Protože Hauserův zoufalý plán úplně nevyšel. Ksaku! Nejhorší na tom je, že se Melina nikdy nedozví, o co se Hauser snažil. A to ho nějak bolelo víc, než skutečná hmatatelná pohroma, zaviněná Hauserovým selháním.

KAPITOLA 24

Zlom

Quaid a Melina byli podle očekávání připoutáni k vyšetřovacím křeslům v zařízení, které vypadalo jako Rekal, jen jeho kapacita byla na průmyslové úrovni. Quaid číhal na příležitost, jak se osvobodit, ale jejich vězňatelé byli velmi pečliví a drželi je neustále svázané. Dokonce i kdyby se jemu samému podařilo utéci, Melina by tu zůstala jako rukojmí.

Dejme tomu, že by se nechal implantovat. Byla by naděje, že si technici nevšimnou, jak důležité je to, co mají pod rukama a Hauser bude obnoven i se svými tajemstvími? Pochyboval o tom; implantační přístroj vydával poplašný signál, když se dělo něco mimořádného a poselství No‘ui by zburcovalo všechna poplašná zařízení v okolí. Jenže co může dělat, takhle svázaný?

Cohaaagen přihlížel, jak doktor a šest asistentů připravuje regenerační proces. Melina už měla v ruce zavedenou infúzi. Quaid se zmítal a zápasil, když mu technik vpíchoval do paže jehlu. Nevadilo mu chvilkové bodnutí, ale definitivnost injekce s drogou, která ho zpacifikuje, aby ztratil svou osobnost – a ještě něco horšího.

„Klídek, Quaide,“ chlácholil ho Cohaaagen. „Bude se ti to líbit, až budeš Hauser.“

„Ten chlap je hnusnej hajzl.“ Opravdu byl, do určité chvíle – než si uvědomil své city k Melině a než obdržel zprávu No‘ui. Pak udělal, co mohl, aby změnil svůj život, dosud jdoucí nesprávným směrem – a přitom zlikvidoval Frontu za osvobození Marsu. Takže jeho charakteristika seděla.

„To je pravda,“ odušil Cohaaagen. „Ale má velký dům a Mercedes. A ty máš rád Melinu, ne?“ Pohlédl na ni;

zašklebila se, neměla porozumění ani pro jeho pohled. „No, tak teď s ní budeš chrápat každou noc. Bude Hauserovou ženou. A nejen to, my ti ji předěláme, aby byla uctivá, poddajná a vděčná – tak jak ženy mají být.“

Quaid a Melina se na sebe s hrůzou podívali. Kdyby o takovou ženu stál, pak by byl spokojen s Lori, která svou roli hrála perfektně. Ale dokonce i než prolomil paměťový blok, měl už jí plné zuby a toužil po Melině. Potrpěl si na opravdové ženy, nezávislé a odvážné. Kdyby se odchýlil od správného směru, vrátila by ho rychle zpátky! Děsila ho představa, že z takové ženy udělají poddajnou loutku. A co se jí týče – bylo mu jasné, že netouží být takovou děvkou o nic víc, než zradit své ideály. Hrála sice děvku, ale to byla jen role. Co se stane s jejím nitrem, když bude k této úloze odsouzená na celý život? To už jí mohli rovnou odoperovat kus mozku – ve svém důsledku by to bylo podobné.

Na videofonu naběhl hovor. Vzal to jeden z asistentů a otočil se k Cohaaagenovi: „To je pro vás, pane.“

Cohaagen se netrpělivě obrátil k obrazovce, kde stál nervózní technik u zdi, plné ciferníků a displejů.

„Co se děje?“ vyštěkl Cohaaagen.

„Pane,“ odpověděl technik. „Hladina kyslíku sektoru Guž je skoro na dně. Co mám dělat?“

„Nedělejte nic,“ odtušil Cohaaagen.

„Nevydrží tam už ani hodinu, pane.“

Cohaagen stiskl tlačítko na videofonu a na obrazovce se objevily rychle tři záběry na Venusville. Kam se oko podívalo, leželi lidé na zemi nebo zůstali zhroucení ve dveřích, lapali po dechu, ústa dokořán. Melina se odvrátila, protože se na to nemohla dívat, Quaid zuřivě zápasil se svými pouty. Musí se osvobodit! Musí zastavit tohle šílenství!

Cohaagen přepnul zpátky k technikovi. „Pak to aspoň brzo skončí,“ prohlásil a ukončil spojení.

„Nebud' svině, Cohaaagene!“ – zařval Quaid. „Dej těm lidem kyslík!“

„Milý příteli, za pět minut ti už ti lidé budou ukradený.“ Cohaaagen se obrátil k doktorovi. „Odstartujte to.“

Doktor stáhl helmu Melině na hlavu. Pokusila se uhnout, ale nešlo to, byla pevně připoutaná.

Doktor už se chystal stáhnout helmu Quaidovi, když ho Richter přerušil. „Ehm, promiňte, doktore, až z něj bude Hauser, bude si pamatovat něco z toho, co se teď děje?“

„Vůbec nic,“ ujistil ho doktor.

„Díky.“ Richter udeřil Quaida vši silou do obličeje. Světla zazářila. Bude mít monokl, možná otřes mozku, ale opěrka hlavy zabránila nejhoršímu. Loupl okem po Richterovi, který se jen šklebil.

„Vy ale máte kuráž, šéfe,“ komentoval to ironicky Quaid.

Cohaagen odstrčil Richtera stranou. „Promiň, Quaide. To brzo skončí a budete zase přátelé.“

To už by se mohl stejně dobře přátelit s hnízdem škorpiónů! Ale o tohle nešlo. Jak by měl uchránit před prozrazením tajemství No'ui?

Doktor se obrátil k implantačnímu přístroji. Vydával příšerný kvilivý zvuk, připomínající staromódní zubařskou vrtačku, takovou, jaká se používá v hororových videofilmech. Cohaaagen se zašklebil a odváděl Richtera pryč z laboratoře. Ve dveřích se zastavil a ohlédl se na Quaida.

„Mimochodem, pořádam dnes večer doma seznamovací večírek. Co kdyby ses s Melinou stavil, řekneme kolem deváté?“

Quaid zaskřípal zubama a nechal to bez odpovědi. Cohaaagen se obrátil k doktorovi. „Doktore, připomenete mu to?“

„Hmm,“ odpověděl doktor s nepřítomným přikývnutím. Richter mu zamával na rozloučenou. „Ahoj na večírku.“ A bude se tam divit, proč Quaidovi otéká oko. Byl to pokrytec, ale to byla nejmenší z jeho záporných vlastností. Cohaaagen s Richterm odešli. Teď ho začal zvuk vydávaný aparaturou opravdu děsit, ne kvůli svým přímým účinkům, protože zařízení bylo fyzicky bezbolestné, ale kvůli samému významu. Připadalo mu to, jako by živé mozky byly vyřezávány ven, aby mohly být voperovány kusy mozků z márnice.

Jak Quaid, tak i Melina tomu vzdorovali. Soustředili se na zápas s důsledky reprogramování, ale jejich síly byly slabé, tváří v tvář všemocné aparatuře. Quaid se vzepřel proti kovovým náramkům, poutajícím jeho zápěstí, kotníky a předloktí. Ani se nepohnuly.

„Zůstaňte v klidu, prosím,“ napomenul ho doktor.

Teď už to bolelo, duševně i fyzicky, jak pouta odřela kůži a mozek se pokoušel vzdorovat vymývání. Obě bolesti se stávaly čím dál naléhavějšími. Quaid zkroutil obličej, jako by tím mohl uniknout dotírajícímu přístroji.

„Nebraňte se,“ klidnil ho lékař. „Tím si jen ubližujete.“

Quaid viděl Melinu, jak mamě zápasí. Slzy jí tekly po tváři a sliny kapaly z úst. Vzepjal se na židli, pokoušeje se uvolnit. Kvílení přístroje bylo mučivé, ale zdálo se nicotným ve srovnání s bolestí zápasu a prohry. Zřejmě byl bezmocný, přesto ale nemohl jen tak nechat věcem volný průběh. Má takové pocity znásilňovaná žena? Tohle je jistě určitý druh znásilnění.

„Toto je velmi choulostivá operace, pane Quaide,“ upozornil ho lékař. „Jestliže nebudete klidný, mohl byste skončit jako schizofrenik.“

Zabránilo by to odhalení vzkazu No'ui? Pokud ano, pak by to mohlo být východisko. Ale tomu nevěřil. Sebral všechny síly, aby uchoval svou osobnost neporušenou a osvobodil se ze židle.

Pouta držela dobře, Cohaaagen si dal záležet, aby byla dostatečná. Ale šrouby, držící křeslo pohromadě, začaly prskat.

„Zvyšte dávku sedativa,“ nařídil doktor asistentovi.

Půjde to! Quaidovi bylo jasné, že je to jeho poslední šance. Ale i jeho síla měla své meze; co mohl dělat víc?

No'ui, pomyslel si. Pomoc!

Z nějakého dosud nedotčeného zdroje se do něj vlil proud síly. Zvuk, bolest a otřesy sílily, zdálo se, že už to

déle nevydrží, ale pak cítil sílu, jak v něm narůstá. Možná to byla síla šilenství, že implant No'ui věděl, jak ji uvolnit. Na tom nezáleželo. Napjal paže ještě pevněji a otevřel ústa, aby začal řvát.

Pak, za řevu jeho hlasivek i přístroje, vyrval pravé opěradlo ruky z jeho uložení v křesle! Viselo mu na předloktí jako nepovedená dlaho. Bude volný!

Okamžitě vytrhl infúzi z ruky, aby zastavil přívod sedativa. S částečně volnou rukou může...

Doktor přispěchal, aby ho zpacifikoval. Quaid švihl předloktím jako neohrabanou zbraní a prorazil mu hrdlo dlouhým, obnaženým hrotem.

Asistenti se sběhli. Jeden chytil Quaida za předloktí. Quaid ho zkroutil jednou rukou do stisku a zlomil mu vaz.

Ted' měl chvilku času, aby se uvolnil. Zvedl si helmu z hlavy. To zneškodní implantační proces! Když se zvedala, pocítil hroznou bolest hlavy, jako by se mu odtrhávaly z mozku dráty. Potom to přestalo.

Jiný asistent, stojící za Quaidem, ho chňapl za zápěstí. Quaid vzal jeho hlavu a přehodil si ho brutálně přes rameno. Asistentova hlava mu skončila mezi koleny. Srazil je k sobě, čímž se lebka ocitla v tlaku jako louskaný ořech. Muž zaječel a zhroutil se.

Quaid se natáhl a uvolnil si náramek na levém zápěstí. Ted' už měl obě ruce volné. Uviděl Melinu, jak stále zápasí s likvidací své osobnosti. „Vydrž!“ křikl na ni.

Další tři asistenti se shlukli kolem něho, visíce na jeho pažích. Další zaútočil s dlouhou kovovou tyčí. Quaid strhl jednoho z mužů před sebe jako štít: Tyč mu projela okem. Ostatní zděšeně zůstali stát. V té chvíli se Quaid shýbl a osvobodil si jeden kotník.

Okamžitě kopl muže, blížícího se zepředu, do rozkroku; přesně si pamatoval, jaké to je, od Loriina úderu. Zasažený padl stranou.

Quaid se odstrčil a postavil se. Jednu nohu měl stále spoutanou, ale neměl čas si ji uvolnit. Dva další asistenti ho drželi v řádku a lákali ho z obranné pozice jako medvěda pomocí tyče a požární sekery. Quaid uskočil švih sekery, zachytil tyč a rychle se shýbl, aby si osvobodil poslední pouto. Sekera zasvištěla a sjela obloukem na něj, jen taktak stačil uhnout.

Už zcela volný Quaid probodl asistenta svírajícího tyč jeho vlastní zbraní. Potom šel sejmut helmu Melině.

Poslední z asistentů udělal to, co měl udělat hned na začátku: uvedl do chodu poplašné zařízení a vystartoval ke dveřím. Quaid po něm skočil, chytil ho a strčil do něj, takže plnou rychlostí narazil tváří do dveří. V bezvědomí sklouzl po dveřích dolů a jeho nos na nich zanechával krvavý pruh. Škoda, že to nebyl Richter, kterému dlužil ránu do ksichtu. Tedy ne že by mu to mohlo uškodit na kráse, horší už to být nemohlo.

Quaid se vrátil k Melině a začal jí odstraňovat pouta z rukou a nohou. „Jsi v pořádku?“

Přikývla. To nestačilo. Byla pod vlivem přístroje déle než on. „Jsi to ještě pořád ty?“

Zauvažovala. „Nejsem si jistá, miláčku,“ zašvitořila jako zcela poslušná manželka. „Co myslíš ty?“

Quaid byl zdrcen. Pak se usmála. „Zmizme odtud,“ houkla.

Drsnost jejích slov zněla jeho ušima jako rajska hudba! Stáhl jí poslední náramek. Vyskočila z křesla, hrábla po sekerě, zabořená v troskách Quaidova křesla a rozeběhla se ke dveřím.

Výhrnuli se z laboratoře. Poplašné sirény ječely. Dva vojáci se vyhoupli zpoza rohu. Melina zaťala sekeru do hrudní kosti jednoho z nich, Quaid švihl tyčí druhého z boku do hlavy. Oba padli.

Posbírali jejich zbraně, doběhli k výtahu a stiskli přivolačací tlačítko. Quaid pochyboval, že by k útěku stačilo jen chytit výtah, jedoucí dolů, ale nemohli si ani dovolit výtah ignorovat.

Cink! Výtah přijel. Zastavil se, dveře se otevřely – a uvnitř byl tucet vojáků.

Quaid vypálil ze své zbraně, zasypává je střelami. Cink! Dveře se zavřely a skryly tu spoušť.

Přijel další výtah, jedoucí dolů. Cink! Dveře se otevřely. Tenhle byl prázdný! Vypadalo to, jako by se i výtahy dokázaly poučit ze svých zkušeností! Skočili dovnitř.

Zatímco výtah klesal, Quaid se otočil k Melině. „Pro případ, že bychom už neměli příležitost spolu mluvit, chtěl bych, abys věděla, že já – ať už jsem byl dřív cokoli...“

Přikročila k němu a políbila ho. „Já to vím,“ zamumlala potom.

„Ale ta nahrávka s Hauserem...“

„Mohl mě mít bez práce na talíři, kdybys zůstal sedět,“ řekla. „Místo toho ses rval jak ďábel, abys mě osvobodil. Takže vím, jak to bylo.“

„Ale já o tebe doopravdy stojím! Miluju tě! Jenže...“

„Jenže ne za tu cenu, že zradíš Mars,“ doplnila.

„Ano. Ale taky...“

Výtah se zastavil. Byli v přízemí. „Potom,“ ukončila to stručně.

Dveře se s klouznutím otevřely. Octli se uprostřed zuřivé aktivity. Poplachová světla zářila. Kolem se hemžili horníci jako rojící se mravenci. Důlní vozy a vojenská vozidla jezdily všemi směry. Vojáci byli v pohotovosti. Poplach zřejmě osazenstvo vyburcoval k zuřivé, avšak chaotické aktivitě.

Vyměnili si pohledy. Mohlo by to být tak jednoduché? Vystoupili a snažili se vypadat stejně zaměstnaně jako ostatní, ale neměli štěstí. Byli spatřeni. Vojáci po nich začali střílet.

Dali se do běhu. Quaid skočil do jedoucího razícího vozu, vystrčil řidiče ven a zaujal jeho místo. Uchopil volant a vykoul z okna, kde je Melina. Střelba pokračovala; kulky se odrážely od kovového krytu vozu.

Nemohl ji najít. „Melino!“ – křičel zděšeně.

„Tady,“ odpověděla.

Škubl hlavou na opačnou stranu. Seděla na sedadle spolujezdce, zabouchávajíc dveře. Nečekala, až ji zavolá.

Quaid šlápl na plyn. Vůz skočil vpřed, náhle z něj šel strach. Vojáci a horníci se rozprchli.

Cohaagen stál před oknem, zabírajícím celou stěnu jeho pracovny a rozladěně zíral ven. Obzor byl růžový, signalizující příchod svítání. Ze země kvílely poplašené sirény, tlumeně, ale vytrvale.

Richter se nervózně vrtěl na druhé straně místnosti. Na jaké důkazy ještě Cohaagen čeká? Už teď je jisté, že existuje jen jeden způsob, jak se vypořádat s takovým zrádcem, jakým se Hauser stal. „No, pane?“ prohodil nakonec. Cohaagen ještě chvíli tiše přemýšlel. Hauser je špičkový agent. Musel by se spřáhnout se samým peklem, aby ho dostal zase pod kontrolu. I trpělivost a přátelství má své meze a ten muž je překročil. Aniž se ohlédl, tiše řekl: „Zab ho.“

„Už byl sakra nejvyšší čas,“ zamumlal Richter, otočil se na podpatku a vyrazil ven.

Jestli si myslel, že ho Cohaagen neslyšel, byl na omylu. Cohaagen při těch slovech ztuhl. Kdyby se do toho Richter pořád nemíchá, mohlo to jít s Quaidem hladce. Zcela určitě by se v něm nevytvořila tak těsná vazba na jeho současnou identitu. Člověk se naučí důvěřovat v sebe sama, když musí bojovat o život. Až skončí tahle hnusná práce, Richter bude postradatelný. Už byl doopravdy sakra nejvyšší čas.

Cohaagenův potlačovaný hněv na toho muže vybuchl. Přistoupil k rybičce, plovoucí neškodně ve své kouli na stole a smetl ji na podlahu, kde se roztříštila na kusy. Rybka se zoufale mřskala, neschopná se nadechnout. Cohaagen se usmál.

Ale teď měl důležitější práci. Podezíral Hausera, že ví o stavbě cizinců víc, než mu řekl. V této chvíli si tím byl jistý. Už nemohl dále čekat.

Zvedl sluchátko. „Připravte demoliční četu,“ nařídil. Upřeně zíral do prázdna. Nechtělo se mu likvidovat Hausera a tu stavbu. Za jiných okolností by mu obojí mohlo být daleko užitečnější. Ale bezpečnost především. Vybudoval si tu své impérium a nemůže si dovolit nechat ho ohrozit, ať už přátelstvím, nebo touhou po zisku.

KAPITOLA 25

Reaktor

„Trefíš odsud k Pyramidě?“ zeptal se Quaid, zatímco vůz uháněl vpřed.

Rozhlédla se. „Ano,“ přitakala a ukázala před sebe. „Tady doprava.“

Smýkl vozem doprava do širokého tunelu; a kymácel se dolů plnou rychlostí, přičemž málem převálcoval horníky, kteří o překot prchali.

„Koukej se!“ – křikla Melina. Nechtěla ublížit obyčejným lidem, pokud nebyli v Cohaagenových službách.

„Musíme tam být první,“ vysvětlil stručně. „Chystá se zničit reaktor.“

Strnula. „Ne...“

„Když bude mít Mars atmosféru, Cohaagen skončil.“ Ale pro ně to bude teprve začátek!

Quaid strhl volant, aby se vyhnul ležícímu horníkovi. Zkontroloval pokračování cesty tunelem, byla už volná.

„Když bude mít Mars atmosféru,“ přemýšlela nahlas, „budeme svobodní.“

„Budeme svobodní,“ souhlasil. „Ale to není všechno. No‘ui...“

„Cože?“

„Neměl jsem čas ti o tom vyprávět – a ani to nebylo bezpečné dokud tě Cohaagen mohl vyslyšet. Já – tedy Hauser – našel v té šachtě v dole spoustu dalších věcí, než od tebe utekl. Našel...“

Zamračila se. „On ode mne utekl?“

„Hauser byl vyzvědač. Teď už se na to pamatuji. Jen tě vodil za nos. Nafilmoval pád do propasti, aby se mohl jako nechat zajmout či zabít Cohaagenem. Jeho úkol od Cohaagena tím skončil, protože jsi mu nevěřila. Ale to nebyl jediný důvod.“

„Rozumím. Už nemusíš vysvětlovat.“

„Musím! Nerozumíš tomu. Hauser byl Cohaagenův člověk. Byl bezcitný stroj, připravený zneužít kohokoli aby splnil Cohaagenovy příkazy. A pak ses v jeho životě objevila ty. Ukázalas mu, co to znamená v něco věřit, co to znamená konat dobro. Obdivoval a uznával tě čím dál víc, až...“

City, které k tobě choval, byly pro něj natolik nové a neznámé, že se v nich nevyznal. Potlačoval je, snažil se je zvládnout, ale když se octl v Pyramidovém dole, uvědomil si, že by tě nedokázal zradit, protože...tě miloval. A pak našel cizince.“

S úžasem se k němu obrátila. „On...?“

„Zanechali tam po sobě – něco jako zprávu. Zprávu o tom, že stavbu vybudovali No‘ui, inteligentní tvorové, podobní mravencům. Byla určena pro nás, až dospějeme natolik, že ji dokážeme pochopit. Abychom mohli vytvořit Marsu atmosféru a převzít vyspělou technologii, a tím se stát vyspělým druhem jako oni, galaktickým obchodníkem, šířícím civilizaci do dalších světů.“

„Misionáři!“ – vydechla.

„Ano. A Hauser – na něj to zapůsobilo. No‘ui mu věřili, že bude jednat správně, že řekne svému lidu, k čemu ta stavba je a jak jí používat. Protože když ji využijeme správně, staneme se obchodníky, ale když ji využijeme špatně, nebo se pokusíme ji zničit...“

„Má v sobě samodestrukční mechanismus!“ – pochopila.

„Správně. Je to sestavené jako bomba. Dělej to, co máš, a je to v pořádku, bude pro člověka ohromně užitečná, povede lidstvo do nového věku, jaký nikdy nepoznalo. Ale udělej to špatně a vybuchne to. Ten acydovodík – musí ho tu být stovky, tisíce tun, skryty pod ledovcem. Možná, že právě on to má na svědomí.“

„Dovedu si to představit! Kdyby se to uvolnilo, smete to z povrchu celou kolonii!“

„No‘ui s tímhle nežertovali. Viděl jsem jedno z jejich mláďat. Právě se vylíhlo z vajíčka a už muselo odpovídat na otázku, na něž bych já odpovědět nedokázal. Nezbyvalo mu, než prokázat, že je plnohodnotným jedincem, jinak by bylo zabito na místě. Takže pokud se Cohaaagen pokusí komplex zničit, nepřijdeme jen o atmosféru, ale i o život nás všech.“

Melina byla zděšena. „A to změnilo Hausera?“

„To dokončilo, co ty jsi začala,“ souhlasil Quaid. „Nemohl čekat, až tě Cohaaagen dá mučit, protože bylo jasné, že to ihned udělá, aby se dozvěděl Kuaťův úkryt. Ale bylo mu také jasné, že nemůže říci Cohaaagenovi plnou pravdu o té stavbě. Cohaaagenovi už muselo dojít, že to nějak dokáže vyrobit atmosféru, takže se pokusil všechno zatajit, aby nepřišel o svůj monopol. Ale kdyby zjistil, co všechno ten komplex znamená, že získá technologii cizinců a zvětší mnohonásobně svou moc, mohl by...“

„Ovládnout i Zemi,“ doplnila. „Bude hrát hodného chlapce, využije reaktor, aby vytvořil vzduch, bude organizovat výzkum, aby se dozvěděl ještě víc, ale jak bude mít potřebné informace pod kontrolou, nebude už potřebovat monopol na vzduch. Pak bude moci ovládnout úplně všechno.“

„Přesně tak. Hauser – nechci ho omlouvat, byl to hajzl, ale ty – ty jsi ho hodně ovlivnila, a pak No‘ui, ti mu vytvořili v mozku zřejmě něco jako implant. To ho změnilo a začal dělat věci, které považoval za správné. Jenže Cohaaagen, aby odfiltroval případné špehy, běžně kontroloval paměť svých podřízených, takže by se byl o No‘ui dozvěděl. A tak se Hauser...“

„Dobrovolně přihlásil na další úkol,“ pochopila Melina. „Jo. To spolu s No‘ui, tě zachránilo. Ale teď...“

„Teď v tom jedu s tebou. Dělej, co dělat máš, Dougu. Musíme se tam dostat první a uvést reaktor do chodu dřív, než ho Cohaaagen zničí.“

„A potom musíme zlikvidovat jeho,“ doplnil. „Aby nemohl předstírat, že to je jeho zásluha a že je tedy vlastně hrdina, který by měl ve funkci zůstat. Ten chlap by ukecal i hluchoněmého mutanta! Možná při tom přijdeme o život, ale...“

„Kuat a jeho muži obětovali životy,“ pronesla tiše. „Mohu udělat totéž.“ Naklonila se a políbila ho na tvář.

„Je tady někde rádio?“ – zeptal se. „Možná bychom mohli zjistit, co dělají naši pronásledovatelé.“

Zapnula ihned rádio. Byl to standardní přístroj, schopný zachytit komerční pásma stejně jako soukromé vysílání.

Přejížděla stanice. „Musejí dodržovat vysílací klid,“ oznámila. „Asi abychom se nemohli dozvědět, co se chystá.“

„Ale pak se nemohou koordinovat, aby nás obklíčili,“ konstatoval s uspokojením. „Jsou to klasické dostihy.“

Vyladila zprávy. „...výsledky zvláštních voleb budou oznámeny ihned, jakmile budou k dispozici,“ hlásil komentátor. „Zatím zpráva z vědeckého pole: astronomové hlásí další „nevysvětlitelnou“ novu. Až dosud jich objevili sedm. Podle vědců se tyto hvězdy neměly stát novami, protože jsou jiného typu. Mají...“

Quaidovi něco došlo. „Bože...“ vydechl.

Melina se na něj znovu podívala. „Něco není v pořádku?“

„Ty zprávy – o novách – právě mě napadlo, že...“ Spolkl zbytek věty, protože se mu nechtělo tomu věřit.

„Co se děje, Dougu?“ naléhala znervóznělá Melina

„Ty novy... nejsou přirozené. To je také důvod, proč se astronomům nezdály. Byly založeny setbou, stejnou, jakou tu zanechali No‘ui.“

„Nezdá se mi, že by cizinci byli tak mocní, jak si myslíš,“ namítala pochybovačně. „A nemohu uvěřit, že...“

„Věř tomu!“ oponoval. „Neviděla jsi obrovský rozsah reaktoru! Jestliže dokázali vybudovat takový komplex a vytvořit vzduch tam, kde my jsme bezmocní, pak dokážou udělat z hvězdy novu!“

„Tak dobrá, možná ano, když to říkáš. Ale co to má společného s naším reaktorem?“

„Říkal jsem ti, že nežertuj! Fungují na principu vše, nebo nic. Neznají možnost opravy.“

„Ano, ale...“

„Ten znak pro destrukci,“ pokračoval a cítil, jak jeho zděšení roste, „byla nova.“

Melina pokrčila rameny. „A proč ne? Když chceme znázornit jed, taky tam namalujeme lebku a zkřížené hnáty. Nemyslíme to doslova, ale obrazně.“

„Neznají pojem obraznosti. Všechno berou doslova možná proto, že jsou geneticky předem naprogramováni, jako mravenci. Pro ně věc buď je, nebo není, jinak tu věc ignorují. Nic nemůže být částečné, leda by se to právě stavělo. Takže když použijí symbol novy...“

Zděsila se také. „Ty myslíš...?“

„Myslím, že když řeknou nova, myslí tím nova! Jestliže zneužijeme reaktor...“

„Naše slunce se změní v novu,“ dořekla.

„Musí to být zakódováno přímo v mechanismu. V okamžiku, kdy reaktor začne špatně fungovat, vyšle ke slunci destrukční signál. Slunce se mohutně rozzáří a pohltí vše, možná až k oběžné dráze Jupitera. V galaktickém měřítku to bude jen malé zablikání, ale lidstvo zmizí. Stejně zmizely jiné druhy před tisíci lety, když neuspěly v testu a my teď vidíme jich novy. Test se skládá ze tří požadavků, jeden je dosáhnout vlastními silami omezeného pohybu ve vesmíru, druhý odhalit smysl jejich komplexu a třetí není definován – ale teď víme, že znamená něco jako správně použít poselství.“

„Neexistuje možnost opravy,“ přitakala s pohledem strnule upřeným před sebe.

„Teď bojujeme za celé lidstvo!“ Po tváři mu přeběhl mráz. Vzpomněl si na svůj sen o zániku lidstva. To nebyl sen, ale varování cizinců!

„Celé lidstvo,“ opakovala dutě. „Doug, prokristapána...“

„Jo.“ Řítil se dolů chodbou a pociťoval prázdnotu.

Vůz minul křižující tunel. Vyjel z něj druhý vůz a začal je pronásledovat.

Melina se ohlédla. „To je Benny!“ vykřikla. „Dávej pozor, ten umí řídit!“

Skutečně uměl. Vozy byly patrně konstruovány na stejnou rychlost, ale jejich pronásledovatel je dotahoval.

Jeho razící vrták se začal točit.

„Bacha!“ – zaječela Melina.

Jenže Quaid s tím nemohl moc dělat. Pozoroval ve zpětném zrcátku, jak je Bennyho stroj dostihl a zabořil se do zadku jejich vozu. Obří vrták byl zkonstruován na skálu; jak si poradí s kovem?

Ozvalo se příšerné skřípění kovu o kov. Kabinou proletěl náraz. Celý stroj se zuřivě otrásal.

Hloupá situace! Quaid už jel na maximum, ale nějak se mu podařilo z motoru ještě něco vyždímat a poskočil kupředu. Nebylo to ale moc platné, protože Bennyho vůz se už vrtákem zachytil a pronikal jím dál.

Rotující hrot se objevil v kabině, hltavě žvýkáje vše, co mu přišlo do cesty. Odtáhli se kupředu, aby mu unikli, ale bylo m málo místa. Zvuk ohlušoval. Ta věc je naseká do jitrnic!

V tom se vrták zastavil, pár palců od jejich zad. Melina na něj zírala. „Řekla bych, že je na doraz,“ usoudila. „Je stavěný na skálu, a skála praská a láme se na kusy. V kovu se to zadře.“

„Zadřel se, jo?“ usmál se ošklivě Quaid. „V tom případě ho možná držíme pěkně u huby.“

„Jak u huby?“ – dlouze na něj pohlédla.

„Uvidíš. Teď se přesvědčíme, jak se tomu všivákovi bude líbit trochu pohybu.“

Quaid smýkl vozem doleva a doprava, takže se zakymácel sem a tam. Bennyho stroj, držený v zajetí vlastním vrtákem, byl vláčen po stěnách chodby. Spěšně brzdil a odpoutal se od Quaidova vozu, ale bylo pozdě: skončil se dvěma koly zablokovanými o skálu.

„Na tenhle tvůj kousek si vzpomenu, až se mi někdy na tobě nebude něco líbit,“ zahuhlala Melina.

Quaid se tvářil stále soustředěně. Za sebou viděl Bennyho stroj, jak neohrabaně manévruje a jeho brzdy skřípou: Nakonec se mu podařilo odrazit se do původního směru a pokračovat v jízdě.

Dostali se do temného prostoru. Quaid přešel světlý po stranách a zjistil, že je tu dost místa na otočení.

Vypnul světla a začal se ve tmě otáčet.

„Co to děláš?“ Vyjekla poplašeně Melina.

„Možná ho teď pošlu do horoucích pekel,“ odpověděl Quaid. Dáme mu ochutnat jeho vlastní medicínu.“

Téměř dokončil otáčku a zpomalil, světla stále vypnutá. Viděl Bennyho světlomety a pak předek jeho vozu, pomalu vjíždějící do komory. Jeho světla se pohybovala sem a tam a ohledávala prostor.

Quaid šlápl na plyn a zapnul světla. Zalila bok Bennyho vozu zářivým jasem.

Se zuřivě rotujícím vrtákem napraženým přímo před sebou mířil Quaid přímo na Bennyho kabinu. „Rozmačkám tě,“ řekl suše.

Ve světle reflektorů viděl Bennyho oči a ústa, dokořán otevřená, jak jejich majitel spatřil blížící se vrták.

Pokusil se akcelarovat a uhnout z cesty, ale bylo příliš pozdě. Quaidův stroj se probořil kabinou; plasty a sklo nekladly žádný odpor. Sešrotoval ji, jako by prošla obřím masovým mlýnkem. Benny byl rozdrcen na mleté maso, ve smyslu slova dost přesněm i pro No‘ui.

Bennyho vůz byl blízko rozlehlé stěny jeskyně. Quaid už nemohl zastavit a zabořil se vrtákem do zdi. Trhlinami se dovnitř vevalil písek a štěr. Celý stroj rachotil.

Quaid nemohl dělat nic jiného, než nechat ho běžet. Skalní stěna začala prskat. Quaid přidal plyn a doufal, že se vrták nezadře. Ale měl štěstí, na druhé straně byl dutý prostor.

„Doug!“ zaječela Melina, zírající kupředu.

Teď si uvědomil, že štěstí byla spíš smůla. Před nimi nebylo nic. Probourali se do propasti nad reaktorem!

Trískl do brzd. Vůz se prodrál otvorem a začal padat. Naštěstí se zkroucená zád vozu zapřela o strop tunelu a zdržela pád.

„Vyskoč!“ houkl Quaid a odhodil pásy.

Stihli jen taktak vyskočit z vozu a zachytit se skály. Mohutný stroj se uvolnil a zřít se dolů.

Ale jak to, že se ještě nezadusili? Ve snu bylo v propasti skoro vakuum; aby sem mohli, museli si vzít skafandry. Jaké bylo přece to zklamání, když se mu nepovedlo políbit Melinu přes přilbu!

Ale teď tu byl vzduch. Prostory musely být hermeticky utěsněné.

Pak si vzpomněl na něco z Hauserovy paměti: hlavní část reaktoru měla atmosféru, protože Coahaagen tu chtěl provádět průzkum. Coahaagen byl opatrný, což bylo dobře: kdyby reaktoru z nevědomosti udělal cokoli, mohl by způsobit výbuch novy. Atmosféra nevalila, protože reaktor byl konstruován tak, aby ji snášel, když už bylo jedním z jeho úkolů ji vytvořit. Hauser s Melinou se dostali do neprobádané sekce bez atmosféry, o níž Coahaagen soudil, že nestojí za to a zjistili že za to stojí. To nebyla jedna sekce, ale celý systém sekcí, vzájemně propojených, z nichž reaktor představoval jen špičku ledovce, v téměř dokonalém slova smyslu.

Viseli dolů, každý z jednoho kraje tunelu. Pak nahmatali oporu pro nohy, vyškrabali se zpátky a zkoumali rozlehlé prostory propasti.

„Měl jsi pravdu,“ zašeptala Melina naplněná úctou. „Nikdy jsem neviděla nic podobného. Je to desetkrát větší, než jsem si kdy myslela, a...“

„A celý komplex je ještě stokrát takový,“ dodal. I on byl ohromen, ačkoli už značnou část při minulé návštěvě prozkoumal a No‘ui mu vysvětlili funkci celého komplexu. „Zde je naše budoucnost – budoucnost lidstva – když se nám podaří to uvést do chodu dřív, než to Coahaagen zničí.“

Dívali se dál. Ze stěny trčel do prostoru ohromný kovový nosník, připomínající starou Eifelovu věž, položenou na bok. Čtyři tyto oblouky nesly gigantickou kovovou desku uprostřed propasti.

Deska byla plná otvorů, jimiž procházel svazek mohutných sloupů, táhnoucích se z výše horního okraje propasti až na její dno, kde se ztrácely ve tmě. Další oblouky a desky podpíraly sloupy na mnoha dalších úrovních, nad nimi i pod nimi.

Quaid sešplhal dolů a skočil na nosník. „Pojď“, volal na Melinu s výmluvným gestem.

Slezla za ním a pozorně si prohlíželi dlouhý, zrádně vypadající most, přes který museli přejít. Táhl se před nimi do inkoustové temnoty. Možná, že tu přetrval tisíce let, ale teď se jim nezdál bezpečný.

Hrůzný náraz zahřměl zničehonic jeskyní. Oba nadskočili. „To byl vůz“, pochopil Quaid. „Narazil na dno.“ Zdálo se, že tu jsou už několik minut, ale patrně teprve před několika vteřinami vyskočili z vozíku. Mohutný dojem reaktoru jim zkreslil časové vnímání. Quaid přemýšlel.

„Za chvíli jsou tady“, připomněla mu Melina. „Musíš tam být první.“

„Jdeme“, souhlasil. „Jak moc ti vadí chození po provaze?“

„Docela dost“, přiznala. „Ale když jde o tolik, tak se přemůžu.“

„Šikovná holčička.“ Ale nebyla holčička; byla žena. Začali se soukat po nosníku tak rychle, jak si jen troufli a nedívali se přitom dolů.

KAPITOLA 26

Rozhodnutí

Ulice Venusville byly opuštěné. Lidé se nějak dovlekli do svých nuzných příbytků, aby tam mohli zemřít. V Poslední šanci šel z ruky do ruky malý kanystr se vzduchem. Tony seděl na podlaze opřen o barmanova záda a v náručí choval Thumbelininu hlavu. Nedalo se dělat nic jiného, než čekat, až bude konec.

V Pyramidovém dole stál Richter se šestnácti vojáky na jedné z plošin, díval se dolů a silným světlometem ohledával okraje díry, kterou prorazil Quaidův stroj. Posvítíl si kolem dokola a spatřil nosník, vedoucí od stěny k plošině pod nimi.

Zbystřil zrak, protože si něčeho všiml. Jako dva mravenci kráčeli po nosníku Quaid s Melinou.

Richter se usmál. Tentokrát mu kořist neuteče. Ta žena taky – věděl, jak s ní naloží. Quaid zavinil Loriinu smrt, takže mu Richter teď splatí stejnou mincí. Oko za oko. Jen ta rebelská coura nezemře tak čistě a rychle jako Lori. Ne ne. A Richter se postará, aby Quaid viděl všechno, co se s ní stane do poslední minuty, než bude po ní. Než to skončí, Quaid bude ještě škemrat, aby ji Richter zabil.

Nacpali se do výtahu.

Quaid s Melinou se s námahou škrábali z nosníku na plošinu. V jejím středu byla výtahová šachta a její kabely visely v přítmí. Udeřilo ho to do očí, protože No‘ui obvykle taková zařízení nepoužívali. Ale zřejmě to postavili pro lidské bytosti. Bloudili lesem sloupů, stále s posvátnou úctou. Připadalo jim to jako gigantické sekvoje s rezavějící kůrou.

„Celé zařízení je obrovský jaderný reaktor“, opakoval Quaid. „Z těchto pouzder vyjedou turbinové tyče a zasunou se do děr v ledovci dole. To zahájí řetězovou reakci. Radiace rozštěpí led na vodík a kyslík. Plyn začne stoupat, gravitace ho zachytí...“

„A Mars bude mít atmosféru“, dokončila Melina.

„Ještě ne. To je jen rozštěpená vodní pára: vodík a kyslík, která se nedá dýchat. Vodík bude využit na jadernou fúzi, při níž vznikne hélium, jako kdysi ve vodíkové bombě. To zajistí energii pro další, větší proces. Acydovodík, ukrytý pod ledovcem, se rozloží a jeho dusík, spolu s kyslíkem z vodních par vytvoří vzduch, který bude možné dýchat. Směs bude trochu bohatší na kyslík, ale to aspoň vykompenzuje nižší tlak na začátku. Až bude atmosféra kompletní, půjde to upravit. Celé to půjde rychle – daleko rychleji, než jakýkoli jiný proces, který bychom my mohli použít.“ Byl sám překvapen, kolik toho ví, zřejmě zbytek informací od No‘ui vyplaval ven. „Ale zbývá ještě jedna fáze. Mars je chladný, je třeba ho zahřát, aby mohli růst rostliny a lidé se pohybovat bez skafandrů, tak jako na Zemi. Po celé planetě jsou rozmístěny teplovody, a...“

Zarazil se, protože něco zaslechl. Přijížděl výtah. Ozvaly se zvuky, jak se otvírají dveře a boty kráčí po kovové podlaze. Na dálku zahlédl světlometry.

Quaid odstrčil Melinu za sloup, ale jak se o něj otřeli, vrstva zkorodovaného kovu spadla a zaskřípěla o podlahu plošiny. Všechny světelné paprsky se ihned zaměřily jejich směrem. „Je čas pro plán B“, zabručel Quaid.

„Pro co?“

„Uvidíš.“

Když se vojáci přiblížili, spatřili Quaida, jak běží a schovává se za sloup. Richter a jeho muži obklíčili sloup a za pohybu zahájili palbu.

Kupodivu, Quaid tam nebyl. Ale čtyři vojáci padli zastřeleni!

Richter se zamračil; nebyl si jistý, jak k tomu omylu mohlo dojít. „Do rojnice!“

Pročesávali prostor. Jeden z vojáků se přiblížil ke Quaidovi, ale neviděl ho.

Quaid si pohrál s hodinkami a kus od něj se objevil hologram. Melininy oči se rozšířily úžasem. Tak takhle to bylo! Napoprvé to nepochopila. Má holopromítačku, namířenou na sebe sama. Chytrý trik!

Voják zpozoroval obraz. Vystříl na něj s jistotou, že se nemýlí.

Skutečný Quaid přistoupil k vojákovi zezadu a zlomil mu vaz. Hauser asi nebyl po většinu svého života kladná postava, ale určitě se uměl rvát; jeho reflexy měnily v hračku to, co by pro Quaida bylo nepřekonatelným problémem.

Richterova pátrací akce pokračovala. Quaid se vynořil zpoza jiného sloupu.

Tentokrát postavu zaznamenalo několik vojáků najednou. Obklíčili ho a prostříleli skrz naskrz. Zasáhli však jen sebe navzájem. Další čtyři padli k zemi.

„Zastavte palbu!“ křičel Richter. „Je to hologram! Nenechte se splést!“

Jenže to už bylo pozdě pro devět mrtvých. Quaid hodil hodinky Melině.

Dva vojáci viděli z různých míst Melinu, jak se loudá kousek od nich. Začali střílet na její hologram – a zasáhli se navzájem.

Tři další se připlížili ke Quaidovi. Měli ho na mušce. Usmál se. „Myslíte si, že jste mě našli, co?“

Nedíval se na ně, ale stranou, což bylo divné. Uvědomili si, že to musí být hologram a začali se rozhlížet po pravém Quaidovi.

Jenže to byl Quaid. Otočil se přímo k nim a zkosil je k zemi. „Měli jste pravdu,“ připustil.

Dva muži postupovali kupředu, cíl měli na dosah. Melina stála před nimi. Vystřelili do ní. V prsou se jim prorvaly zubaté otvory od kulek, které jim pravá Melina vpálila do zad.

Pravý Quaid se setkal s pravou Melinou. Pro jistotu si na sebe sáhli. Opatrně běželi od sloupu ke sloupu směrem k výtahu. Byl otevřený a prázdný. Zmizeli uvnitř.

Quaid zabouchl dveře. Výtah stoupal úžasnou rychlostí. S úlevou se objali.

„Nevěděl jsem, že nějaký z těch systémů uvedli do chodu,“ poznamenal Quaid. „Bud' to jezdí na energetický zdroj od No'ui, nebo sem teď přivedli kabel. Cohaagen musel být na ten komplex opravdu hodně zvědavý.“

„Sklapni a dej mi pus,“ řekla a nastavila tvář. V tom se jí rozšířily oči a zmlkla. Co se děje?

Pak zaslechl slabý šramot zezhora a zvedl hlavu. Jeden ze střešních panelů byl o několik palců odsunut. Na střeše byl Richter! Šteřbinou čouhala hlaveň pistole. Vypálil. Kulka zasvištěla vnitřkem výtahu, ale minula je.

Quaid odstrčil Melinu stranou poněkud méně romanticky, než by si byl přál a vytrhl vlastní zbraň. Spolu s Melinou opětovali palbu, ale kulky se odrážely zpátky k nim. Pokračovat dál, mohli by se vyřídit sami!

Richter nebyl odkázán na své vojáky. Nechal je, ať vedou hlavní útok a sám se chytře ukryl do zálohy; dobře věděl, že Quaid přežije a přijde. Richter byl chráněný, ale oni dva ne. Tentokrát je přechytračil.

Quaid s Melinou běhali zuřivě po kabině, aby nebyli tak snadnými terči. Ale to bylo málo, stále byli zavření v kleci. Richter střílel dál a zasáhl Quaida do ramene.

To nebylo dobré! Quaid otevřel dveře. Oba vylezli ven a vyšplhali se každý na jednu stranu výtahu. Richter na ně shora střílel a oni odpovídali. Ale byli venku a Richter už nebyl chráněn neprůstřelným kovem výtahu. Musel se krýt.

Melina uskočila před kulkou, ztratila rovnováhu, upustila pistoli a zachránila se jen tím, že se oběma rukama zachytila, přičemž jí nohy visely nad propastí.

Richter namířil na Quaida, ale ten ho chytil za paži.

V tom okamžiku se Quaid podíval nahoru. Za Richterem byla vidět další plošina a výtah se k ní blížil. Všechno, co přesahuje výtah do stran, bude gilotinováno! Quaid si připadal jako těsto, ze kterého bude kuchař vykrajovat formičkou vánoční cukroví. Richter si toho také všiml. Ošklivě se usklíbl.

Quaid se pokusil vyšplhat nahoru k Richterovi, ale ten ho odstrčil zpátky. Quaid uchopil i druhou ruku svého soupeře – a zavěsil se na něj. V několika vteřinách budou odříznuty všechny čtyři ruce.

Richter sebou škubl nazad, čímž vytáhl své paže z nebezpečí a zároveň pomohl Quaidovi se vytáhnout nahoru. Zachránit Quaida bylo sice to poslední, co by si Richter přál, ale cenil si vlastní kůže. Quaid ohnul nohy do bezpečí těsně před okrajem plošiny, který jakoby padal na ně.

Melina se vsunula do výtahu několik palců před ostřím, které těsně minulo její stranu kabiny.

Cohaagen stál poblíž řídicí místnosti cizinců, když demoliční experti vynášeli zařízení. Doufal, že z toho vynálezu mimozemšťanů vytříská něco užitečného, ale nemohl si dovolit, aby to začalo produkovat pro Mars vzduch. Nevěděl, komu všemu Quaid prozradil své podezření, že komplex je schopen vzduch vyrábět, a nemohl si být jist, že byli zneškodnění úplně všichni rebelové. Ta ženská zřejmě zkorumpovala Quaida a pak tajemství vyžvanila široko daleko. Takže to teď všechno musí zlikvidovat, dřív, než nějaký další pseudopatriot dostane ušlechtilé nápady. Monopol je legrační věc: jak jednou o něj člověk přijde, už ho nikdy nemůže získat zpátky. Vidina vzduchu zdarma bude produkovat nekonečnou řadu potenciálních revolucionářů. Takže je čas to skončit celé a eliminovat i pouhou možnost hned v zárodku. Byl blázen, že to tak dlouho odkládal. Ale vládní úředníci ze Země ho neustále otravovali, aby byly mimozemské artefakty zachovány. No až to skončí tak je klidně pustí do Pyramidového dolu a budou moci obdivovat trosky po mimozemšťanech do sytosti. Jedno bude jisté: nebude žádný vzduch navíc a jeho moc bude v bezpečí.

Shlédl dolů do výtahové šachty. Uviděl dvě drobné postavičky, zápasící na střeše výtahu. To znamená, že Quaid přežil likvidaci Richterem a stále působí potíže. Nemohl neobdivovat Quaidovu výdrž; zdědil Hauserovo umění; ten byl jako agent bezkonkurenční. Je to škoda, že se dal na špatnou cestu. Byl daleko lepší, než co kdy dokáže Richter.

Ale bylo načase aby to vzal do ruky opravdový profesionál. Cohaagen vytáhl granát a pečlivě ho umístil do mechanismu výtahu. Pak odběhl do kontrolní místnosti.

Prásk! Granát, který se dostal do soukolí výtahu, explodoval a vyrval nosný portál výtahu z jeho ukotvení.

Cohaagen spokojeně přihlížel. Tohle bude stačit na Quaida i na Richtera, který už dělal víc škody než užítku.

Quaid a Richter, v zuřivém boji, zaslechl výbuch a ucítili, jak se výtah otřásl. Lana sebou nebezpečně trhla.

Výtah zastavoval.

Nosný portál vyjel z ukotvení, pomalu, rytmicky odměřoval pohyb jako vteřinová ručička hodin.

Richter se podíval nahoru a pochopil, co se stalo. „Ksaku! Odříznul i mě!“ – zaječel.

„Jojo, na nikoho dneska není spoleh,“ rýpl si Quaid.

Pak už se oba jen drželi jako klišťe a původně svislý portál se sklápěl přes propast jako padající kmen.

Quaid si navzdory humoru, kterým si Richtera dobíral, nebyl příliš jist svými vyhlídkami na přežití. Vypadalo to na dlouhý let dolů!

Ale portál se zachytil o jeden z obrovitých nosníků, které tvořily malé mosty přes propast. Nežříteli se – prozatím. Náraz, který způsobilo zastavení portálu, se přenesl až k nim a vymrštil je z kabiny. Oba hrabali rukama kolem sebe, ve snaze najít něco čeho by bylo možné se zachytit.

Quaid chytil uvolněné výtahové lano, totéž učinil Richter. Ale to bylo špatné, protože lana nebyla upevněná a pomaloučku padaaallllllaaaa...

Quaidovi se nepromítl před očima celý život, dokonce ani ten současný. Jeho jediná myšlenka patřila Melině, která ho z kabiny viděla padat a pocítil krátkou lítost, že jejich vztah musí takto skončit. Jejich – a lidstva taky, až se Slunce změní v novu.

Lup! Jejich lano sebou nečekaně škublo a zastavilo. Muselo se o něco zachytit.

Ne – Quaid a Richter viseli každý na jednom konci dlouhého lana, přehozeného přes portál. Klesali a stoupali divoce nahoru a dolů, sloužíce jeden druhému jako protiváha. Zachránili jeden druhého: další ironie osudu.

Quaid se rozhlédl, zda se nedá z toho nějak dostat. Nedalo; kývali se v prázdnu pod portálem a v dosahu nebylo nic, čeho by se dalo zachytit. Quaid si koutkem oka všiml otevřených dveří kabiny, v nichž vykukovalo nehybné tělo. To bude Melina, ležící napůl v bezvědomí na dně kabiny vymrštnuté stejným nárazem jako oni. Co bude dělat, dokonce i když se probere? Quaid a Richter buď spolu přežijí nebo spadnou, a mají co dělat sami se sebou.

Jak se houpali, Richter využil Quaidovy nepozornosti, aby se dostal blíž. Nakopl Quaida do rozkroku. Quaid zahaněvroval a podařilo se mu v poslední chvíli se otočit, aby úder zachytil stehnem. Jeho volně visící tělo se zhouplo nazad, a tím zmírnilo náraz, ale přesto byla rána bolestivá.

Pohyb způsobil, že se kabel trochu posunul. Quaid byl o trochu těžší a klesl, zatímco Richter vyjel o stejný kus nahoru.

„Nech toho!“ zařval Quaid.

Při příštím kyvu byl Richter výš, kopl ho do žeber. Quaid se opět pokusil se otočit, aby úder sklouzl, ale opět byla rána natolik silná, že mu znepříjemnila život.

„Blbče!“ řval Quaid. „Poslouchej mě!“ V této chvíli se zhouppli mimo dosah, ale jen na chvíli. „Když mě skopneš dolů, poletíš taky!“

„Nežvaň!“ – odpověděl Richter. Při dalším přiblížení kopl Quaida do hlavy.

Zase Quaid mohl jen zmírnit účinek nárazu, ale nezabránil mu zcela. V uších mu hučelo. „Přemýšlej!“ zaječel. „Když spadnu, můj konec lana se přehoupne přes vrchol!“

Richter zvedl hlavu a konečně si uvědomil, že má Quaid pravdu. Zadržel osudné kopnutí. Nebyl dost chytrý, aby si uvědomil nebezpečí, a stejně tak nemá na to, aby přišel na jeho řešení.

Quaid zachytil Richterovu nohu a rychle si omotal bimbající konec Richterova lana kolem kotníku. Jeho protějšek se ho zuřivě snažil skopnout. „Co děláš?“

Quaid se povytáhl na svém vlastním laně a zahrnul Richtera sérií ran a kopanců. Ten byl tak hloupým útokem překvapen. „Přestaň, hlupáku!“ – řval, stejně jako před chvílí Quaid.

Další rána; Richter se jen pasivně bránil, bál se zaútočit. Viděl pod sebou obrovskou prázdnotu, která ho vyváděla z míry. „Když sletím já, poletíš taky!“

„Chyba,“ odpověděl Quaid. Po mohutné ráně do tváře se Richter pustil rukama a padl hlavou dolů, zavěšen pouze za nohy. Jeho náraz způsobil posun kabelu přes portál, čímž Richter klesl o dvacet stop a Quaida to současně vyneslo až nahoru k portálu.

Quaid obemknul portál a houkl na Richtera, visícího hlavou dolů jako pytel s pískem: „Ahoj na večírku, Richtere!“ Richter chtěl něco říci, ale strach mu stáhl tvář, když poznal že byl přelstěn.

Pak Quaid pustil lano. „Šťastnou cestu!“

Rukama se mu prosmeklo dalších osm stop lana, přejelo přes portál a Richter se řítit dolů, hlavou napřed. Příšerný výkřik mapoval jeho dráhu.

Quaid doufal, že je tu i jiná rychlá cesta, jak se dostat nahoru. Stále ještě musel zabránit Cohaaagenovi, aby zničil reaktor – a celé lidské pokolení.

Cohaagen a jeho muži měli spoustu práce v řídicí místnosti reaktoru. Byla to ta kobka ve skále, naplněná komplexem mechanismů a ovládacích panelů, kterou v Quaidově paměti vyvolala Kuatova sugesce. Všechny mohutné sloupky se zde zužovaly do tenkých tyčí. Stropem z křemenného skla sem proudilo sluneční světlo. Na jedné straně stála kamenná zeď s mandalou, magickým kruhem, pokrytým hieroglyfy.

Ve všech koutech rozlehlé místnosti pracovali vojáci. Ukládali výbušniny, natahovali kabely, hloubili díry pro nálože pomocí sbíječek. Hluk byl ohlušující.

Jeden z nich soustředěně vrtal, když ho někdo poklepal na rameni. Vzhlédl. Byla to Melina. Úžasem strnul.

Za jeho zády Quaid popadl jeho sbíječku a vrazil mu ji do zad.

Jeho nedaleko pracující kolega zahlédl Quaida a vrhl se na něj se sbíječkou v ruce. To ovšem byla zbraň podle Quaidova gusta. „Nepřišel jsem nevhod?“ zeptal se, když projížděl hrotem skrz svého protivníka a dva další, na něž zasažený narazil, když padal směrem k mandale.

Cohaagen sebral detonátor a zmizel.

Melina se zmocnila zbraně jednoho z padlých. Rozhlédla se.

Nový muž se plížil zezadu ke Quaidovi a chystal se ho bodnout do zad. Melina ho zasáhla ve zlomku vteřiny. Cohaaagen propojil dráty s detonátorem.

Quaid udeřil útočником o kamenný kruh a roztříštil mu hlavu na kusy. Pak odhodil stranou jeho sbíječku, vytrhl nálož z otvoru v kruhu a odhodil ji co nejdál.

Natáhl paži, aby položil dlaň na ruku, vytesanou v kruhu, když se ozval Cohaaagen. „Promiň, Dougu, že tě to nemůžu nechat dodělat.“

Quaid se otočil a spatřil Cohaaagena, jak drží v ruce detonátor. Ukázal Quaidovi, aby ustoupil od desky. Quaid uposlechl.

„Jak se jednou reakce spustí, zasáhne turbínium na celé planetě,“ pronesl Cohaaagen. „Mars se celý začne tavit. Proto tvůrci nikdy nezapojili svůj reaktor.“

„Nevíš, o čem mluvíš,“ odsekl Quaid.

„A ty snad ano?“ – z Cohaaagenova hlasu sarkasmus jen sršel. „Velký hrdina Doug Quaid je tady, aby zachránil planetu. Mrzí mě, že tě zklamal, ale během třiceti vteřin bude velký hrdina Doug Quaid po smrti. Pak to tady celé vyhodím do povětří a půjdu domů na svačinu.“

Cohaaagen si vzdychl a potřásl smutně hlavou. Tolik času strávil cvičením Hausera, aby z něho měl dokonalý nástroj Agentury. Diskutovali spolu o využití moci a strachu. Hauser byl přirozený. Byl také nejbližším přítelem, jakého kdy Cohaaagen měl. Chyběl mu. „Nechtěl jsem, aby to takhle skončilo,“ posteskl si. „Chtěl jsem mít zpátky Hausera. Ale ne. Musel jsi být Quaidem.“

„Já jsem Quaid.“

„Houby jsi!“ zahřměl Cohaaagen, náhle běsnící na člověka, v něhož se změnil jeho přítel. „Jsi stupidní program na dvou nohách. Všechno co je na tobě, jsem vymyslel já: sny, vzpomínky, tvé hrdinské ambice. Mohls být někdo,“ parodoval ho výsměšně, „mohl jsi být opravdový. Ale místo toho sis vybral, že budeš jen sen.“ Cohaaagen stále v jedné ruce držel detonátor, zatímco druhou vytáhl z kabátu pistoli. Zvedl ji. „Všechny sny jednou skončí.“

Reaktorem zazněl výstřel. Cohaaagen padl nazad, zasažen do paže a ramene. Melina stála u výtahu a z pistole se jí kouřilo. Quaid si pospíšil, aby odkopl Cohaaagenovi z dosahu pistoli a uvědomil si, že se mu nějak podařilo udržet v ruce detonátor. Ne, pomyslel si Quaid, ten člověk blufuje. Chce zůstat naživu jako každý jiný. Nebude mít chuť odpálit výbuch, který by ho usmrtil.

Cohaaagen si všiml pochyb v Quaidových očích. Zle se usmál a zapojil detonátor.

Místností otřásla mohutná exploze, ničící téměř vše kromě mandaly, z něhož Quaid odstranil nálož. Cohaaagen neblufoval!

Ve střeše z křemenného skla zela díra. Mocné sání stahovalo do otvoru všechno v okolí. Věci a těla vířily ve spirále obráceného tornáda.

Cohaaagen visel na části reaktoru, Melina se zaklínila v rohu. Quaid, stažený napůl cesty k otvoru, vyvinul nadlidské úsilí, aby se proplazil proti síle víchru směrem ke kruhu.

Nebyl zničený, a to bylo hlavní; dokud zůstane provozuschopný, je tu ještě šance! Jak velké poškození snese reaktor, než je aktivován autodestrukční systém? Počítali No'ui s náhodným poškozením, jako třeba s nárazem meteoritu? Možná nebyl destrukční mechanismus tak citlivý. Nezbyvá, než v to doufat!

Dopracoval se k lanu, napnutému víchrem a začal po něm ručkovat. Kopule je proražena, ale dokud trvá tah sání, je tu ještě vzduch. Až všechno zmizí...

Cohaaagen se obrátil a zaujal místo mezi Quaidem a mandalou. Věděl, že ještě nemusí být po všem.

Quaid se chytil levačkou a pravou rukou sáhl po hieroglyfu dlaně.

„Nedělej to!“ – zařval Cohaaagen přes hukot víchru. „Všechny zabiješ!“

Quaid zaváhal. V Cohaaagenově hlase byly naléhavost a vášeň. Quaid byl stížen náhlými pochybnostmi. Odkud věděl, že vzpomínky, které Kuato odkryl, byly pravé? Co když byly také implantovány? Jestliže má Cohaaagen pravdu, mechanismus cizinců zahubí na Marsu všechno živé. A Quaid za to bude odpovědný.

Cohaaagen ho kopl, přičemž stále pokračoval v přesvědčování. „Každý muž! Každá žena! Každé dítě!“ Praštil ho patou přes levou ruku. „Zemřou, Quaide! Zemřou!“

Quaidova mysl byla náhle zaplněna tvářemi všech mužů, žen a dětí, které viděl ve Venusville, apatickými tvářemi, z nichž byla vyždímána sebemenší stopa hrdosti a sebeúcty. Lidí, kteří byli využiti a odhozeni nelidským způsobem, nemilosrdně, bezohledně, a to mužem, který teď oroduje za jejich životy.

Jedna z tváří byla zvláště výrazná: znetvořená tvář dítěte, které Quaid krátce zahlédl z Bennyho vozu. Tato vzpomínka nebyla umělá. Byla tak reálná, jako bolest v jeho levé ruce. Jaká budoucnost by dítě čekala pod vládou muže Cohaaagenova typu?

Quaid znal odpověď. Viděl ji kolem sebe po celém Venusville. Cohaaagen si už zase hrál s jeho myšlením. Cohaaagen se ho zase snaží zmanipulovat, stejně jako manipuloval s ostatními. Cohaaagen by řekl a udělal cokoli, kdyby ho to vyneslo zpátky k moci. On byl tím, který by zničil každého muže, každou ženu, každé dítě na Marsu, kdyby mohl dále vládnout.

Jenže tentokrát ho Quaid zastaví.

„Kecáš!“ houkl na Cohaaagena. Natáhl se a položil pravou dlaň na hieroglyf.

Ucítil zachvění. Zdálo se mu, že v jeho mysli někdo promluvil: Hotovo.

Děsivé hluboké dunění otřásló sálem. Už to začíná! Ostatní kontrolní systémy tady musely být zbytečné, nebo určené pro seřízení jednotlivých částí. Cohaaagen je zničil, ale bylo to jako když se ulomí ovládací knoflík u rádia:

je těžké ho seřadit, ale mechanismus zůstává provozuschopný.

Všechna mechanická ústrojí se dala do pohybu. Stará mašinérie skřípěla a sténala. Stovky tyčí současně klesaly. Cohaagenovy ruce klesly na podlahu. Už se neudržel. Byl stažen ke stropu a otvorem ven.

Tyče vyjely z pouzder a zapadly do otvorů v ledu. Celý ledovec, hluboko pod nimi, začal zářit. Proces započal a systém teď pracoval podle svého scénáře; Quaidův zásah stačil. Začnou chemické reakce a nukleární fúze a budou pokračovat, dokud nebude na celém Marsu vzduch, teplo a tekoucí voda.

Melina byla tažena k díře. Quaid se nechal strhnout před ní a snažil se ji udržet na místě. Kdyby se jim podařilo udržet, než se tlak vyrovná – ale to se zdálo nemožné. Nejdřív poklesne, a to bude konec.

Vakuum nasávalo všechno harampádí z propasti. Vzduchem létala další a další těla, pušky, kusy razících vozů, skála a písek. Až to všechno skončí a tlak vzduchu poklesne na nulu, oni dva zemřou – ale Mars a lidstvo budou zachráněni. Alespoň zemře v Melinině náručí; když už to musí být, pak si přeje zemřít tímto způsobem.

Místnost se zaplnila přívalem mlhy. Divně páchla, byla vlhká a teplá.

To je vzduch a vodní páry z reaktoru! Zařízení na výrobu atmosféry je už v provozu!

Další smetl bylo vyvrhováno otvorem ven: Benny; Richter, stále držící svůj kus lana.

Melinu to táhlo k díře. Quaid se na ni pověsil, ale byl tažen spolu s ní nesmlouvavou silou vichru. Byl teď ještě silnější, jak továrna No'ui získávala na výkonu. Quaidovi bylo jasné, že většina vzduchu jde na povrch jinými cestami po celé planetě, ale dokud zde bude díra, vzduch tudy bude unikat také.

Pluli vzhůru směrem ke kopuli, stále se držíce jeden druhého. Quaid se roztáhl a pokusil se vzepřít před otvorem, ale tlak byl příliš silný. Zmocnil se ho a spolu s Melinou vyvrhl ven.

Venku víchr rychle ustal. Quaid a Melina dopadli stranou od jeho hlavního tahu, jen pár yardů od Cohaagenova těla. Vypadal groteskně, s prasklými očními bulvami, jazykem oteklým a vyčnívajícím a krví v uších. Cohaagen potrestal udušením bezpočet lidí za takové malichernosti jako vzpírání se vykonstruovanému zatčení; teď mu osud splatil stejnou mincí. Taková byla spravedlnost.

Quaidovi unikl vzduch z plic. Spolu s Melinou lapał po dechu. Rychle zavřel oči, pokoušeje se chránit bulvy, dokud to jen půjde. Dokonce v beznadějné situaci bojoval o život, byť jen na pár vteřin!

Mamutí gejzír páry a vzduchu se vyřinul z kopule a zformoval se v mohutný bílý oblak. Jeho teplo sálalo až k nim. Quaid vzal do dlaní Melininy roce a cítil, jak ho její prsty svírají. Zemřou spolu s vědomím, že Mars a lidstvo budou žít.

Hora začala vibrovat, jak zařízení No'ui zvyšovalo výkon a víchr vzduchu se dral ven. Z boku Pyramidové hory opadala hlína a odhalila skutečnou pyramidu cizinců, ukrytou pod ní. Byla dobře maskována, ale teď už to nebylo potřeba.

Quaidovy a Melininy sliznice začaly krváčet. Drželi se křečovitě za ruce s vědomím, že se blíží konec.

Pak je zahalil rozšiřující se oblak. Na tělo jim dopadaly kapky teplé vody a kolem prolouvaly nadýchané obláčky. To byla křídlatá semena rostlin, které, jak věděl, No'ui speciálně vyšlechtili, aby byly rozeseny větrem, zakořenily se a změnily nehostinnou půdu Marsu v organický humus, aby zde mohly později růst i pozemské rostliny. Toto bude začátek pozeňštění Marsu a jeho přeměny v pozemský ráj. Byl šťasten, že to mohl vidět dříve než zemře.

Pak si uvědomil, že dýchá! Vedle něj těžce oddechovala Melina. Hladově se přisunuli ke zdroji vzduchu. Pohlédli na sebe. Nebyla to druhá strana smrti, že by to, co volně dýchá, byli jen jejich duchové?

Oblak se pohyboval dál, ale oni stále dýchali. Zvrátili hlavu,

Rudá obloha Marsu dostávala v oblasti nad pyramidou modrý nádech.

Nový vzduch se šířil do okolí a oni byli dost blízko, aby se mohli těšit z jeho výhod! To byl důvod, proč sice strádali, ale nezemřeli. Vzduch teď houstl čím dál víc, takže už dýchali skoro normálně! Nezemřou!

Nabrali trochu sil a posadili se. Uvědomili si chlad vzduchu. Když tryskal z hory, byl teplý, ale jak expandoval, ochlazoval se. Padaly na ně sněhové vločky. Ale sama země se začala ohřívat od šířícího se tepla reaktoru, takže jim byla sice zima, ale nemrzli.

Všimli si navzájem vloček ve vlasech. Dotýkali se jich a lízali je jeden druhému z tváří.

Když se znovu rozhlédli, pohled je naplnil posvátnou bázňí. Obloha byla modrá a sněžilo ještě hustěji.

Přitiskli se k sobě, aby se zahřáli a políbili se přitom. Život je báječný!

Tatáž myšlenka se k nim vracela ozvěnou v halasu a veselí, které k nim doléhalo z Venusville.

Když reaktor naskočil, všechny kopule se zhroutily. Zbaveny ochrany lidé zkolabovali na místě, v agónii z poklesu tlaku. Bohatí turisté sípěli v hale hotelu Hilton a horníci, stále pracující v hlavním dole, upustili nástroje a padli na kolena.

Povstalci zničení kopulí téměř přivítali. Dekomprese je strašný způsob, jak sejít ze světa, ale aspoň milosrdně urychlí pomalé umírání zadušením. Tony v Poslední šanci měl síly už jen na to, aby mohl slabounce zahrozit pěsti směrem k obloze a pak...

Stal se zázrak. Thumbelina se zavrtěla na zemi a posadila se! Barman zvedl hlavu, kterou měl na prsou a zhluboka dýchal, Tony na ně omráčeně zíral. Zhluboka se nadechl a ještě jednou. Je tu vzduch! Nemá tu co dělat – obří větráky se nepohnuly – ale je tu! Nabral si plné plice a hlasitě se rozesmál. Je tu vzduch!

V okamžiku se všichni smáli. Za chvíli už byli na nohou a tančili radostí. Vytančili na ulici, kde se k nim přidávali další – muži, ženy, děti – vytvořili dlouhý řetěz, který se vinul kolem dokola venusvillským náměstím a dál ulicemi. Je tu vzduch! Tyranie Cohaagenova monopolu na vzduch je zlomena!

Vypadalo to na zázrak.

Quaid s Melinou pozorovali zem. Sníh tál, jak dopadal a půda byla vlhká a měkká. Po rozpraskaném podkladě stékala voda. Způsobí asi trochu erozi – ale rostliny No'ui už začínají růst. Rychle se zakoření, uchytí se v hlíně a

přemění ji v humus. Rudý Mars se změnil v zelený!

Melina se k němu přitulila: „No, pane Quaide, doufám, že se vám líbil výlet na naši krásnou planetu.“

„Líbil není ten správný výraz,“ odpověděl trochu nevrle. Vybojovali si právo jít dál, jako osoby i jako biologický druh ale příliš dobře si dosud pamatoval, jakou cenu za to zaplatili.

„Ale no tak. Neviděl jste snad krásnou krajinu, nezabil zlé padouchy a nezachránil planetu?“ Váživě se na něj usmála. „Dokonce jste získal dívku vašich snů.“

Jen ho provokovala, ale z jejích slov, dobře mu známých ho mrazilo. „Napadla mě příšerná myšlenka,“ prohlásil. „Co když to opravdu je jenom sen?“

„Pak mi dej honem pus,“ odpověděla vážně. „Dřív než se probudíš.“

Quaid setřásl chmury. Objal Melinu a pevně ji políbil. Se sněním už skoncoval; realita je mnohem lepší.

++ Philip K. Dick

Zapamatujeme si to za vás se slevou

Probudil se – a zatoužil po Marsu. Ta jeho údolí, pomyslel si. Jaké by to bylo, kdyby se jimi mohl namáhavě prodírat? Báječné a ještě báječnější: sen nabýval na intenzitě, když se mu vracelo plné vědomí, sen a spolu s ním i jeho touha. Téměř cítil, jak ho obklopuje přítomnost toho jiného světa, který spatřili jen vládní agenti a vysocí státní činitelé. Úředníček jako on? To sotva.

„Tak budeš vstávat nebo ne?“ zavrčela ospale jeho manželka Kirsten a v hlase jí zazněl obvyklý náznak navztekané podrážděnosti. „Pokud ano, namačkej na tom zatraceném sporáku horkou kávu.“

„Jasně,“ odpověděl Douglas Quail a bos přešel z ložnice jejich činžovního bytu do kuchyně. Když tam poslušně stiskl tlačítko, kterým se připravovala horká káva, posadil se ke kuchyňskému stolu a vytáhl malou žlutou plechovku kvalitního šňupacího tabáku značky Dean Swift. Energicky si šňupl a tabáková směs firmy Beau Nash ho zaštipala v nose a spálila mu patro úst. Přesto si šňupl ještě jednou; probudilo ho to a umožnilo mu to stmelit sny, noční touhy a nesouvislá přání v jakési zdání racionality.

Poletím tam, řekl si v duchu. Ještě než umřu, uvidím Mars.

Bylo to samozřejmě nemožné a on sám to dobře věděl i v okamžiku, kdy o tom snil. Ale denní světlo, známé každodenní zvuky, přicházející od jeho ženy, která si teď před zrcadlem v ložnici kartáčovala vlasy – to všechno se spiklo a připomnělo mu, co je zač. Ubohý bezvýznamný úředníček s malým platem, řekl si v duchu trpce. Kirsten mu to také minimálně jednou denně připomínala a on jí to neměl za zlé; bylo úkolem ženy, aby svého manžela držela při zemi. Při Zemi, pomyslel si a zasmál se. V tomhle případě to byl přímo doslovně výstižný obrat.

„Čemu se to hihňáš?“ divila se jeho žena, když v rozevlátém křiklavě růžovém županu vrazila do kuchyně. „Určitě zas nějakému snu. Máš jich pořád plnou hlavu.“

„Jo,“ přikývl a zahleděl se otevřeným kuchyňským oknem na vznášedla a dopravní koridory, na všechny ty lidičky plné energie a spíchající do práce. Za chvíličku bude mezi nimi. Jako vždycky.

„Vsadím se, že se ti zdálo o nějaké ženské,“ prohlásila útočně Kirsten.

„Ale kdepak,“ zavrtěl hlavou. „Zdálo se mi o bohu. O bohu války. Je posetý překrásnými krátery, v jejichž hlubinách jsou ty nejpodivnější rostliny.“

„Poslyš,“ přidípla si k němu Kirsten a vážně k němu promlouvala, takže se hádavý podtón z jejího hlasu na okamžik vytratil. „Dno oceánu – našeho oceánu – je mnohem krásnější, nesrovnatelně krásnější. To přece víš; to ví každý. Pronajmi pro nás pro oba výstroj s umělými žábami, vezmi si v práci týden volna a můžeme se tam nechat spustit a ubytovat se v jednom z těch podmořských rekreačních středisek s celoročním provozem. A kromě toho...“ Zarazila se. „Ty mě vůbec neposloucháš. Měl bys mě poslouchat. Navrhnu ti tady něco mnohem lepšího, než je ta tvoje mánie, ta tvoje posedlost Marsem, a ty mě vůbec neposloucháš!“ Hlasitě se rozječela. „Bože na nebesích, s tebou je konec, Dougu. Co s tebou bude?“

„Půjdu do práce,“ odpověděl, vstal a na snídani už zapomněl. „To se mnou bude.“

Dívala se na něj. „Je to s tebou čím dál horší. Jsi den ode dne fanatičtější. Kam to povede?“

„Na Mars,“ odsekl, otevřel dveře šatní skříně a vytáhl čistou košili, kterou si chtěl vzít do práce.

Když vystoupil z taxíku, prošel Douglas Quail pomalým krokem třemi pěšími koridory plnými lidí a dorazil k moderním, lákavě atraktivním dveřím. Zastavil se před nimi, čímž narušil pravidelnost dopoledního dopravního ruchu, a pozorně si přečetl neónový nápis, zářící střídavě různými barvami. Prohlížel si tenhle nápis už několikrát... nikdy k němu ale dosud nepřišel takhle blízko. Tohle bylo něco úplně jiného; to, co teď dělal, nemělo s předchozím okouněním nic společného. Bylo to něco, k čemu, dříve nebo později muselo nevyhnutelně dojít.

EVOKA, s. r. o.

Je tohle ta správná odpověď? Konec konců iluze, ať je jakkoli přesvědčivá, pořád zůstává pouhou iluzí. Alespoň z objektivního hlediska. Ale subjektivně vzato – to už je něco docela jiného.

A každopádně už si tam sjednal návštěvu. V příštích pěti minutách.

Zhluboka se nadechl chicagského vzduchu s lehkou příměsí smogu, prošel oslepujícím polychromatickým třpytem dveří a zamířil vzhůru ke stolu sekretářky.

„Dobré ráno, pane Quaile,“ přivítala ho zdvořile pohledná blondýnka s obnaženými nadry a úpravným vzhledem, sedící za stolem.

„Dobré ráno,“ odpověděl. „Přišel jsem se sem přepnat na kurz Evoky. To ale asi víte.“

„Ne ‚evoky‘, ale ‚evokace‘,“ opravila ho sekretářka. Zdvihla sluchátko videofonu, který měla vedle svého sametového lokte, a ohlásila do něj: „Pan Douglas Quail už je tady, pane McClane. Může jít dovnitř? Nebo je ještě moc brzo?“

„Hohehe ho hohi,“ zahuhlal telefon.

„Tak prosím, pane Quaile,“ vybídla ho sekretářka. „Můžete jít dál, pan McClane už vás očekává.“ Když se nejistě vydal dovnitř, zavolala za ním: „Místnost D, pane Quaile. Dejte se doprava.“

Po rozčilující, avšak krátké chvíli, kdy měl dojem, že se ztratil, příslušnou místnost našel. Dveře byly otevřené dokořán a uvnitř za velkým psacím stolem z pravého ořechového dřeva seděl žoviálně vyhlížející muž ve středních letech v šedém obleku z kůže mart'anských žab, stríženém podle poslední módy; samotné jeho oblečení by bylo Quaila přesvědčilo, že přišel za tím pravým člověkem.

„Posadte se, Douglasi,“ vyzval ho McClane a ukázal buclatou rukou na křeslo, stojící před psacím stolem.

„Tak vy byste za sebou chtěl mít cestu na Mars. Výborně.“

Quail se posadil s pocitem napětí. „Nejsem si jistý, jestli se to za tu cenu vyplatí,“ prohlásil. „Stojí to spoustu peněz, a pokud to můžu posoudit, nic za ně vlastně ve skutečnosti nedostanu.“ Stojí to skoro tolik, jako kdybych tam letěl doopravdy, pomyslel si.

„Dostanete hmatatelný důkaz, že jste tu cestu podnikl,“ opravil ho rázně McClane. „Dostanete veškeré důkazy, které budete potřebovat. Podívejte, ukážu vám to.“ Hrál do zásuvky svého impozantního psacího stolu.

„Útržek letenky.“ Sáhl do desek z tuhého papíru a vytáhl čtvereček plasticky potištěné lepenky. „Ten dokazuje, že jste tam doopravdy letěl – a že jste se vrátil. Pohlednice.“ Rozložil na stole v úhledné řádce čtyři orazítkované trojrozměrné barevné pohlednice tak, aby si je Quail mohl prohlédnout. „Filmy. Záběry místních pamětihodností, které jste na Marsu pořídil vypůjčenou kamerou.“ I ty Quailovi předvedl. „A k tomu jména lidí, s kterými jste se seznámil, suvenýry za dvě stě padesát poskredů, které dorazí – samozřejmě z Marsu – během příštího měsíce. Potom pas a potvrzení se seznámem injekcí, které jste dostal. A spousta dalších věcí.“ Vzhlédl nadšenýma očima ke Quailovi. „Budete vědět, že jste tam byl, to mi věřte,“ pokračoval. „Na nás se pamatovat nebudete, nevzpomenete si ani na to, že jste tady někdy byl. Ve vašich vzpomínkách to bude opravdová cesta, za to ručíme. Plné dva týdny vzpomínek až do těch posledních nejbezzvýznamnějších podrobností. Pamatujte si tohle: pokud kdykoli zapochybujete o tom, že jste doopravdy podnikl dlouhou cestu na Mars, můžete se sem vrátit a peníze vám v plné výši refundujeme. Rozumíte?“

„Jenže já jsem tam přece nebyl,“ namítal Quail. „Nebudu mít tu cestu skutečně za sebou, ať mě vybavíte jakýmikoli důkazy.“ Hluboce a nejistě se nadechl. „A nikdy jsem taky nebyl tajným agentem Interplanu.“ Připadalo mu nemožné, že by implantace mimofaktické paměti, kterou Evoka nabízela, mohla skutečně fungovat – přes to, co slyšel od jiných lidí.

„Pane Quaile,“ přesvědčoval ho trpělivě McClane. „Jak jste vysvětlil v dopise, který jste nám poslal, nemáte žádnou šanci, nemáte ani sebemenší možnost skutečně se někdy dostat na Mars – nemůžete si to dovolit, a co je ještě důležitější, nikdy byste nevyhověl požadavkům, kladeným na tajné agenty Interplanu či kohokoli jiného. Tohle je jediný způsob, kterým můžete realizovat svůj... hmm... celoživotní sen; nemám pravdu, pane? Nemůžete být tím, kým byste chtěl být; a nemůžete ve skutečnosti dělat to, co byste dělat chtěl.“ Tiše se zasmál. „Můžete ale vzpomínat na to, že jste tím člověkem byl a že jste to dělal. O to už se postaráme. A naše ceny jsou rozumné, nemáme v nich schované žádné dodatečné poplatky.“ Povzbudivě se usmál.

„Je mimofaktická paměť opravdu tak přesvědčivá?“ ujistňoval se Quail.

„Přesvědčivější než skutečná paměť, pane Quaile. Kdybyste doopravdy letěl na Mars jako agent Interplanu, už teď byste na spoustu věcí zapomněl. Naše analýza skutečných paměťových systémů – autentických vzpomínek na významné události v životě každého člověka – ukazuje, že celá řada různých podrobností se z paměti dané osoby velice rychle vytrácí. Navždy. Součástí té celkové transakce, kterou vám nabízíme, je tak hluboká evokační implantace, že nezapomenete vůbec nic. Soubor vzpomínek, kterými vás nakrmíme, až budete v kómatu, vytvořili školení odborníci, lidé, kteří na Marsu strávili celá léta; v každém případě podrobnosti ověřujeme až do nejmenšího detailu. A vy jste si vybral poměrně jednoduchý mimofaktický systém; kdybyste se byl rozhodl pro Pluto nebo kdybyste chtěl být císařem Aliance vnitřních planet, měli bychom s tím mnohem větší potíže... a cena by také byla podstatně vyšší.“

„Tak dobrá,“ sáhl Quail do kabátu pro náprsní tašku. „Je to něco, po čem toužím celý život, a je mi jasné, že doopravdy to nikdy nepodniknu. Takže se asi budu muset spokojit s touhle náhražkou.“

„Takhle to neberte,“ napomenul ho přísně McClane. „Nesmiřujte se s něčím, co by bylo jen to druhé nejlepší. Skutečná paměť s veškerou svou nepřesností, se svými opomenutími a bloky, nemluvě už vůbec o zkreslení reality – ta je tím druhým nejlepším.“ Přijal peníze a stiskl tlačítko na psacím stole. „Prosím, pane Quaile,“ pokračoval, když se dveře kanceláře otevřely a dovnitř rázně vstoupili dva ramenatí muži. „Už jste na cestě na Mars jako tajný agent.“ Vstal, přistoupil ke Quailovi a potřásl mu nervózní zpocenou rukou. „Nebo spíš už jste na té cestě byl. Dnes o půl páté odpoledne se... hmm... vrátíte sem na Zem; taxík vás vysadí u vašeho bytu, a jak jsem říkal, nikdy si nevzpomenete na to, že jste se mnou mluvil ani že jste u nás byl. Dokonce si ani nebudete pamatovat, že jste o nás někdy slyšel.“

S hrdlem vyschlým nervozitou vyšel Quail za oběma technikami z kanceláře; na nich teď záleželo, co se bude dít dál.

Budu doopravdy věřit, že jsem byl na Marsu? Že se mi podařilo naplnit svůj celoživotní sen? Přemítal a přepadalo ho podivné neodbytné tušení, že se něco určitě zvrtné. Co to ale bude, to nevěděl.

Bude si muset počkat a zjistit to sám.

Interkom na McClaneově psacím stole, který ho spojoval s provozními prostorami firmy, zabzučel a ozvalo se z něj: „Pan Quail už dostal sedativa, pane. Chcete to řídit osobně nebo se do toho máme dát sami?“

„Je to rutinní případ,“ prohlásil McClane. „Můžete se do toho dát, Lowe; nemyslím, že byste s tím mohli mít nějaké problémy.“ Programování umělých vzpomínek na cestu na nějakou jinou planetu – ať už obohacených nebo neobohacených vzrušením plynoucím z poslání tajného agenta – se v pracovním programu firmy objevovalo s monotónní pravidelností. Každý měsíc, počítal se zatrpklým pobavením, máme těchhle zakázek nejmiň dvacet – náhražkové meziplanetární cesty se staly naším denním chlebem.

„Jak si přejete, pane McClane,“ ozval se Loweův hlas a telefon oněměl.

McClane přešel k trezorové sekci v místnosti za svou kanceláří a dal se do hledání balíčku číslo tři – výlet na Mars – a balíčku číslo dvaadesát s označením tajný špión Interplanu. Když oba balíčky našel, vrátil se s nimi ke svému psacímu stolu, pohodlně se usadil a vysypal jejich obsah – předměty, které měly být nastrčeny do Quailova bytu, zatímco se laboratorní technici budou zabývat instalací falešných vzpomínek.

Pistole podradné jakosti v hodnotě jednoho poskredu; to je největší položka, pomyslel si McClane, ta nás přijde na nejvíc peněz. Následovala vysílačka velikosti hrášku, kterou mohl agent spolknout v případě, že by byl chycen. Kódovací příručka, která se podivuhodně podobala příručce opravdové... modely, používané jeho firmou, byly nesmírně přesné a ve všech případech, kdy to bylo možné, vycházely ze skutečného vybavení americké armády. Různé drobnosti, které samy o sobě nic neznamenal, které však budou zapředeny do tkaniva Quailova imaginárního poslání a které budou odpovídat jeho vzpomínkám: polovina prastarého stříbrného padesáticentu, několik nepřesně opsaných citátů z kázání Johna Donne, každý z nich na zvláštním kousku průsvitného tenoučkého papíru, několik kartónků papírových zápalek z různých barev na Marsu, nerezová lžice s vyrytým nápisem MAJETEK NÁRODNÍHO KIBUCU KUPOLE NA MARSU, odposlechová cívka, která...

Zabzučel interkom. „Omlouvám se, že vás vyrušuju, pane McClane, ale narazili jsme tady na něco, co se nám ani trochu nelíbí. Možná by přece jen bylo lepší, kdybyste sem mohl přijít. Quail už je pod vlivem sedativ; na narkidrin reagoval dobře, takže je v naprostém bezvědomí a zcela receptivní. Jenže...

„Hned tam jdu.“ McClane zavěšil problém a vyšel z kanceláře; o chvíli později se objevil v provozních prostorách.

Douglas Quail ležel na zdravotnickém lůžku, pomalu a pravidelně oddechoval s očima pevně zavřenými a zdálo se, jako by si byl matně – ale opravdu jen matně – vědom přítomnosti obou techniků a nyní i samotného McClanea.

„Nemáte snad prostor, kam byste vložili falešná paměťová schémata?“ vyptával se podrážděně McClane. „Vyhoďte prostě dva pracovní týdny; je zaměstnaný jako úředník u Emigrační správy západního pobřeží a to je státní institut, takže určitě má dva týdny dovolené nebo je aspoň v průběhu posledního roku měl. To by mělo stačit.“ Triviální detaily ho rozčilovaly a nemohl s tím nic dělat.

„Náš problém,“ odpověděl vzrušeně Lowe, „je v něčem úplně jiném.“ Naklonil se nad lůžko a poručil Quailovi: „Zopakujte panu McClaneovi, co jste nám říkal.“ K McClaneovi pak dodal: „Dobře poslouchejte.“

Šedozelené oči muže, ležícího bezvládně na lůžku, se zaostřily na McClaneův obličej. Oči, pomyslel si zneklidněně McClane, které nabyly tvrdého výrazu; podobaly se nějaké blýskavé anorganické hmotě, takže poněkud připomínaly leštěné polodrahokamy. Nebyl si docela jist, jestli se mu to, co vidí, zamlouvá – jejich třpyt byl příliš chladný. „Co ode mne ještě chcete?“ vyštěkl drsně Quail. „Odhalili jste mou pravou totožnost. Vypadněte odtud, než vás všechny roztrhám na kusy.“ Pozorně si prohlížel McClanea. „Zvlášť vás,“ pokračoval pak. „Vy jste šéfem téhle kontraoperace.“

„Jak dlouho jste byl na Marsu?“ zeptal se Lowe.

„Měsíc,“ odpověděl řezavě Quail.

„A co jste tam dělal?“ vyptával se dál Lowe.

Úzké rty se zkrivily: Quail na něj upřeně hleděl a neodpovídal. Když konečně promluvil, protahoval jednotlivá slova tak, že z nich přímo číselá nenávisť. „Byl jsem agentem Interplanu, to už jsem vám přece říkal. Copak si nezaznamenáváte všechno, co se tady řekne? Prehrajte šéfovi videozáznam a mě nechte na pokoji.“ Zavřel oči a jejich nemilosrdný třpyt pohasl; McClane okamžitě pocítil obrovskou vlnu úlevy.

„Tohle je sakra tvrdý chlap, pane McClane,“ ozval se tiše Lowe.

„Však nebude tak tvrdý,“ ujistil ho McClane, „až se postaráte o to, aby tenhle paměťový řetězec zase ztratil. Bude zase pokorný jako jehňátko.“ Otočil se ke Quailovi. „Tak proto jste tak hrozně chtěl letět na Mars.“

„Já jsem vůbec na Mars letět nechtěl,“ opravil ho Quail, aniž by otevřel oči. „Poslali mě tam; dostal jsem úkol a bylo to – nemohl jsem s tím nic dělat. No jasně, přiznávám, že jsem byl zvědavý, jaký to tam bude. Kdo by taky nebyl?“ Otevřel znovu oči a všechny tři si prohlížel; zvláštní pozornost věnoval McClaneovi. „Máte tady vážně báječné sérum pravdy – připomnělo mi věci, na které jsem si až do dneška absolutně nevzpomínal.“ Na chvíli se zamyslel. „Zajímalo by mě, jak je to s Kirsten,“ zamumlal napůl sám pro sebe. „Že by do toho byla taky zapletená? Že by byla kontaktem Interplanu a dohlížela na mě... aby si byli jistí, že se mi nevrátila paměť? Už se nedivím, že se té mé touze podívat se tam nahoru tak posmívala.“ Nepatrně se usmál; jeho úsměv – vyjadřující pochopení – však téměř okamžitě zmizel.

„Věřte mi, pane Quail, prosím, narazili jsme na to čirou náhodou,“ ujistoval ho McClane. „V naší práci...“

„Já vám věřím,“ odpověděl Quail. Vypadal teď unaveně, protože droga ho neustále stahovala do větších a větších hlubin. „Kde jsem to říkal, že jsem byl?“ zamumlal. „Na Marsu? Už si nějak nevzpomínám – rozhodně bych Mars rád viděl, zrovna jako každý jiný. Jenže já...“ Odmlčel se. „Jsem jen úředníček, bezvýznamný úředníček.“

Lowe se narovnal a oslovil svého nadřízeného: „Chtěl by, abychom mu implantovali falešné vzpomínky, které by se shodovaly s cestou, kterou doopravdy podnikl. A falešný důvod té cesty, který je ve skutečnosti důvodem

opravdovým. Říká pravdu, je už pod silným vlivem narkidrinu. Tu cestu má pevně vrytou v paměti – alespoň když je pod vlivem sedativ. Jinak si na ni ale evidentně nevzpomíná. Někdo, pravděpodobně v jedné z těch vládních vědeckých laboratoří, co patří armádě, jeho vědomé vzpomínky vymazal; nevěděl nic jiného než to, že cesta na Mars pro něj má nějaký zvláštní význam, a podobně tomu bylo i s prací tajného agenta. To vymazat nemohli, protože to není vzpomínka, ale touha, nepochybně tatáž touha, která ho původně vedla k tomu, že se na takový úkol dobrovolně přihlásil.“

„Co teď budeme dělat?“ zeptal se McClanea druhý technik jménem Keeler. „Překryjeme mu skutečné vzpomínky falešným paměťovým schématem? Nikdo neví, k čemu by to vedlo; mohl by si vzpomenout na něco ze své opravdové cesty a následně zmatení by mohlo vyvolat nějakou psychotickou poruchu. Musel by mít v mysli zafixované dvě protikladné premisy zároveň: totiž že letěl na Mars i že tam neletěl. Že je opravdovým agentem Interplanu a že žádným agentem není, že to všechno je jen hra. Myslím, že bychom ho měli oživit bez implantace jakýchkoli falešných vzpomínek a poslat ho pryč; tohle je ožehavá záležitost.“

„Souhlasím s vámi,“ přikývl McClane. Náhle ho něco napadlo. „Dokážete předpovědět, co všechno si bude pamatovat, až přestanou působit sedativa?“

„To se nedá říct,“ odpověděl Lowe. „Za těchto podmínek se mu pravděpodobně vrátí určité nejasné a roztroušené vzpomínky na skutečně podniknutou cestu. A bude nejspíš vážně pochybovat o tom, jestli jsou pravdivé; snad si bude myslet, že v našem programu něco selhalo. A bude si pamatovat, že tady byl. To se nevymaže – pokud ovšem nechcete, abychom to vymazali.“

„Čím mň si budeme s tímhle člověkem zahrávat, tím víc mi to bude vyhovovat,“ prohlásil McClane. „Tohle je věc, do které bychom se neměli plést; dost na tom, že jsme udělali tu chybu – nebo že jsme měli tu smůlu – a odhalili jsme skutečného špióna Interplanu s tak dokonalou falešnou identitou, že až do téhle chvíle sám nevěděl, co byl zač – nebo spíš co je zač.“ Čím rychleji se zbaví muže, který si říká Douglas Quail, tím líp.

„Dáte mu do bytu balíčky číslo tři a dvašedesát?“ zajímal se Lowe.

„Ne,“ zavrtěl hlavou McClane. „A taky mu vrátíme polovinu honoráře.“

„Polovinu! Proč polovinu?“

„Připadá mi to jako rozumný kompromis,“ řekl nepřesvědčivě McClane.

Je to vážně fajn, být zase zpátky na Zemi, říkal si Douglas Quail v taxiku, který ho vezl k jeho činžovnímu bytu v rezidenční čtvrti Chicaga.

Vzpomínky na ten měsíc, který strávil na Marsu, mu už teď začínaly v mysli blednout; uchovávala se mu v ní pouze představa hlubokých rozeklaných kráterů, všudypřítomných prastarých erodovaných pahorků, obrovské vitality a ztělesněného pohybu. Prašného světa, kde se nedělo nic zvláštního a kde člověk značnou část dne trávil kontrolováním a upravováním svého přenosného zdroje kyslíku. A potom životních forem, skromných a nenáročných šedohnědých kaktusů a hlístovitých červů.

Dokonce si s sebou zpátky přivezl několik vzorků pomalu vymírající marťanské fauny, které propašoval přes celnici. Konec konců ty nepředstavovaly žádnou hrozbu; v těžké atmosféře Země nemohly přežít.

Sáhl do kapsy kabátu a šmátral tam po krabici s marťanskými hlísty. ...

A nahnatal místo nich obálku.

Když ji vytáhl, zjistil ke svému obrovskému překvapení, že obsahuje pět set sedmdesát poskredů v drobných poskredových bankovkách.

Ptal se sám sebe, kde k nim přišel. Copak na té cestě všechno neutratil?

K bankovkám byl přiložen papírek se slovy: Náhrada poloviční ceny. McClane. A za tím datum. Dnešní datum.

„Evokace,“ řekl nahlas.

„Evokace čeho, pane nebo paní?“ zeptal se zdvořile robot, který řídil taxík.

„Máte tady telefonní seznam?“ zajímal se Quail.

„Zajisté, pane nebo paní.“ Otevřela se příhrádka, z níž vyjel telefonní seznam Cook County na mikropásku.

„Jmenuje se to trochu jinak,“ mumlal Quail, když listoval soupisem firem. V tom okamžiku pocítil strach, pronikavý strach. „Tady je to,“ pokračoval. „Odvezte mě na tuhle adresu, Evoka, společnost s ručením omezeným. Rozmyslel jsem si to, nechci jet domů.“

„Ano, pane nebo paní,“ odpověděl řidič. O chvíli později už taxík mířil opačným směrem.

„Můžu si od vás zatelefonovat?“ požádal Quail.

„Poslužte si,“ vyzval ho řidič robot a podal mu lesklý nový model luxusního trojrozměrného barevného videofonu.

Navolil číslo svého bytu. A po chvíli čekání na malé obrazovce před sebou spatřil miniaturní, ale mrazivě realistický obraz Kirsten.

„Byl jsem na Marsu,“ oznámil jí.

„Jsi opilý.“ Její rty se pohrdavě zkroutily. „Nebo něco ještě horšího.“

„Je to čistá pravda.“

„Kdy?“ vyštěkla na něj.

„To nevím.“ Připadal si zmatený. „Myslím, že to byla jen simulovaná cesta. Prostřednictvím nějaké z těch umělých či mimofaktických pamětí, nebo jak se jim říká. Jenže se to neujalo.“

„Ty jsi fakt opilý,“ opakovala šízravě Kirsten. A přerušila na svém konci spojení. Zavěsil a cítil, jak zrudl v obličeji. Pokaždé tentýž tón, říkal si vztekle. Pokaždé ta ironická odpověď; jako kdyby ona sama věděla všechno a já nic. Kristepane, pomyslel si sklíčeně.

O chvíli později taxík zastavil u chodníku před moderní a nesmírně atraktivní nízkou růžovou budovou, nad níž střídavými barvami svítil polychromatický neónový nápis: EVOKA, s. r. o.

Sekretářka, přitažlivá dívka s tělem od pasu nahoru obnaženým, na něj překvapeně pohlédla a pak se s vynaložením obrovského úsilí ovládla. „Vítejte, pane Quaile,“ zakoktala nervózně. „J... jak se vám daří? Snad jste si u nás něco nezapomněl?“

„Zbytek honoráře, který jsem vám zaplatil,“ odsekl.

„Zbytek honoráře?“ podívala se teď už klidnější sekretářka. „To se nejspíš mýlíte, pane Quaile. Byl jste tady a informoval jste se o možnosti podniknout mimofaktický výlet, ale...“ Pokrčila hebkými bledými rameny. „Pokud jsem dobře informovaná, žádný výlet jste nakonec nepodnikl.“

„Všechno si pamatuju, slečno, zarazil ji Quail. „Svůj dopis firmě Evoka, kterým celá tahle záležitost začala. Pamatuju se, jak jsem sem přišel, a pamatuju se na svou návštěvu u pana McClanea. Pak si vzpomínám, jak mě odvedli dva technici a dali mi nějakou drogu, která mě měla uspat.“ Nebylo divu, že mu firma polovinu honoráře vrátila. Falešné vzpomínky na jeho „cestu na Mars“ se neujaly – alespoň ne úplně, jak ho o tom ujišťovali.

„Pane Quaile,“ ozvala se dívka, „i když jste jen nepříliš důležitý úředník, jste docela pohledný muž, a když se rozčilujete, škodí to vašemu vzhledu. Pokud by vám to pomohlo, abyste se uklidnil, mohla bych se... hmm... nechat přesvědčit a dát se pozvat někam...“

To ho rozzuřilo k nepříčetnosti. „Na vás si taky vzpomínám,“ vyjel na ni vztekle. „Vzpomínám si například na to, že jste měla řadová nasprejovaná namodro; to mi utkvělo v paměti. A pamatuju se, jak mi pan McClane sliboval, že jestli si na návštěvu u firmy Evoka vzpomenu, dostanu zpátky všechny svoje peníze. Kde je pan McClane?“

Po krátkém zdržení – které pravděpodobně protahovali tak dlouho, jak to jen šlo – se znovu ocitl v křesle před impozantním ořechovým psacím stolem, stejně jako přibližně před hodinou téhož dne.

„To je tedy opravdu technika, co tady máte,“ ušklíbl se ironicky. Jeho zklamání – a jeho vztek – už tou dobou narostly do obrovských rozměrů. „Moje takzvané ‚vzpomínky‘ na Mars, kam jsem měl letět jako tajný agent ve službách Interplanu, jsou mlhavé, neurčité a plné rozporů. A jasně si vzpomínám na to, co jste tady se mnou vy všichni dělali. Měl bych se v té věci obrátit na Úřad pro prošetřování obchodních praktik.“ Byl už rozžhavený doběla, zahlcovala ho zlost kvůli tomu, jak byl podveden, a přemáhala jeho obvyklý odpor vůči účasti v jakýchkoli veřejných sporech.

„Vzdáváme to, Quaile,“ řekl se zachmuřeným a zároveň ostražitým výrazem McClane. „Vrátíme vám zbytek honoráře. Plně přiznávám, že jsme pro vás neudělali absolutně nic.“ Jeho hlas zněl rezignovaně.

„Nevybavili jste mě dokonce ani těmi různými předměty, které mi podle vašeho vlastního tvrzení měly dokazovat, že jsem na Marsu byl,“ pokračoval útočně Quail. „Všechny ty řečičky, kterými jste mě ohromoval – a nebylo z toho vůbec nic. Dokonce ani ten útržek letenky. Ani pohlednice. Ani pas. Ani potvrzení o preventivním očkování. Ani...“

„Poslyšte, Quaile,“ skočil mu do řeči McClane. „Co kdybych vám řekl, že...“ Zarazil se uprostřed věty.

„Nechte to plavat.“ Stiskl tlačítko na svém domácím telefonu. „Shirley, buďte tak hodná a vystavte pokladní šek na dalších pět set sedmdesát poskredů, na jméno Douglase Quaila. Díky.“ Pustil tlačítko a zlostně na Quaila pohlédla.

Za chvíli se šek objevil; sekretářka ho položila před McClanea, znovu se ztratila z dohledu a nechala oba muže o samotě. Stále ještě se napjatě pozorovali přes desku mohutného psacího stolu z ořechového dřeva.

„Chtěl bych vám dát jednu radu,“ prohlásil McClane, když šek podepsal a podal Quailovi. „Nemluvte s nikým o mém, hmm, nedávném výletu na Mars.“

„O jakém výletu?“

„No totiž... to je právě ono,“ pokračoval tvrdošíjně McClane. „O tom výletu, na který si částečně vzpomínáte. Dělejte, jako byste si nevzpomínal vůbec, předstírejte, že se vůbec neuskutečnil. Neptejte se mě na důvody a prostě se řiďte mou radou – bude to tak lepší pro nás pro všechny.“ Začínal se potit. Vydatně potit. „A teď, pane Quaile, mám další práci, čekají mě další zákazníci.“ Vstal a doprovodil Quaila ke dveřím.

Když je Quail otevíral, zavrčel: „Firma, která odvádí takovouhle odfláknutou práci, by neměla mít vůbec žádné zákazníky.“ Pak za sebou dveře zavřel.

Cestou domů si v taxíku Quail v duchu formuloval znění stížnosti, kterou hodlal poslat dopisem na pozemskou divizi Úřadu pro prošetřování obchodních praktik. Byl rozhodnut začít, jakmile se dostane ke svému psacímu stroji; rozhodně bylo jeho povinností varovat ostatní, aby si s firmou Evoka nic nezačínali.

Když dorazil zpět do svého bytu, posadil se ke kufříkovému psacímu stroji značky Hermes Rocket, otevřel zásuvku a hledal kopíráky – když vtom si povšiml povědomé malé krabičky. Krabičky, kterou kdysi na Marsu pečlivě naplnil marťanskou faunou a později propašoval přes celnici.

Když krabičku otevřel, zůstal nevěřícně zírat na šest mrtvých hlístů a na několik různých jednobuněčných živočichů, kterými se tito marťanští červi živili. Prvoci byli seschlí na prach, ale přesto je poznával: strávil celý den hledáním mezi obrovitými nepozemsky tmavými balvany, než je nasbíral. Byla to nádherná, skvělá objevná cesta.

Vždyť já jsem ale na Marsu nebyl, uvědomil si.

I když na druhé straně...

Ve dveřích jeho pokoje se objevila Kirsten s plnou náručí potravin ve světlehnědých balíčcích. „Co proboha děláš takhle uprostřed dne doma?“ V hlase jí zazníval ten věčně stejný útočný tón.

„Byl jsem na Marsu?“ vyjel na ni. „Ty bys o tom přece musela vědět.“

„Ne, samozřejmě jsi na Marsu nebyl; řekla bych, že bys o tom musel vědět především ty sám. Copak v jednom kuse nemeleš o tom, jak by ses tam chtěl podívat?“

„Bože můj,“ povzdychl si, „myslím, že jsem tam byl.“ Po chvíli mlčení dodal: „A zároveň si myslím, že nebyl.“

„Tak se rozhodni.“

„Jak se můžu rozhodnout?“ Rozhodil rukama. „Mám v hlavě implantované obě tyhle paměťové stopy, jedna je skutečná a druhá falešná, jenže nevím, která je která. Proč se nemůžu spolehnout aspoň na tebe? V tvé paměti se přece nikdo nevrátil.“ Snad by pro něj mohla udělat aspoň tohle – i kdyby už pro něj nikdy neudělala nic jiného.

„Doug,“ prohlásila Kirsten klidně a odměřeně, „jestli se nesebereš, je mezi námi konec. Odejdu od tebe.“

„Jsem v malé. Jeho hlas zněl chraptivě a drsně. A navíc roztřeseně. „Nejspíš se o mě pokouší nějaká psychóza. Doufám, že ne, ale... možná je to tak. Tím by se aspoň všechno vysvětlovalo.“

Kirsten položila tašku s nákupem a zamířila k šatní skříni. „Myslela jsem to vážně,“ řekla tiše. Vytáhla ze skříně kabát, oblékla si ho a vrátila se ke dveřím bytu. „Někdy brzo ti zavolám,“ dodala bezbarvě. „Tohle je konec, Doug. Doufám, že se z toho nějak vylížeš. Vážně se modlím, aby se ti tu povedlo. V tvém vlastním zájmu.“

„Počkej!“ vyjekl zoufale. „Jen mi to řekni, abych to věděl určitě. Byl jsem tam, nebo jsem tam nebyl? Řekni mi, co z toho je pravda.“ Jenže oni mohli změnit i tvoje paměťové stopy, uvědomil si.

Dveře se zavřely. Jeho žena zmizela. Konečně!

„Tak to bychom měli,“ ozval se za ním cizí hlas. „Teď dejte ruce nahoru, Quail. A taky se laskavě otočte a podívejte se sem.“ Instinktivně se otočil, aniž by zdvihl ruce.

Muž, který proti němu stál, měl na sobě modrou uniformu policejní agentury Interplan a v ruce držel pistoli, která zřejmě pocházela ze standardního vybavení jednotek OSN. A z jakéhosi zvláštního důvodu připadal Quailovi povědomý; povědomý nějakým nezřetelným a zkresleným způsobem, který nedokázal přesně určit. S trhnutím proto dal ruce vzhůru.

„Vzpomínáte si na svou cestu na Mars,“ konstatoval policista.

„Víme o všem, co jste dnes podnikal, a o všech vašich myšlenkách – především o vašich velice důležitých myšlenkách cestou domů od firmy Evoka. Vsadili jsme vám totiž do hlavy telepatickou vysílačku,“ vysvětloval, „takže jsme průběžně informováni.“

Telepatickou vysílačku – tu věc užívající živé plazmy, která byla objevena na Měsíci. Otrásl se odporem k sobě samotnému. Ta věc žila v jeho organismu, uvnitř jeho vlastního mozku, živila se, poslouchala a znovu se živila. Věděl ale, že jich policisté Interplanu skutečně používají; psalo se o tom dokonce i v tisku. Takže ať to bylo jakkoli deprimující, byla to nejspíš pravda.

„Proč zrovna já?“ zeptal se Quail chraptivě. Co vlastně udělal – nebo co špatného si myslel? A co to mělo společného s firmou Evoka?

„V zásadě,“ vysvětloval mu policista Interplanu, „to s Evokou nemá společného vůbec nic, je to jen mezi námi a vámi.“ Poklepal si na pravé ucho. „Pořád ještě sleduji vaše duševní procesy pomocí vaší nitrolebeční vysílačky.“

Quail si všiml, že muž má v uchu malé sluchátko z bílé plastické hmoty. „Musím vás tudíž varovat. Všechno, co si myslíte, může být použito proti vám.“ Usmál se. „Ne že by na tom ještě záleželo, namyslel a napovídal jste toho už tolik, že vás budeme muset zlikvidovat. Mrzuté je to, že u firmy Evoka jste pod vlivem narkidrinu jejich technikům i majiteli panu McClaneovi vyprávěl o své cestě – kde jste byl, kdo vás tam poslal a částečně i to, co jste tam dělal. Mají pořádně nahnáno. Byli by nejraději, kdyby vás v životě nebyli viděli.“ Pak zamyšleně dodal: „A mají důvod.“

„Já jsem ale vůbec na žádné cestě nebyl,“ bránil se Quail. „Je to jen falešný paměťový řetězec, který mi McClaneovi technici chybně implantovali.“ Pak ale pomyslel na krabičku, která ležela v zásuvce jeho psacího stolu a obsahovala marťanské životní formy. A na problémy a nepříjemnosti, které zakusil při jejich shromažďování. Tyhle vzpomínky mu připadaly skutečné. A krabička s těmi živočichy, ta byla skutečná nepochybně. Pokud ji tam nepodstrčil McClane. Třeba to byl jeden z těch důkazů, o kterých McClane tak přesvědčivě bájil.

Vzpomínky na mou cestu na Mars mě nepřesvědčují, pomyslel si – bohužel ale přesvědčily policejní agenturu Interplan. Ta si myslí, že jsem na Marsu skutečně byl a že si toho jsem alespoň částečně vědom.

„My nejen víme, že jste na Marsu byl,“ přikývl policista Interplanu na souhlas s jeho myšlenkami, „ale taky víme, že už si teď vzpomínáte na dost věcí, aby to pro nás bylo nepříjemné. A nijak by nepomohlo, kdybychom vaše vědomé vzpomínky na to všechno vymazali, protože i kdybychom to udělali, prostě byste se znovu objevil u firmy Evoka a začalo by to zase. A na McClanea ani na činnost jeho firmy nemůžeme, protože naše pravomoc se nevztahuje na nikoho, kdo nepatří k našim lidem. Kromě toho se McClane nedopustil žádného zločinu.“ Upřeně se na Quaila díval. „Technicky vzato jste se žádného zločinu nedopustil ani vy. Nešel jste k firmě Evoka s úmyslem získat svou paměť zpět; jsme si vědomi toho, že jste tam šel z obvyklého důvodu, z jakého tam lidé chodí – protože jako všichni obyčejní a nudní občánkové milujete dobrodružství. Jenže vy,“ pokračoval, „bohužel nejste obyčejný, nejste nudný a vzrušení už jste si užil až dost. To poslední v celém vesmíru, co byste potřeboval, je kúra toho druhu, jakou poskytuje Evoka. Nic nemohlo mít katastrofálnější následky pro vás ani pro nás. A konec konců ani pro McClanea.“

„Proč pro vás mělo být ‚nepříjemné‘, kdybych se rozpomněl na svou cestu – na svou údajnou cestu – a na to, co jsem tam dělal?“ zajímal se Quail.

„Protože,“ pokračoval ve vysvětlování uniformovaný policista Interplanu, „vaše počínání na Marsu neodpovídá té představě Velkého bílého otce, pečujícího o všechny svoje děti, kterou prezentujeme veřejnosti. Udělal jste pro nás něco, co my sami nikdy udělat nemůžeme. Něco, na co si dřív nebo později vzpomenete – díky narkidrinu. Ta krabička plná mrtvých červů a řas leží v zásuvce vašeho psacího stolu už šest měsíců – od té doby, co jste se vrátil. A za celou tu dobu jste se o ni ani v nejmenším nezajímal. Dokonce jsme vůbec nevěděli, že ji máte, dokud jste si na ni cestou domů z Evoky nevzpomněl; pak jsme sem honem vyrazili ji hledat. Nenašli jsme ji,“ dodal zbytečně, „neměli jsme dost času.“

K prvnímu policistovi Interplanu se v tu chvíli připojil druhý a oba se spolu krátce radili. Quail mezitím horečně přemýšlel. Skutečně si teď vzpomínal na další věci; ten polda měl ohledně narkidrinu pravdu. Pravděpodobně

ho u Interplanu sami také používali. Pravděpodobně? Věděl zatraceně dobře, že ho používali, viděl přece na vlastní oči, jak ho dávali jednomu zajatci. Kde to vlastně bylo? Někde na Zemi? Spíš na Měsíci, pomyslel si, když zvažoval představy, které vyvolávala jeho nesmírně děravá, ale rychle se vracející paměť.

A vzpomněl si i na něco dalšího. Na důvod, proč ho poslali na Mars, na úkol, který tam splnil. Nebylo divu, že mu vymazali paměť.

„Ach bože,“ povzdechl si první z obou policistů Interplanu a přerušil svůj rozhovor s kolegou. Určitě zachytil tok Quailových myšlenek. „Teď je to tedy ještě mnohem horší problém, horší už by být ani nemohl.“ Přistoupil ke Quailovi a znovu na něj namířil pistolí. „Musíme vás zabít,“ prohlásil. „A hned teď.“

„Proč hned teď?“ protestoval nervózně druhý policista. „Nemůžeme ho prostě odvézt do newyorské centrály Interplanu a nechat na nich, co...“

„On už ví, proč to musí být hned teď,“ prohlásil první policista; vypadal teď také nervózně, Quail si ale uvědomoval, že jeho nervozita pramení z něčeho naprosto jiného. Paměť se mu vrátila téměř úplně, takže policistovu nervozitu docela chápal.

„Zabil jsem na Marsu jistého člověka,“ ozval se Quail chraptivě. „Když jsem se předtím dostal přes patnáct osobních strážců. Někteří z nich byli ozbrojeni, měli zrovna takové ubohé pistolky jako vy.“ Prodělal u Interplanu pětiletý výcvik zabijáka. Profesionálního vraha. Vyznal se v umění zneškodnit ozbrojené protivníky... jako například tyhle dva policisty; a ten se sluchátkem v uchu to věděl také.

Kdyby se pohnul dostatečně rychle...

Pistole vypálila. Quail však už stačil uskočit stranou a zároveň policistu ozbrojeného pistolí srazil k zemi. Okamžitě se zbraně zmocnil a namířil ji na druhého policistu, který se tvářil zmateně.

„Četl mi myšlenky,“ oddechoval namáhavě. „Věděl, co chci udělat, ale stejně se mi to podařilo.“

Zraněný policista se napůl posadil. „Nepoužije tu pistolí proti tobě, Same,“ zavrčel, „to mu taky čtu v myšlenkách. Ví, že je s ním konec, a ví, že my to víme taky. No tak, Quaile,“ s vynaložením velkého úsilí se roztřeseně postavil a hekal bolesti. Natáhl ruku. „Tu pistolí,“ vyzval Quaila. „Použít ji nemůžete, a když mi ji dáte, zaručuju se vám, že vás nezabiju; dostane se vám řádného slyšení a o vašem osudu rozhodne v Interplanu někdo vyšší, ne já. Třeba vám můžou vymazat paměť ještě jednou, v tom já se nevyznám. Teď už, ale víte to, kvůli čemu jsem vás chtěl zabít; nedokázal jsem vám zabránit, abyste si na to vzpomněl. Takže v jistém smyslu už nemám důvod vás zabít.“

Quail s pistolí pevně sevřenou v ruce vyrazil z bytu a tryskem se rozběhl k výtahu. Jestli poběžíte za mnou, pomyslel si, zabiju vás. Tak to nedělejte. Stiskl tlačítko přivolávače a za chvíli se před ním dveře výtahu otevřely.

Policisté ho nepronásledovali. Jistě si přečetli jeho napjaté zhuťné myšlenky a rozhodli se neriskovat.

Výtah s Quilem v kabině klesal dolů. Utekl – alespoň na chvíli. Co ale dál? Kam půjde?

Výtah dojel do přízemí. O chvíli později se Quail vmísil do davu chodců, spěšně se pohybujících po pěších koridorech. Bolela ho hlava a zdvihal se mu žaludek. Alespoň však unikl smrti; chyběl jen vlasek a byli by ho tam v jeho vlastním bytě na místě zastřelili.

A pravděpodobně se o to pokusí znovu, pomyslel si. Až mě najdou. A když mám v sobě tu zatracenou vysílačku, nebude jim to dlouho trvat.

Ironií bylo, že se mu dostalo přesně toho, co chtěl po firmě Evoka. Dobrodružství, nebezpečí, do kterého byla zapletená policie Interplan, tajné a riskantní výpravy na Mars, při níž dával v sázku vlastní život – dostalo se mu všeho, co si chtěl koupit v podobě falešných vzpomínek.

Teď teprve dokázal plně ocenit výhodu, že by šlo o pouhé vzpomínky – o nic víc.

Seděl osamocen na lavičce v parku a tupě pozoroval hejno čiperek – poloptáků importovaných sem ze dvou měsíců Marsu, schopných plachtit i v obrovské zemské gravitaci.

Možná by se mu podařilo dostat se zpátky na Mars, uvažoval. Jenže co potom? Na Marsu by na tom byl ještě hůř; politická organizace, jejíž vůdce zavraždil, by ho identifikovala a ještě navíc by po něm šli oni.

Napadlo ho, jestli ho slyší přemýšlet. Tahle cesta vedla přímo k paranoickému šílenství, když tu tak sám seděl a cítil, jak se nalaďují na jeho vlnovou délku, jak monitorují jeho myšlenky, pořizují si o nich záznamy... Otřásl se, vstal a začal se bezcílně potulovat s rukama vraženými hluboko do kapes. Nezáleží na tom, kam půjdu, uvědomil si. Pořád budou se mnou. Dokud budu mít v hlavě tu hračku.

Uzavřu s vámi obchod, pomyslel si částečně sám pro sebe a částečně i pro ně. Nemůžete mi stejně jako předtím implantovat schéma falešných vzpomínek, podle kterého jsem žil průměrným rutinním životem a na Marsu jsem nikdy nebyl? Podle kterého jsem nikdy zblízka neviděl uniformu Interplanu a v životě jsem v ruce nedržel pistolí?

„Jak už vám bylo podrobně vysvětleno, to by nestačilo,“ odpověděl mu hlas v jeho mozku.

Ohromen se zarazil. „Už jsme s vámi v minulosti tímhle způsobem komunikovali,“ pokračoval hlas. „Když jste byl v akci v terénu, to znamená na Marsu. Od poslední komunikace uběhlo několik měsíců; po pravdě řečeno jsme počítali, že už tohoto způsobu nikdy nebudeme muset použít. Kde jste teď?“

„Procházím se,“ odpověděl Quail, „a jdu vstříc smrti. Vstříc pistolím vašich policajtů,“ dodal po chvíli. „Jak můžete tak jistě vědět, že by to nestačilo?“ zeptal se rozčileně. „Copak evokační metody nefungují?“

„Jak jsme vám říkali, kdybychom vás vybavili sadou standardních průměrných vzpomínek, nevyhnutelně by se vás zmocnila... nespokojenost. Zase byste vyhledal Evoku nebo některého z jejích konkurentů. Podruhé si takové selhání nemůžeme dovolit.“

„A co kdybyste,“ pokračoval Quail, „vymazali moji autentickou paměť a na její místo pak implantovali něco důležitějšího než standardní vzpomínky? Něco, co by dokázalo uspokojit mou touhu,“ vysvětloval. „To už je přece ověřené; kvůli tomu jste mě nejspíš původně najali. Měli byste, ale dokázat vymyslet něco jiného – něco stejně

působivého. Jako třeba že jsem byl nejbohatším člověkem na celé Zemi, ale nakonec jsem všechny svoje peníze věnoval výukovým organizacím. Nebo jsem byl slavný výzkumník hlubin vesmíru. Něco takového – to by nestačilo?“
Ticho.

„Zkuste to,“ řekl zoufale. „Zavolejte si pár svých špičkových vojenských psychiatrů a nechte je prozkoumat mou mysl. Zjistíte, co je mou největší nenaplněnou touhou.“ Pokoušel se přemýšlet. „Třeba ženské,“ navrhl. „Tisíce ženských, jako měl don Juan. Byl jsem třeba meziplanetární playboy... s milenkou v každém městě na Zemi, na Měsíci i na Marsu. Jenže mě to vyčerpávalo, tak jsem toho nechal. Prosím vás,“ opakoval, „zkuste to.“

„V tom případě, byste se nám dobrovolně vzdal?“ vyptával se hlas uvnitř jeho hlavy. „Kdybychom souhlasili a zařídili takové řešení? Pokud je ovšem možné?“

„Ano,“ odpověděl po krátkém zaváhání. Risknu to, řekl si. Risknu to, že mě rovnou nezabijete.

„První krok musíte udělat vy,“ ozval se po chvíli znovu hlas. „Musíte se vydat do našich rukou. A my prověříme možnost toho, co jste navrhoval. Pokud se ale ukáže, že to nedokážeme, pokud se vaše autentické vzpomínky začnou zase vynořovat jako tentokrát, pak ovšem...“ Následovala chvíle ticha a pak hlas větu dokončil: „... pak vás budeme muset zlikvidovat. To jistě sám chápete. Tak co, Quail, ještě pořád to chcete zkusit?“

„Ano,“ přisvědčil. Protože jedinou alternativou byla smrt hned teď – a smrt naprosto jistá. Takhle měl alespoň šanci, i když jen nepatrnou.

„Dostavte se do naší hlavní budovy v New Yorku,“ informoval ho hlas policisty Interplanu. „Je to Pátá avenue, číslo 580, dvanácté patro. Jakmile se nám dobrovolně vzdáte, začnou na vás pracovat naši psychiatři; provedou s vámi testy profilu osobnosti. Pokusíme se identifikovat vaše největší a absolutní přání, které chováte ve své fantazii – a potom vás dovezeme zpátky sem k firmě Evoka, dáme vás na starost jí a zajistíme, aby to vaše přání naplnila nějakou náhražkovou retrospektivou. A ještě něco... přeju vám hodně štěstí. Přece jen vám něco dlužíme, byl jste naším schopným nástrojem.“ Hlas nezněl nijak zlomyslně; pokud k němu organizace něco cítila, byl to soucit.

„Díky,“ odpověděl Quail. A začal se rozhlížet po robotaxíku.

„Pane Quail,“ řekl přísně se tvářící postarší psychiatr Interplanu, „ve vašich představách figuruje jistý nesmírně zajímavý sen, touha po splnění nesmírně zajímavého přání. Není to pravděpodobně nic, co byste si racionálně uvědomoval nebo s čím byste vědomě počítal. Tak tomu zcela běžně bývá. Doufám, že vás příliš nerozruší, když vám prozradím, co je to za přání.“

„Ve vlastním zájmu by se tím neměl nechat příliš rozrušit,“ poznamenal nejvyšší přítomný důstojník Interplanu, „pokud totiž nechce být zastřelen.“

„Na rozdíl od té představy, v níž jste si přál být tajným agentem Interplanu,“ pokračoval psychiatr, „a která měla i určitou realnost, protože relativně řečeno byla už produktem zralého věku, tato představa je produktem jistého groteskního snu z vašeho dětství; není divu, že jste se na ni nedokázal upamatovat. Představa vaší fantazie vypadá asi takhle: je vám devět let a kráčíte bez doprovodu po úzké venkovské cestě. Přímě před vámi přistane jakési neznámé kosmické plavidlo z jiného hvězdného systému. Svědkem té události není na celé Zemi nikdo kromě vás, pane Quail. Bytosti uvnitř plavidla jsou velice malé a bezbranné, asi tak jako hraboši, přesto se ale pokoušejí o invazi na Zemi; desetitisíce dalších takových lodí vyrazí brzy na cestu, jakmile jim tato průzkumná skupina dá signál ke startu.“

„A já je pak nejspíš zastavím, co?“ ušklíbl se Quail, pocíťující pobavení i znechucení zároveň. „Vlastnoručně je všechny pobiju. Nejspíš je zašlapu do země.“

„Ne,“ opravil ho trpělivě psychiatr. „Invazi sice zabráníte, ale ne tím, že byste je zničil. Naopak jim demonstrováte svou laskavost a milosrdenství, i když díky telepatii – což je metoda, kterou komunikují – víte, za jakým účelem sem přiletěli. Ještě nikdy se nesetkali s inteligentním organismem, který by se vyznačoval tak humanistickými ideály, a na důkaz svého uznání s vámi uzavřou dohodu.“

„Že na Zemi nezaútočí, dokud budu naživu,“ skočil mu do řeči Quail.

„Přesně tak.“ Psychiatr se otočil na důstojníka Interplanu. „Jak vidíte, odpovídá to jeho profilu osobnosti, i když si hraje na cynika.“

„Takže pouhým faktem své existence,“ pokračoval Quail s rostoucím uspokojením, „pouze tím, že jsem naživu, chráním celou Zemi před nadvládou mimozemšťanů. To znamená, že jsem nejdůležitější člověk na celé Zemi. A nemusím přitom ani pohnout prstem.“

„Ano, pane, přesně tak to je,“ přikývl psychiatr. „A to je základním kamenem vaší psychiky, to je vaše celoživotní fantazie z dětství. Na kterou byste si nikdy nebyl vzpomněl bez hloubkové terapie a bez drog. Vždycky ve vás ale byla; schovala se pod povrch, ale nikdy nepřestala existovat.“

Nadřízený policejní důstojník se obrátil k McClaneovi, který seděl a pozorně naslouchal. „Dokážete mu implantovat takhle extrémní mimofaktní paměťové schéma?“

„Musíme si tady umět poradit s těmi nejroztodivnějšími typy fantastických přání, jaké vůbec existují,“ ujistil ho McClane. „Upřímně řečeno už jsem slyšel mnohem horší než tohle. Samozřejmě si s tím poradíme. Od nynějška za čtyřicet hodin si nebude jen přát, aby byl spasitelem Země; bude z celého srdce věřit, že jím skutečně byl.“

„V tom případě se můžete dát do práce,“ přikývl nadřízený policejní důstojník. „Abychom ho na to připravili, vymazali jsme už znova jeho vzpomínky na cestu na Mars.“

„Na jakou cestu na Mars?“ zeptal se Quail.

Nikdo mu neodpověděl, takže se jen neochotně své otázky vzdal. A kromě toho se už objevil policejní vůz; nacpali se do něj spolu s McClanem a nadřízeným policejním důstojníkem a za malou chvíli už byli na cestě do Chicaga a k firmě Evoka, s. r. o.

„Dávejte si pozor, abyste se tentokrát nedopustili žádné chyby,“ varoval policista zavalitého nervózního

McClanea.

„Nevím, co by se mohlo zvrtnout,“ zamumlal zpocený McClane. „Tentokrát to nemá nic společného s Marsem ani s Interplanem. Bez cizí pomoci odvrátit invazi na Zemi z jiného hvězdného systému.“ Zavrtěl při tom pomyšlení hlavou. „To jsou věci, co si takový malý kluk dokáže vymyslet. A ještě ke všemu ne silou, ale svou ctností. Je to tak trochu bizarní.“ Otřel si čelo velkým lněným kapesníkem.

Nikdo nic neřekl.

„Vlastně je to dojemné,“ dodal McClane.

„Ale arogantní,“ odsekl přísně policejní důstojník. „Protože až umře, bude podle něj invaze pokračovat. Není divu, že si na to nevzpomíná, je to ta nejnabubřejší fantazie, s jakou jsem se kdy setkal.“ Nesouhlasně na Quaila pohlížel. „A to jsme tohoto člověka přijali do svých služeb.“

Když dorazili do budovy firmy Evoka, uvítala je zadýchaná sekretářka Shirley v přijímací kanceláři. „Vítejte zase u nás, pane Quaille,“ vyhrkla vzrušeně a její melounovitá ňadra – dnes namalovaná zářivě oranžově – rozčileně poskakovala. „Je mi líto, že to posledně dopadlo tak špatně, ale jsem si jistá, že tentokrát to už bude lepší.“

„To taky doufám,“ ozval se McClane, který si stále ještě každou chvíli otíral lesklé čelo pečlivě přeloženým lněným kapesníkem s irským vzorem. Spěšně zavolal Lowe a Keelera, doprovodil je spolu s Douglaem Quaiem do provozních prostor a pak se s Shirley a nadřízeným policejním důstojníkem vrátil do své dobře známé kanceláře. Čekali.

„Máme pro tuhle variantu připravený nějaký balíček, pane McClane?“ zeptala se Shirley a ve svém rozrušení do něj vrazila, přičemž se cudně začervenala.

„Myslím že ano.“ Pokoušel se vzpomenout si, pak to vzdal a podíval se do seznamu. „Bude to kombinace,“ uvažoval nahlas, „balíčků číslo jedenaosmdesát, dvacet a šest.“ Z trezorové sekce v místnosti za svým psacím stolem vylovil příslušné balíčky a odnesl je ke stolu, aby si prohlédl jejich obsah. „Z jedenaosmdesátky,“ vysvětloval, „použijeme kouzelnou léčivou hůlku, kterou příslušný klient – v tomto případě pan Quail – dostal darem od rasy bytostí z jiného systému. Jako symbol jejich vděčnosti.“

„Funguje to?“ zeptal se se zájmem policista.

„Kdysi fungovala,“ odpověděl McClane. „Jenže... hmm... totiž, už před mnoha lety vypotřeboval veškerou její kapacitu, protože léčil každého, kdo mu přišel pod ruku. Pamatuje si ale, že fungovala úplně fantasticky.“ Tiše se zasmál a otevřel balíček číslo dvacet. „Děkovný dopis generálního tajemníka OSN za záchranu Země; ten není tak docela správný, protože součástí Quailovy fantazie je to, že kromě něj samotného se o invazi nikdo nedozvěděl, ale stejně ho přihodíme, aby to všechno působilo ještě přesvědčivěji.“ Prohlížel si balíček číslo šest. Co se z něj mělo použít? Nemohl si vzpomenout a zamračeně hrábl do plastického sáčku, sledován pozorným pohledem Shirley i policisty Interplanu.

„Je tam něco napsaného,“ ozvala se Shirley. „V nějakém cizím jazyce.“

„Je tam napsáno, co byli zač,“ vysvětloval McClane, „a odkud sem přiletěli. Včetně podrobné hvězdné mapy, znázorňující průběh jejich letu sem a systém, ze kterého pocházejí. Samozřejmě je to psáno jejich jazykem, takže sám to nepřečte. Vzpomíná si ale, že mu to četli v jeho vlastní řeči.“ Položil všechny tři předměty doprostřed stolu. „Tohle by se mělo odvézt do Quailova bytu,“ řekl policistovi. „Aby to tam našel, až se vrátí domů. SPP – standardní provozní postup.“ Nervózně se zasmál a přemýšlel o tom, jak se vede Loweovi a Keelerovi.

Zazvonil domácí telefon. „Omlouvám se, že vás ruším, pane McClane.“ Byl to Loweův hlas a McClane ztuhl, když ho poznal, ztuhl a oněměl. „Máme ale problém. Možná by bylo lepší, kdybyste sem přišel a ujal se toho sám. Stejně jako v prvním případě Quail reagoval na narkidrin pozitivně; je v bezvědomí, uvolněný a receptivní. Jenže...“

McClane tryskem vyrazil do provozních prostor

Douglas Quail ležel na zdravotnickém lůžku, zvolna a pravidelně oddechoval s přivřenýma očima a matně si byl vědom lidí, kteří ho obklopovali.

„Začali jsme mu klást otázky,“ hlásil Lowe s křídově bílou tváří. „Chtěli jsme zjistit, kam přesně umístit ty vymyšlené vzpomínky na to, jak sám bez cizí pomoci zachránil Zemi. Stalo se ale něco zvláštního...“

„Řekli mi, že to nesmím nikomu prozradit,“ zamumlal Douglas Quail nevýrazným omámeným hlasem. „Na tom jsme se dohodli. Vůbec jsem si na to ani neměl vzpomenout. Jak bych, ale mohl něco takového zapomenout?“

To by asi opravdu bylo těžké, pomyslel si McClane. Jenže jste na to zapomněl – až do dneška.

„Dali mi dokonce dopis,“ mumlal Quail, „děkovný dopis. Mám ho schovaný doma. Ukážu vám ho.“

McClane se otočil k důstojníkovi Interplanu, který vešel do místnosti za ním. „Pokud vám můžu něco doporučit, asi byste ho neměli zabíjet. Jestli ho zabijete, oni se sem vrátí.“

„Taky mi dali neviditelnou kouzelnou ničivou hůlku,“ huhlal Quail s očima teď už pevně zavřenýma. „Tou jsem zabil toho člověka na Marsu, kterého jste mě poslali zlikvidovat. Je v zásuvce mého psacího stolu spolu s krabičkou marťanských hlistů a s vylišovanými rostlinami.“

Policista Interplanu se beze slova otočil a odcházel z laboratoří. Asi bych měl všechny ty balíčky s umělými důkazy zase uklidit, pomyslel si rezignovaně McClane. Odměřenými kroky se vracel do své kanceláře. Včetně toho děkovného dopisu generálního tajemníka OSN. Konec konců...

Pravý dopis pravděpodobně dorazí zanedlouho.

Z anglického originálu

WE CAN REMEMBER FOR YOU WHOLESALE

DICK, Philip K(indred) (1928–1982)

Dick platí dnes za jednoho z nejvýznamnějších poválečných amerických autorů SF. Jeho dílo je neobvykle komplexní a radikálním způsobem si klade otázky o povaze naší reality, hranicích mezi člověkem a robotem a o smyslu existence vůbec.

Kolem roku 1966 ve Dick potýkal s těžkou finanční situací a doslova psal pro peníze: v letech 1963–1970 vytvořil celkem 18 románů, přičemž nutno dodat, že jejich kvalita se vždy pohybuje nad průměrem. Povídka "Zapamatujeme si to za vás se slevou", která skončila v konečném bodování těsně za vítězným Dicksonem, posloužila jako námět pro Verhoevenův film Total Recall (1990). Název společnosti „Rekal“ jsme však změnili v češtině na „Evoka“, neboť to podle nás lépe odpovídá naturelu povídky i slovním hříčkám v textu. Dickson i Dick se střetli s poměrně vyrovnanými povídkami a bylo by zajímavé vědět, kdo z tehdejší volené poroty SFWA hlasovali pro některou z nich. Hlasování je však bohužel či bohudík dodnes tajné. Je zvláštní, že i přes spojení nesporných literárních kvalit s dobrodružným námětem se u nás Dickovy knihy netěší takovému zájmu čtenářů, jak by se dalo čekat.

– 1 –